

İşçinin ve köylünün ekmeği, halkın sağlığı tehlikede!

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi mutlaka engellenmeli!

AKP iktidarının ısrarla dayattığı şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ABD'li Cargill tekeli başta olmak üzere bir avuç sömürücü için yapılırken, bu özelleştirme planı hayata geçerse hem işçi sınıfı, hem köylülük hem de bir bütün olarak emekçi halk bundan büyük zarar görecek. Bu özelleştirme işçinin ve köylünün ekmeğine, halkın sağlığına zararlıdır. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi halkın ekmeği, sağlığı ve ülkenin emperyalizme bağımlılığı sorunudur. Yerli ve yabancı sermayenin milyonlarca emekçiyi köleleştirme, geleceğiyle oynaması sorunudur. **s.6**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 11
16 Mart 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak35.net

**Savaşa ve işgale karşı
işçilerin birliği,
halkların
kardesliği!**

Kadına ve çocuğa yönelik istismara karşı mücadele

AKP Türkiye'sinde son bir yılda 400 çocuk istismara uğrarken, 16 bin çocuk, evlilik kisvesi altında hamile bırakıldı. İşte AKP gericiğinin tablosu budur.

Dünden bugüne tek tip kıyafet

Bir kez daha sermaye sınıfı bir başka demir yumruğu ile devrimci tutsakları teslim alabileceğini sanmaktadır. "Görev emri" AKP'ye verilmiştir.

Sermaye devletleri arasındaki kirli pazarlıklar

Almanya ile Türkiye arasında köklü tarihsel ilişkiler, yanı sıra da özellikle iktisadi ve ticari alanda çok güçlü bağlar var.

Ortadoğu, Türkiye ve Kürt sorunu - I / H. Fırat

s.12

8 Mart'a kadınların öfke ve tepkisi damgasını vurdu!

s.18

Newroz'un çağırısı:

Savaşa ve işgale karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

AKP, dinciliği, mezhepçiliği, şovenizmi kullanarak işçi sınıfı ve emekçileri bölüp parçalayabilmek için her aracı denedi. Zira bölünmüş emekçiler kendi haklarını aramaktan aciz kalacakları gibi, iktidarın kirli işlerinin destekçileri konumuna da itilebilirler. Sömürüye, baskıya, eşitsizliğe, zorbalığa karşı mücadele etmek yerine, birbirleriyle uğraşarak enerjilerini tüketirler. Böylece sömürü ve kölelik çarkı sorunsuz bir şekilde dönmeye devam eder.

Kürt halkı Newroz'u Efrîn'e saldırının doruğa çıktığı koşullarda karşıyor. Efrîn'i yakında işgal edeceklerini utanmazca ilan eden AKP'nin büyük şefi, emperyalizmin savaş aygıtı NATO'dan da destek istedi. Haziran 2015 seçim hezimetinden sonra ancak savaş ve yıkımla ayakta kalabilen dinci-faşist iktidar, Efrîn saldırısıyla seçim kazanıp ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Burjuva gericiğinin en bağınaz, en şoven temsilcisi olan AKP-MHP koalisyonu içeride Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşla yetinmiyor, Suriye Kürtlerinin kazanımlarını da ortadan kaldırmak istiyor. Efrîn saldırısı seçim hesapları ve bu şoven histerinin yanı sıra kapitalist sınıfların yayılmacı ve işgalci emellerini gerçekleştirmenin de aracıdır aynı zamanda. Nitekim Washington'daki emperyalist efendileriyle anlaşan AKP şefleri, işgal ettikleri Suriye topraklarında kukla yönetimler kurarak ilhak peşinde olduklarını gösteriyorlar.

IRKÇI-İŞGALCI SAVAŞ EMEKÇİLERE YIKIMDAN BAŞKA BİR ŞEY GETİREMEZ!

"Barış süreci" oy kazandırdığı süreçte AKP şefleri için makbuldü. "Analar ağlamasın" söylemiyle Kürt hareketiyle masaya oturan dinci iktidar, Haziran 2015'te ise ırkçı-faşist söyleme döndü. "Hendekleri kapatma" adı altında Kürt halkına saldıran iktidar, mahalleleri ve köyleri yakıp yıktı, binlerce kişiyi katletti. Aynı dönemde kent meydanlarında İŞİD bombaları patlattı, kaos ve katliamla 1 Kasım seçimlerini kazandı. Referandum hezimetini hile ve hırsızlıkla kazanıma çeviren AKP-MHP koalisyonu, bu defa

Efrîn'e saldırarak seçimlere hazırlanıyor.

Önüne cihatçı çeteleri süren, yanında faşist MHP, arkasında sermayenin diğer parti ve kurumları olan AKP, emperyalist efendilerinden de onay alarak bu saldırıya girişti. Mazlum Kürt halkını hedef alan, Suriye topraklarını işgal eden iktidar, işçi sınıfı ve emekçileri ırkçı-şoven propaganda ile zehirlemek için seferber oldu. Medyadaki tetikçiler, "din adamı" kılıklı beslemeler, "sanatçı" sıfatlı dalkavuklar ve daha niceleri bunun için seferber edildi. Amaçları emekçileri bu işgal savaşının suç ortağı, bu olmazsa da en azından pasif izleyicisi konumuna itmektir.

İşgal savaşını başlatanlar, destek verenler, ırkçılığı körükleyenler ile onların dalkavukları sömürücü kapitalist sınıfların çıkarlarını temsil ediyor. Savaş da, kirli seçim hesapları da, yayılmacılık da bu sınıfların sefil çıkarları içindir. Oysa hiçbir onurlu işçi veya emekçi mazlum bir halka yapılan saldırıyı desteklemez, gerekçesi ne olursa olsun mazur görmez, görmemelidir!

Hem tarihsel hem güncel deneyimler kapitalistler adına yapılan savaşların emekçiler için ağır yıkımlar yarattığını kanıtıyor. Bu savaşları başlatanlar şovenizm zehrini yayarak işçi sınıfı ve emekçileri parçalamaya, onur kırıcı bir köleliğe razı etmeye de çalışırlar. Aynı zamanda grevleri yasaklar, her tür hak arama mücadelesini kaba kuvvetle engellerler. Tıpkı, ülkeyi OHAL rejimiyle yöneten, "yerli ve milli" NATO'dan destek isteyen dinci-faşist AKP iktidarının yaptığı gibi...

SÖMÜRÜYE, SAVAŞA, ŞOVENİZME KARŞI EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!

Emperyalist ve siyonist güçlerle kapitalist sınıflar tarafından iktidara taşınan

AKP, dinciliği, mezhepçiliği, şovenizmi kullanarak işçi sınıfı ve emekçileri bölüp parçalayabilmek için her aracı denedi. Zira bölünmüş emekçiler kendi haklarını aramaktan aciz kalacakları gibi, iktidarın kirli işlerinin destekçileri konumuna da itilebilirler. Sömürüye, baskıya, eşitsizliğe, zorbalığa karşı mücadele etmek yerine, birbirleriyle uğraşarak enerjilerini tüketirler. Böylece sömürü ve kölelik çarkı sorunsuz bir şekilde dönmeye devam eder.

Mazlum bir halkın meşru taleplerini kaba şiddetle ezen bu iktidar, işçi sınıfı ve emekçilerin hak arama mücadelelerine karşı da aynı yöntemi kullanıyor. Zorbalığa maruz kalan ezilen halkla sömürülen sınıfın birleşmesini ise, ırkçı-şoven zehri yayarak engelliyor. Bu kirli oyun ancak emekçilerin mücadele birliği kurularak bozulabilir. İşçi sınıfı ezilen Kürt halkının taleplerini savunur, Kürt halkı emekçilerin mücadelesini desteklerse dinciliğin de, mezhepçiliğin de, ırkçılığın da hükmü kalmaz. Bu birlik sağlanmadan da Kürt halkı özgürleşemeyeceği gibi, işçi sınıfı da sömürü ve kölelikten kurtulamaz.

KÜRT HALKIYLA DAYANIŞMA İÇİN NEWROZ ALANLARINA!

Kürt halkı Efrîn'de işgale karşı direndiği gibi, dinci-faşist iktidarın baskılarına, zorbalığına, ayrımcılığına karşı da direniyor. Kürt halkı, zulme karşı isyan ateşlerinin yakıldığı gün olan Newroz'da direnme kararlılığını bir kez daha gösterecektir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de Newroz'da alanlara akmalı; savaşa, sömürüye, işgale, şovenizme, zorbalığa karşı Kürt halkıyla dayanışma içinde olmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/11 * 16 Mart 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak35.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kadına ve çocuğa yönelik istismara karşı mücadele

Öyle bir düzende yaşıyoruz ki toplumsal çürüme ve yozlaşma giderek artıyor. Bunun en büyük bedelini ise kadın ve çocuklar ödüyor. AKP dönemi ile birlikte bu çürüme ve yozlaşmanın ne denli arttığı rakamlara da yansıyor. Günümüz Türkiye'sinde her dört çocuktan biri istismara uğruyor. Çocuk istismarı vakaları son 10 yılda %700, kadına yönelik şiddet ise AKP dönemiyle birlikte %1400 arttı.

Kadınları ve çocukları hedef alan taciz, tecavüz ve cinayetlerin AKP döneminde daha önce görülmemiş düzeylere çıkması tesadüf değildir elbette. Kapitalizm gibi sömürüye dayalı bir sistemde kadınlar zaten ezilen cins olmaktan gelen sorunlarla boğuşurken, bir de buna toplumun dinsel gericilik temelinde yeniden yapılandırılmak istenmesinin neden olduğu sorunlar eklenmektedir. Toplum bir yandan kapitalizmin kültürel yozlaşmasına uğramakta, diğer yandan da AKP ile birlikte artan dinsel gericiliğin ve bağnazlığın gerici dayatmalarına maruz kalmaktadır. Sonuçta öncelikle kadın ve çocukları etkileyen şiddet ve istismar vakalarında patlama yaşanmaktadır.

"6 yaşındaki çocuklar evlenebilir" di-

yeninden "annenin dizinden tahrik olunur" diyenine kadar neler duymadık ki? Tacizcilere ve tecavüzcülere "iyi hal" indirimini veren mahkemelerinden 45 çocuğun cinsel istismara uğradığı Ensar Vakfı'nda çocuklara değil, bu gerici kuruma sahip çıkan AKP'lilere kadar neler görmedik ki?

Gördük ki onların, çocukları korumak gibi bir derterleri ve niyetleri yoktur. Öyle bir derterleri olsaydı çocuk istismarlarının araştırılması yönündeki önerge bizzat AKP milletvekillerinin oylarıyla reddedilirdi miydi? Ya da çocuk istismarını meşrulaştıran, tecavüzcüleri koruyan istismar yasa önergesi için uğraşırlar mıydı?

İstismar ve şiddetin bu denli tırmanmasına karşı işçi ve emekçilerden gelen tepkiler arttıkça, onlar da kendilerini aklama ve gelecek tepkileri yatıştırma derdine düşüyorlar. Bir yandan tırmanan istismar ve şiddet vakaları karşısında "medyanın abarttığı" söylüyor, "cinsel istismar davalarına gizlilik esası" getirmek istiyorlar. Diğer yandan kadına ve çocuğa yönelik şiddeti ve istismarı "normalleştirmeye" yönelik açıklamalar yapıyor, şiddetin ve istismarın önünü açan uygulamalara imza atıyorlar.

Örneğin cinsel istismar suçlarını 12 yaş altı ve üstü olmak üzere kademelen-dirmek istiyorlar. Çocuk istismarına 12 yaş sınırı getirerek, çocuk evliliği ile kamufle edilen istismarların önünü bile açıyorlar. Bunu da "rızası olduğu" söylemiyle meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

"İstismarcıyı cezalandırma" adı altında ise "kimyasal hadım" uygulaması öneriyorlar. Sorunlar yaşanmadan engelleme gibi bir çabası olmayan AKP gericiliği, istismar suçunun toplumsal boyutunu bilerek göz ardı ediyor, yok sayıyor. Mensup oldukları sermaye düzeninde yargısından, Diyanetine, eğitim kurumlarından, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na tüm kurumlarıyla ürettikle-

ri gerici politikalarla istismar ve şiddetin artmasındaki rolleri görülmesin istiyorlar.

Sonuçta AKP Türkiye'sinde son bir yılda 400 çocuk istismara uğrarken, 16 bin çocuk, evlilik kisvesi altında hamile bırakıldı. İşte AKP gericiliğinin övünülesi tablosu budur. İşte kapitalizm gerçeği budur.

Bu nedenle diyoruz ki, kadına ve çocuğa yönelik şiddet ve istismarla gerçek bir mücadele, bu sorunlara neden olan koşulların kaynağı olan kapitalist sömürü düzeni hedef alınmadıkça başarılı olamayacaktır. Bu gerçeği unutmadan bugünden örgütlü bir şekilde kadına ve çocuğa yönelik istismara ve şiddete karşı mücadele etmek gerekmektedir.

"Terör" demagojisiyle, Efrîn'de Kürt soykırımı yapılıyor

Türk sermaye devleti Efrîn'i işgal saldırısını 20 Ocak'tan beri sürdürüyor. Bunu, Kuzey Kürdistan'da sürdürdüğü kirli savaşta olduğu gibi, "terör" demagojisiyle yapıyor. Yaptıkları bu demagojiye kendileri de inanıyor olmalı ki saldırı başında, -özellikle iç politika malzemesi olarak- "bir haftada Efrîn'i teröristlerden arındırırız" türünden hamasi nutuklar atabildiler.

Son günlerde Efrîn kent merkezine girildiği gibi açıklamaları var TSK'nın. Ama kendi ifadeleriyle "teröristlerden arındırarak" değil, Kürt halkını katlederek Efrîn'e giriyorlar.

KÜRT HALKI KAZANIMLARINA SAHİP ÇIKIYOR

The Independent'in Ortadoğu muhabiri Patrick Cockburn, 8 Mart'taki yazısında, şu gözlemini dile getirdi: "Türkiye'nin sadece Efrîn'i değil, Kürtlerin 2015'ten bu yana ABD desteğiyle aldığı, Suriye topraklarının yüzde 25'ine denk düşen toprakları da ortadan kaldırmak istediğini düşünüyorlar. Bazıları, yenilginin, çoğunluğu oluşturdukları bölgeler arasında geleneksel olarak öne çıkan Efrîn'deki Kürtlerin etnik temizliği anlamına geleceğine inanıyor."

Türk sermaye devletinin niyeti tam

da böyle. Bu niyetin yaşam bulup bulmaması, hegemonya savaşı veren emperyalistlerin Suriye'ye dair politikalarının seyrine bağlı. Emperyalistler Suriye ve Efrîn üzerine sürekli birbirini çürüten açıklamalar yaptığından, şimdiden politikalarının ne olacağı üzerine bir şey söylemek oldukça güç.

Kürt halkı Efrîn'de direnirken, Türk sermaye devletinin toplam olarak Batı Kürdistan'ı hedeflemesini göz önünde bulunduruyor. Kaldı ki saldırı sadece Efrîn'le sınırlı kalsa bile kazanımına, ülkesine sahip çıkıyor Kürt halkı.

"TERÖR" DEMAGOJİSİNE İNANMAK AHMAKLIĞI

Karadan silahlı çatışma TSK ve taşeronu ÖSO çetesi ile YPG arasında yaşanıyor. TSK ve ÖSO çetelerinin karadan yol alırlarken sivilleri katlettikleri görüntülerle ispatlı. Saldırının başında -deyim yerindeyse- bir, iki hafta bir adım bile ilerleyemediler. Hava saldırıları ilk önce YPG güçlerinin olabileceğini düşündükleri yerlere yönelikti. Kürt halkı hava

saldırıların çok geçmeden kendilerine yöneleceğini biliyordu. Buna rağmen topraklarını bırakıp kaçmadı. Yerleşim yerlerine yönelik hava saldırısı olduğunda bile kaçmadı, örgütlü bir şekilde Efrîn kent merkezine çekildi. Şimdi TSK Efrîn kent merkezini uçaklarıyla bombalıyor.

Saldırı 53. günündeyken Efrîn Kantonu Sağlık Konseyi'nin yaptığı açıklamada, saldırılarda 35'i çocuk, 29'u kadın 232 sivilin katledildiği, 90'ı çocuk, 100'ü kadın 668 sivilin de yaralandığı belirtilmişti.

Tüm gerçeklere ve bu tabloya rağmen kendisi bölgedeki en azılı "terör" aygıtlarından olan sermaye devleti "terör" demagojisini utanmazca sürdürüyor. Bu utanmazlığın boyutunu anlamak için, bir de Kürt Kızılay'ının (Heyva Sor) saldırının 52. gününde paylaştığı şu bilgilere bakılabilir:

"Siviller topraklarını terk etmeleri için bilinçli bir şekilde hedef alındı, köylerinden çıkmak zorunda kaldı ve hepsi Efrîn merkeze göç etti. Efrîn merkezde 700 bini aşkın sivil var. Bir hafta önce

şehrin tek içme suyu tesisi TSK ve ÖSO gruplarının ellerine geçti ve Efrîn'in suyu kesildi; Efrîn'liler su ihtiyacını kentteki kuyulardan sağlamaya çalışıyor. Kuyular ihtiyacı karşılamıyor ve kuyu suları temiz de değil, ileride sağlık sorunları baş gösterebilir. Efrîn'in dünyaya açılan tek kapısı olan Halep-Efrîn yolu hedef alındığı için bu yol üzerinden Efrîn'lilere gelen yardımlar kesildi. Hastanelerde ilaç giderek tükeniyor, gıda da tükenmek üzere. Kentteki mazot da tükeniyor; son altı yıldır Suriye devleti Efrîn'e elektrik vermiyordu, kentteki elektrik ihtiyacı jeneratörlerle sağlanıyordu. Mazotun tükenmesiyle tümünden elektrik de kesilecek. O zaman fırınlar, hastaneler çalışamayacak duruma gelecek. Efrîn'deki iki baz istasyonu vuruldu, bu da iletişimin yani Efrîn'lilerin dünya ile bağının kopması demek."

Yukarıdaki rakamlar ve veriler yansıdığına, Efrîn kent merkezi henüz bombalanmıyordu. Efrîn kent merkezine yönelik hava saldırılarıyla sivil halkın katledileceğini, "terör" demagojisine hâlâ inanan ahmaklar bile düşünebilir.

Son hava saldırıları daha net gösteriyor ki Türk sermaye devleti Kürt soykırımı ısrarından kolay kolay vazgeçmeyecektir.

Dünden bugüne tek tip kıyafet

Toplumsal tarihimizde öyle özel olaylar vardır ki her gündeme geldiğinde sadece o günleri yaşayanlarda değil, toplumsal belleği güçlü olan herkeste büyük tepkiler yaratır. Zira bu olaylar toplumsal bellekte derin izler bırakmıştır. Hapishanelerde bu dönemde yeniden gündemde olan tek tip kıyafet saldırısı işte böyle bir özelliğe sahiptir.

OHAL'in fırsat bilinmesiyle yeniden gündeme getirilen tek tip elbise dayatmasının ilk hedefi elbette devrimci-yurtsever tutsaklardır. Fakat tutsaklara yönelik bu saldırıyla asıl hedeflenen, "dikensiz bir gül bahçesi" yaratmaktır. Tek tip kıyafeti bir işkence yöntemi olarak, "tredman" veya "islah" politikası olarak hayata geçirme gayretlerinin örnekleri sadece yaşadığımız coğrafyayla sınırlı değil. Zaten Erdoğan da ilham kaynağı olarak Amerikan emperyalizminin Guantanamo örneğini göstermiştir.

GEÇMİŞTEN BUGÜNE "TEK TİP ELBİSE"

"Tek tip elbise" uygulamasının geçmişi, 1700'lerin İngiltere'sine kadar gidiyor. 19. yüzyılın ikinci yarısında ise sistematik bir hal almıştır. Sömürgeci İngiltere ("üzerinde güneş batmayan" imparatorluk) bu uygulamayı Avustralya'dan Asya'ya birçok İngiliz sömürgesinde hayata geçirmiştir. O tarihlerde tutsaklara giydirilen tek tip elbisenin ayırt edici özelliği, üzerinde hangi ülkeye ait olduklarını gösteren işaret ve sembollerin olmasıydı. Bu uygulama Amerika ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde de hayata geçirilmiştir. O dönemi anlatan filmler ve tanıklık eden resimlerde görüleceği üzere, Amerika'da tutsaklara giydirilen tek tip hapishane kıyafeti siyah beyaz çizgili idi.

Britanya İmparatorluğu'nun sömürgeci olan Hindistan'da tutsaklara, İngiltere'den ithal edilen ürünler giydirilmekteydi ve bu ulusal onuru kırma amaçlı da yapıyordu. Hindistan bağımsızlığını kazandıktan sonra tek tip kıyafet uygulaması farklı bir biçimde devam etti. Hapishane kıyafetlerinde ulusal kimlik yansıtılmaya başlandı.

Güney Afrika'da, ırkçı Apartheid rejiminde tutsaklara ırksal bir sınıflandırmaya göre, bir aşağılama ve damgalama yöntemi olarak kıyafetler giydiriliyordu. Siyahi mahpusların kıyafetleri, diğer mahpusların uzun pantolonlarından farklı olarak kısa pantolon idi.

Ancak tek tip kıyafetin en çok hatırlanıldığı yer, yakın tarih olması ve yarattığı trajediler nedeniyle Hitler faşizminin

toplama kampları ve hapishaneleridir. Bu dönemde insanlar siyasi, dini, etnik, cinsel kimliklerine ve "suçlu" olup olmadıklarına göre işaretlenmişlerdir.

Tek tip elbiseye karşı dünya tarihindeki en çok bilinen direniş ise (tek tip elbise dışında başka işkence ve teslim alma politikalarına karşı olduğu için Yunanistan devrimcilerinin, Vietnam Saygon zindanlarındaki devrimci tutsakların sergiledikleri efsanevi direnişi dışta tutarsak) IRA tutsaklarının direnişidir. Hücre saldırısı ve tek elbise dayatması her gündeme geldiğinde bu direnişin özellikle hatırlanmasının, ülkemizde ve dünyanın başka yerlerindeki zindan direnişlerine ilham vermesinin nedeni budur. 1970'li yıllarda İrlandalı devrimci tutsaklar tecrit ve tek tip elbise saldırısına karşı büyük bir direniş göstermişlerdi.

Diğer taraftan Amerika, Kanada, Çek Cumhuriyeti, İngiltere, Kazakistan ve Çin'de, keza Almanya'da bazı hapishaneler için tek tip kıyafet yasası hâlâ yürürlükte ve uygulanmaktadır.

TÜRKİYE'DE TEK TİP ELBİSE UYGULAMASI

Yaşadığımız topraklarda çok bilinmese de tutuklulara yönelik tek tip kıyafet uygulaması ilk olarak Osmanlı İmparatorluğu döneminde, 1902 yılında, "hapishanelerde düzeni sağlamak, mahpusların silah temin edememesi, firari mahpusların kolay yakalanabilmesi" gerekçesiyle gündeme geldi. 1916 yılında da resmi hale getirildi. Ancak mali koşulların yeterli olmaması nedeniyle bu niyetten vazgeçildi.

Cumhuriyetin kuruluşunun ardından "tek tip kıyafet" projesi 1950'li yıllarda yeniden güncellendi. Bu yönde çalışma-

lar başlamasına rağmen uygulanamadı. En elverişli koşulların oluşması bekleni. Yani 12 Eylül...

12 Eylül askeri faşist cuntası, siyasi tutsaklara tek tip kıyafeti zorla giydirmeye çalıştı. Devrimci tutsaklar başta olmak üzere siyasi nedenle hapsedilenler; saçları asker gibi kesme, 'hazırol'da bekletme, askeri marş okuma vb. dayatmaların yanı sıra, tabutluklara-hücrelere atılma, tek tip elbise giymeye zorlandı. Tek tip elbise uygulaması 12 Eylül 1980 darbesi sonrası başlayıp, 1989'a dek çeşitli aralıklarla gündeme getirilmeye devam etti.

Tek tip elbise dayatmasını uygulamak için tutsakların giysilerine işkenceyle el konulmuş, kendilerine zorla tek tip elbise giydirilmek istenmiş, bunu kabul etmeyen tutsaklar işkenceye ve baskıya uğramıştır. Tutsakları tek tip elbiseye zorlamak için mahkemeye gitme, revire çıkma, avukat-ziyaretçi vb. görüşlerini yapma, havalandırmayı kullanma gibi haklar tek tip elbise koşuluna bağlı tutulmuştur.

Çeşitli genelgelerle farklı zamanlarda gündeme getirilen bu saldırıya karşı Diyarbakır'da, Metris'te, Mamak'ta, Sağmalcılar'da ve daha pek çok hapishanede direniş gösterilmiş, açlık grevleri ve ölüm orucu eylemleriyle yanıt verilmiştir. Her seferinde devrimci tutsaklar bu saldırıya diş diş bir mücadeleyle karşı koymuşlardır. Tek tip elbiseyi giymeyi kabul etmeyen tutsaklar mahkemelere iç çamaşırlarıyla çıkmış ya da duruşmalarında elbiseyi yırtmışlardır.

Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde askeri uygulamaların, işkencelerin ve tek tip kıyafet dayatmasının son bulması için 14 Temmuz 1982 tarihinde 4 Kürt yurtsever tutsak ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşmiştir. 11 Nisan 1984'te Metris'te gerçekleşen ölüm orucu eylemi ise 75 gün

sürmüş, 4 devrimci tutsak ölümsüzleşmiştir.

Ölüm oruçları ve sergilenen farklı direnişler tek tip elbise dayatmalarını geriletse de bu dayatma 1987'ye kadar sürmüştür. O zamana dek sıkıyönetim askeri cezaevi idarelerince uygulanan tek tip elbise dayatması 17 Ağustos 1987'de cezaevleri tüzüğünde yapılan bir değişiklikle, "idarece verilen elbiseleri giymeleri zorunludur" şeklinde değiştirilmiştir. Bu hamleye karşı yine pek çok hapishanede direniş yükseltilmiş, açlık grevleri gerçekleşmiş, dışarıda da büyük tepkiler örgütlenmiştir.

Tutsakların ve yakınlarının direniş kararlılığı sonucunda dönemin ANAP hükümetinin Adalet Bakanı Oltan Sungurlu tek tip elbise zorunluluğunu içeren cezaevleri tüzüğüne kaldırılacağını 22 Şubat 1988'de açıklamıştır. Ancak 1 Ağustos 1988'de, ANAP'ın değişen Adalet Bakanı Mehmet Topaç eliyle tek tip elbise ve diğer işkence uygulamaları geri getirilmiştir. Bu saldırı tekrar devrimci tutsakların direnişleri ve pek çok hapishanede gerçekleştirilen açlık grevi ve ölüm orucu eylemleriyle karşılanmıştır.

Süren direniş dışarıdan gelen tepkilerle birleşmiş, hukuki olarak da iptal davaları açılmış, 29 Nisan 1989'da Bakanlar Kurulu, "1 Ağustos 1988 Genelgesi"nin cezaevlerinde tek tip elbise zorunluluğunu getiren "zorunluluk" hükmünü değiştirerek, tek tip uygulamasına son vermiştir. Temmuz 1989'da da Danıştay oy çokluğuyla tek tip elbise uygulamasının kaldırılması kararı almıştır.

Bir irade savaşı konusu haline gelen tek tip elbise dayatması 2003 yılında AKP tarafından yine gündeme getirilmiştir. İçinde 'tek tip elbise' düzenlemesinin de yer aldığı "Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı" hazırlanmış, gerekçe olarak da "Herkesin kendi zevkine göre elbise giymesi hükümlüler arasında disiplinin bozulmasına yol açabilir ve firarları kolaylaştırabilir" denilmiştir. Gelen tepkiler üzerine taslakta yer alan "tek tip kıyafet" uygulaması kaldırılmıştır.

Bir kez daha sermaye sınıfı bir başka demir yumruğu ile devrimci tutsakları teslim alabileceğini sanmaktadır. "Görev emri" AKP'ye verilmiştir. Her gündeme geldiğinde bu saldırı can bedelli nasıl püskürtülmüşse, bugün de aynı bilinç ve kararlılıkla direnileceği yeterince açıktır. Devrimci iradenin teslim alınamayacağını hem Türkiye hem de dünya tarihindeki yaşanmışlıklar defalarca doğrulamıştır.

Sermaye devletinin “çılgın” yıkım projeleri

Asalak sermaye düzeni tüm doğayı talan ediyor, talanın önünü sonuna kadar açmış bulunuyor. Temel kıstası kendi kârı olan kapitalizm, toplumun ihtiyaçlarını görmezden gelirken, kendi rantı uğruna dünyanın geleceğini de ekolojik dengeyi de hiçe sayıyor. AKP'nin ilk olarak 2011'de ortaya attığı “çılgın proje”si “Kanal İstanbul” da bu rant kapılarında biri. Güzergâhı Küçükçekmece-Sazlıdere-Durusu olarak açıklanan su kanalının, tanker ve yük gemilerinin yarattığı deniz trafiği yükünü İstanbul Boğazı'ndan alternatif bir güzergaha kaydırmayı amaçladığı öne sürülüyor. Kanal, Marmara Denizi'ne Küçükçekmece Gölü'nden açılacak. Sazlıdere baraj havzası boyunca devam ederek Sazlıbosna köyünü geçecek, sonrasında Dursunköy'ün doğusuna ulaşıp Baklalı köyünü geçtikten sonra Terkos Gölü'nün doğusunda Karadeniz'e kavuşacak. Ancak bu proje İstanbul'daki ekolojik sistem için bir tehdit anlamına geliyor. İnşaat çalışması Marmara Denizi'ne 1 kilometre uzaklıktaki Küçükçekmece Gölü'nün denizle birleşerek yok olması anlamına da geliyor. Ayrıca Sazlıdere Barajı da artık içini doldurduğu vadi, gemi güzergâhı olduğu için ortadan kalkacak.

Konuyla ilgili açıklamalar yapan bilim insanları, şehir plancıları ve mühendisleri “çılgın proje”nin İstanbul için tam bir yıkım olduğu konusunda hemfikir. Siyaset bilimci ve kent hakkı/konut hakkı savunucusu Cihan Baysal, Kanal İstanbul'un gerekçelendirildiği gibi bir ulaşım veya lojistik yatırım projesi olmadığına, İstanbul'un son kalan bakir arazilerini küresel sermayenin talanına açacak bir mega emlak, inşaat projesi olduğuna şöyle dikkat çekti:

“Kanal İstanbul projesi, bölgede yaşayan ne varsa hepsine ölümcül darbeyi indirecek bir mega eko kırım projesidir. Bölgedeki verimli tarım arazilerini, sulak alanlar ile su havzalarını ve arkeolojik sit alanlarını da yok edecektir. Proje, ekolojik ve çevresel etkileriyle ilgili, başta TEMA ve Doğal Hayatı Koruma Vakfı (WWF) tarafından yayınlanan raporları, Karadeniz, Marmara Denizi ve Boğaziçi üzerindeki etkilerine yönelik uzmanların ciddi uyarılarını, beklenen İstanbul depresimini tetikleme olasılıklarını yok sayıyor. Ayrıca afet zamanında milyonlarca kişinin kanal nedeniyle adaya dönüşen bölgeden nasıl tahliye edilecekleri ya da yardımların nasıl ulaşacağı ile toz, moloz ve çevre kirliliği gibi sorunlar ortaya çıkacak. Bunların yanı sıra projenin yapım

Yap-işlet-devret mantığı ile kamuyu zarara sokan sermaye devleti, 3. köprü ihalesini alan şirkete belli bir geçiş garantisi vermişti. Şimdi açığı işçi ve emekçilerin cebinden karşılıyor. Dini-imanı para olan sermaye iktidarı eğer mücadele edilerek durdurulamazsa, İstanbul için topyekûn bir felaket anlamına gelen söz konusu “çılgın proje”nin faturası da yine işçi ve emekçilere kesilecektir.

aşamasında aklımıza gelmeyen kimbilir daha ne sorunlar ortaya çıkacak.”

Ayrıca yapımı sırasında en az 400 işçinin katledildiği 3. havalimanı ve bir doğa katliamı olan 3. köprü projelerine de değinen Baysal, *“Ülkenin geleceğini ve ekonomisini üretim yerine inşaat ve emlak sektörlerine bağlamış iktidar, İstanbul'u yok ede ede ülke ekonomisinin çarklarını kentsel kırım ve talan üzerinden döndürüyor. Öte yandan Kanal İstanbul, 3. köprü ve 3. havalimanı projelerinden ayrı düşünülemez. Bu üç mega proje, ne ulaşım ne de lojistik projeleridir. İstanbul'un bugüne dek el değmemiş bakir bölgelerini inşaat ve emlak projelerine ve arazi spekülasyonuna açmak üzere tasarlanmış birbirlerini besleyen bir projeler paketidir. Harita üzerinden projelerin lokasyonları incelendiğinde, bu etkileşim gözler önüne serilmektedir. Nitekim Kanal'ın güzergâhı, 2011-2013 arasında üç kere değiştirilmiş ve her seferinde doğuya kaydırılarak 3. havalimanı bölgesinin hemen yanına ve 3. köprü ve Kuzey Marmara Otoyoluna doğru çekilmiştir”* açıklamasında bulundu.

İstanbul Çevre Mühendisleri Odası, “giderek artan Boğaz'daki gemi trafiğine çözüm” olacağı gerekçelendirmesinin yalan olduğunu istatistiklerle kanıtladı: Deniz Ticareti Genel Müdürlüğü'nün İstanbul Boğazı gemi geçişi istatistik verilerine göre son 10 yılda bir artış yok, aksine yüzde 22,46 oranında azalış var.

Projenin İstanbul'un sorunları için bir çözüm olmadığını, tamamen bir rant projesi olduğunu ve geri dönüşü olmayan bir felaketle sonuçlanacağını ifade eden uzmanlar, ayrıca güzergah üzerinde farklı dönemlere ait arkeolojik kazı alanları bulunduğu ve bu projenin ekolojik açıdan olduğu kadar tarihi ve kültürel açıdan da bir yıkım olduğunu açıkladılar. Proje güzergahında bulunan ve dünyanın en büyük 10 keşfi arasında gösterilen Bathonea Antik Kenti ve Rhegion Antik Kenti gibi dünya halklarının ortak mirası olan bu tarihi alanlar tehdit altında.

AKBALAR GÖZLERİNİ BÖLGEYE ÇEVİRDİ

Projenin açıklanmasından itibaren emlak sektöründeki akbalar da gözlerini bölgeye dikti. Erdoğan, Kanal İstanbul'u tanıttığı bir konuşmada bu niyetini de saklamamış, “Kanal İstanbul yapıldığı anda her iki tarafında gerçekten İstanbul'un şanına yakışır konutlarla farklılık arz etmesi gerekiyor” diyerek amaçlarını itiraf etmişti. Proje açıklanır açıklanmaz güzergahta 4,6 milyon metrekare arsa stokuna sahip TOKİ İştiraki Emlak Konut GYO ortak yatırım için Katar'a ait Qatarı Diar'a teklif götürdü. Katar'da düzenlenen “Expo Turkey By Qatar” fuarında sunumlarla, Türkiye'deki toprakların reklamını yaparak pazarlamayı amaçlayan Emlak GYO Başkanı Ertan Yetim, “Kartarlılar ile Kanal İstanbul civarındaki 4,6

milyon metrekarelik arsalarımızda neler yapabileceğimizi konuştuk” açıklamasında bulunarak, emekçilerin yaşam alanlarının yerli ve yabancı sermayeye nasıl peşkeş çekildiğini anlatmış oldu.

Bölgede yaşayan emekçiler ise tıpkı Sulukule örneğinde olduğu gibi, mahallelerinden kopararak, sosyal olarak ait olmadıklarını düşündükleri bölgelere sürülmek isteniyor. Emekçiler, devletin tıpkı Küçük Armutlu, Gülsuyu vb. yerlerde yaptığı gibi burada da uyuşturucu çetelerini devreye soktuğunu, bölge halkını bezdirerek kaçırmayı amaçladığını ifade ediyorlar.

Tıpkı 3. köprü, 3. havalimanı gibi, bu proje de İstanbul halkının sorunlarına çözüm değil, tersine işçi ve emekçiler için tam bir yıkım getirecektir. Spekülasyondan beslenen emlak patronları, yapım ihalesini alan inşaat patronları, rant peşinde koşan sermaye iktidarı bu işin kazananı olacakken; doğa, tarihi alanlar ve emekçiler ise kaybedecek. Yap-işlet-devret mantığı ile kamuyu zarara sokan sermaye devleti, 3. köprü ihalesini alan şirkete belli bir geçiş garantisi vermişti. Şimdi açığı işçi ve emekçilerin cebinden karşılıyor. Dini-imanı para olan sermaye iktidarı eğer mücadele edilerek durdurulamazsa, İstanbul için topyekûn bir felaket anlamına gelen söz konusu “çılgın proje”nin faturası da yine işçi ve emekçilere kesilecektir...

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi mutlaka engellenmeli!

İşçinin ve köylünün ekmeği, halkın sağlığı tehlikede!

AKP iktidarı bir kez daha milyonlarca emekçinin hayatıyla oynamaya hazırlanıyor. Gündeminde bu kez şeker fabrikalarının özelleştirilmesi var. Devlete ait 25 şeker fabrikasından 14'ünü satmak için ihaleye çıkarıyor. Toplumun geniş bir kesiminden büyük tepkiler olmasına karşın AKP iktidarı ve onun şefi Tayyip Erdoğan bildiğinden şaşmıyor.

NEDEN BU ISRAR?

Peki neden? Neden seçim havasına girilmekte olan şu günlerde böyle bir siyasi riski alıyor?

Bu sorunun öncelikle akla gelen iki yanıtı var:

Birincisi, ekonominin ve daha özelde devlet bütçesinin haliyle ilgilidir. Devletin elindeki kaynaklar yağma, rant, sefahat ve aynı zamanda da savaş için kullanıldığı için çok büyük açıklar veriyor. Dolayısıyla bu açıkların kapatılması için eldeki zenginliklerin paraya çevrilmesinden başka bir yol bulunmuyor.

Hükümet olduğu 2002 yılından bu yana SEK (Süt Endüstrisi Kurumu), Tüpraş, Petkim, Türk Telekom, TEKEK gibi ekonomik olarak son derece büyük ve kârlı işletmelerin yok pahasına satılmasıyla elde edilen devasa kaynakların nasıl kullanıldığı malum.

AKP iktidarı şeker fabrikalarının satışından 3 milyar dolar civarında bir kaynak sağlamayı planlıyor.

İkincisi, yerli sermaye ve uluslararası tekellerin taleplerini karşılamak için bu özelleştirmeler yapılıyor. AKP 16 yıllık iktidarı boyunca tekelleri memnun etmek için hiçbir sınır tanımadı. Zaten bunca yıl boyunca iktidarını bu kodamanların esaslı bir itirazı olmadan sürdürmesinin gerisinde de bu konuda tüm hamasi söylemlere rağmen izlediği uşaklık pratiği var. Bundan önceki özelleştirmelerin nasıl bir peşkeş biçiminde gerçekleştiği de biliniyor.

Tüpraş yok pahasına Koç'a, TEKEK Amerikan tekeline, Türk Telekom Arap sermayesine, SEK yine Koç'a satıldı... Diğer birçok devlet kurumu da yine ya yandaş sermayeye ya büyük uluslararası tekelere peşkeş çekildi... Tüm bu özelleştirme süreçleri ya büyük bir dünya tekelinin özelleştirilen işletmenin üzerine yok pahasına konmasıyla, ya rakip olan işletmeyi kapatarak tekel konumunu pekiştirmesiyle, ya da üretimine son verip değerli arazilerini iç etmesiyle sonuçlandı.

Örneğin SEK 1995 yılında özelleştirilirken, kuruma ait 32 fabrikadan 25'i

kapatıldı, çoğu yıkıldı. İstanbul Yenibosna'da Koçtaş'ın içinde olduğu AVM'nin arsasında zamanında SEK'in fabrikası vardı.

Şeker fabrikaları söz konusu olduğunda ise bu konuda Amerikan gıda tekeli Cargill'in adı öne çıkıyor. Nişasta bazlı şeker (NBŞ) üretiminde dünya çapında gerçek bir tekel olan Cargill'in uzun zamandır şeker fabrikalarının kapatılması için yoğun bir çalışma yürüttüğü biliniyor. Özelleştirme tartışmaları sırasında AKP'liler ve Cargill bunu reddetmiş, fakat daha sonra Cargill'in AKP'li bakanlara verdiği "özelleştirme olmalı" minvalindeki raporlar ortaya çıkmıştı.

AKP iktidarı hükümete gelir gelmez ilk işlerinden birisi de bu tekele Bursa Orhangazi'de birinci derece tarım arazisine kurduğu fabrikaya işletme iznini çıkarmak olmuştu. Oysa Cargill'in fabrikasına işletme izni alması o zamana kadar bir şekilde engellenmişti.

AKP'nin ilk işinin Cargill olması boşuna değildi. Çünkü o hem bir Amerikan projesi olarak doğmuştu hem de zamanın ABD Başkanı Bush'un Tayyip Erdoğan ile yaptığı görüşmede önüne koyduğu ilk ödevlerden biri de Cargill'in fabrikasıydı...

Bunun için şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin Amerikan Dışişleri Bakanı Tillerson'un Türkiye ziyaretinin hemen akabinde gündeme gelmesi ile ilişkilendirilmesi boşuna değildir. İlişkilerin niteliği ve geçmişi nedeniyle özelleştirme kararının zamanlaması ve AKP'nin ısrarı

bunu ayrıca doğruluyor. Zaten bu iddialara karşılık AKP yönetiminin herhangi bir yalanlaması da bulunmuyor.

"Yerli" ve "milli" laflarıyla tüm bir toplumsal muhalefeti yargılamaya kalan AKP'nin gerçeği işte budur. Bir Amerikan projesi olarak Amerikancı çizgisinden hiç şaşmadı, bundan sonra da şaşmaz, şaşamaz!

Geçmeden belirtelim ki, dünyada NBŞ üretiminde ABD 7,6 milyon tonla ilk sırada bulunuyor. ABD aynı zamanda NBŞ'nin ana hammaddesi olarak kullanılan GDO'lu mısır üretiminde de lider konumda.

AKP tüm bu amaçlarla daha önce de defalarca şeker fabrikalarını özelleştirmek için girişimde bulunmuş, ancak hem işçilerin ve köylülerin hem de bu toplumsal tepkinin sonucu olarak Danıştay'a takılmıştı. Ancak OHAL ve yaratılan faşist düzen sayesinde benzer pek çok durumda olduğu gibi bu konuyu da yeniden gündeme getirdi. Yani AKP için bu özelleştirme kararı yersiz ve zamansız değil, mevcut ortamda tam yeri ve zamanı!

ŞEKER FABRİKALARI ZARAR MI EDİYOR?

AKP iktidarı toplum ölçeğinde ortaya çıkan tepkiye karşılık olarak özelleştirme kararını savunmak için "ama bu fabrikalar zarar ediyor, başka çaremiz yok" argümanını öne sürüyor.

Bu büyük bir yalandır, çünkü şeker fabrikaları özelleştirilmek istenen her işletmede yapıldığı gibi bilinçli olarak zarar

ettirilmiştir.

Hem de şeker fabrikalarının ülke ekonomisinde, tarımsal yapısında ve toplumsal yaşamında gördüğü işlev ile NBŞ tüketiminin toplum sağlığına yaratacağı tahribat bir arada değerlendirildiğinde kâr-zarar mantığı üzerinden bakılamaz.

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ülke tarımına, toplum yaşamına ve sağlığına vurulmuş büyük bir darbe olacaktır. Telifisi olmayacak büyük bir yıkım ve tahribat ortaya çıkacaktır.

ÖZELLEŞTİRMENİN TOPLUMA FATURASI BÜYÜK!

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi sadece bu fabrikalarda çalışan işçileri değil hem bu fabrikaların ana hammaddesi olan şeker pancarı üreticisi on binlerce köylü ile ailesini hem de fabrikaların kurulu olduğu yörede bir şekilde ekonomik olarak bu fabrikalara bağlı olan halkı vuracak. Anadolu'da buldukları yöredeki yerel ekonominin merkezinde duran bu fabrikaların özelleştirilmesi sonucunda bu yöreler sosyal ve ekonomik olarak çoraklaşacak, tüm bir halk yoksullaşacak ve göç etmek zorunda kalacaktır.

Ama sadece bu kadarıyla sınırlı değil, şeker pancarı fabrikalarının devreden çıkarılmasıyla NBŞ kaynaklı şekerin egemenliği artacak. Bu ise bir bütün olarak halkın sağlığını vuracaktır.

Elbette yerli şeker üretiminin bitirilmesiyle meydan tümüyle uluslararası NBŞ tekeline kalacak, pek çok tarımsal üründe olduğu gibi uluslararası tekelere bağımlılık kesin hale gelecektir.

Bunun için şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle hem işçi ve köylünün ekmeği hem halkın sağlığı tehlikededir, hem de deyim uygunsu bu bir memleket meselesidir. Özelleştirme saldırısı ile sefahat içinde yaşayan AKP iktidarı ile yerli ve yabancı tekeller kazanacak, işçi sınıfı ve emekçi halk kaybedecektir!

Şimdi bu faturanın ayrıntılarına bakalım.

İŞÇİLER NEDEN KAYBEDECEK?

Her özelleştirmenin ana hedeflerinden birisi bu işletmelerde çalışan işçileri daha ucuza ve kölece çalıştırmak, ücret ve sosyal haklarını trpanlamak, iş güvencesini kaldırmaktır. Bugüne kadar tüm özelleştirme süreçleri hep böyle işlemiştir. Özelleştirilip kapatılan fabrikaların işçileri ya işlerini kaybetmiş ya da başka kamu fabrikalarına geçmek zorun-

da kalmışlardır. Örneğin TEKEK’de böyle olmuştur. TEKEK’in Tokat gibi bir dizi ildeki fabrikaları kapatılırken, işçiler başka kentlere göç etmeye zorlanmıştır.

Kapatılmayıp işletilmeye devam eden fabrikalarda ise işçiler bir süre ücret ve sosyal haklarını korusalar da, zamanla kazanımlarını kaybetmişlerdir ya da emekli olduktan sonra yerlerine alınan işçiler güvencesiz ve düşük ücretle çalışmak zorunda bırakılmışlardır. Örneğin Gemlik Gübre. Bu fabrika yok pahasına özelleştirildikten sonra birçok haklarını kaybeden, ucuzca çalıştırılan işçiler son olarak sendikal haklarını da kaybetmişlerdir.

AKP iktidarı şeker fabrikaları için de benzer bir süreç öngörüyor. Sözde kimse mağdur olmayacak diyor ama açıklanan karara göre özelleştirilecek şeker fabrikalarında çalışan memurlar ile işçiler ya özelleştirilmeyen diğer fabrikalara ve kamu kuruluşlarına geçecek ya da mevcut fabrikalarda çalışmaya devam edecekler.

Gerçekte bu fabrikalar hem buldukları yörede işçi almayacak hale gelecekler hem de artık ucuz ve kölece çalışmanın merkezleri haline dönüşecekler.

ÜRETİCİ KÖYLÜLÜK NEDEN KAYBEDECEK?

TEKEK’in özelleştirme sürecinde tütün üreticilerinin başına gelenler bu kez şekerde olacak. Tütün fabrikalarının özelleştirilmesinden sonra işçiler ile birlikte bu fabrikalara tütün üreten köylülerin önemli bir bölümü de göç etmek zorunda kaldı. Zengin köylüler belki başka bir ürün ekmeye başladı ancak küçük üretici köylülük tam bir ekonomik yıkım yaşadı. Çoğu büyük şehirlere göç etmek zorunda kaldı, yoksullaştı ve işçileşti.

Aynı şeyler bu kez şekerde yaşanacak. Aslında bu uzun yıllardır başlamış olan bir sürecin daha büyük bir tasfiyeye dönüşmesinden başka bir şey olmayacak. Zira Cargill ve Amylum gibi uluslararası dev şirketlerin NBŞ üretimine başlaması ve bunlara tanınan kotanın yıllar içerisinde AKP eliyle artırılmasıyla birlikte çok sayıda üretici köylü şeker pancarı üretmeyi bıraktı. 20 yıl önce pancar ekimi yapan köylü sayısı 500 bin iken şimdilerde bu sayı 105 binlere kadar düştü. Şeker üretimi işçiler ve şeker pancarı üreticileri ile bağlı sektörlerde çalışanlar bir arada Türkiye nüfusunun yaklaşık yüzde 15’inin temel geçim kaynağı.

Sadece 2011 yılından bu yana her 3 şeker pancarı üreticisinden ikisinin ekim yapmayı bıraktığı bilgisi veriliyor. Şeker pancarı üretimi yapılan tarım alanlarında ise son 20 yıl içinde yüzde 40, üretim miktarında da yüzde 30 oranında bir azalma söz konusu.

Böylelikle şeker pancarı üretiminin bitirilmesiyle Türkiye çok önemli bir tarımsal ürünün üretiminden daha yoksun bırakılmış olacak.

HALKIN SAĞLIĞI TEHLİKEDE!

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi şeker pancarından yapılmış şekerin yerinin Cargill gibi uluslararası dev şirketlerin tekelinde olan nişasta bazlı şekerle doldurulması anlamına geliyor. NBŞ ise pancar şekerine göre çok daha yüksek bazda fruktoz içeriyor. Gıda Mühendisi Bülent Şık’ın verdiği bilgiye göre “Vücudunuza bol miktarda fruktoz girmesi hızla kilo almanıza ve kısa sürede obezite, metabolik sendrom gibi sağlık problemlerine neden olur.” Şık ortaya çıkacak vahim tabloyu “Şeker fabrikalarından gelecek para tedaviye gidecek” sözleriyle anlatıyor.

Dolayısıyla NBŞ demek, obezite ve kiloya bağlı diğer sağlık sorunlarında büyük bir artış demektir.

Öte yandan ise NBŞ sıvı formda ve ucuz olduğu için gıda şirketleri tarafından genelde tercih ediliyor. Alkolsüz içecekler ile şekerli çikolatalı ürünler, fast food tarzı abur cubur yiyecek ve içeceklerin tamamında bu şeker türü kullanılıyor.

NBŞ’nin bu biçimde sınırsızca ve “sinsice” tüm ürünlerde kullanımının yaratacağı sağlık sorunlarının en önemli kaynaklarından biri de bu şeker türünün üretiminin ana maddesinin mısır olmasıdır. Cargill ve diğer tekeller ise mısırı daha çok dışarıdan ithal etmektedir. Mısırdaki GDO’nun yaygın kullanıldığı bilinmektedir. Dolayısıyla ne olduğu bilinmeyen GDO’lu mısırın hammaddesini oluşturduğu NBŞ’nin toplumun sağlığında yol açacağı tahribat oldukça büyüktür.

Dünyada bu zararlarından dolayı NBŞ ya yasak ya da kotaya tabi. Örneğin Fransa’da NBŞ’ye izin verilmezken, Almanya’da kota yüzde 2’nin altında, AB ortalaması ise yüzde 5 civarında. Fransa ile birlikte Hollanda ve İngiltere başta olmak üzere birçok ülkede NBŞ üretilmiyor. Türkiye’de ise kota yüzde 10. Ancak şeker yasasıyla Bakanlar Kurulu’na bu kotayı yüzde 50’ye kadar arttırma ya da düşürme yetkisi verildi. Elbette bu yetkiyi hep arttırma yönünde kullanan AKP, yüzde 35 ile 25 arasında değişen oranlarda her yıl kotayı arttırdı.

MUTLAKA ENGELLENMELİ!

Sonuç olarak AKP iktidarının ısrarla dayattığı şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ABD’li Cargill tekeli başta olmak üzere bir avuç sömürücü için yapılırken, bu özelleştirme planı hayata geçerse hem işçi sınıfı hem köylülük hem de bir bütün olarak emekçi halk bundan büyük zarar görecektir. Bu özelleştirme işçinin ve köylünün ekmeğine, halkın sağlığına zararlıdır. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi halkın ekmeği, sağlığı ve ülkenin emperyalizme bağımlılığı sorunudur. Yerli ve yabancı sermayenin milyonlarca emekçiye köleleştirilmesi, geleceğiyle oynaması sorunudur.

Bunun için mutlaka engellenmelidir!

Sarayın 13 günlük harcaması, şeker fabrikalarının 1 yıllık zararına eşit!

Şeker fabrikalarının özelleştirilme gerekçesi olarak “zarar ettiği”, “devletin sırtında yük olduğu” söyleniyor Erdoğan ve AKP’si tarafından. CHP Genel Başkan Yardımcısı Aykut Erdoğan, resmi açıklama ve verilerden yararlanarak sarayın 13 günlük harcamasının 2016 yılında şeker fabrikalarının 1 yıllık zararını karşıladığını belirtti.

Erdoğan partisinin MYK toplantısında, “Devletin resmi rakamlarına göre, şeker fabrikalarının 2016 zararı 76 milyon. Aynı yıl saray 650 milyon TL ve 1 milyar 650 milyon TL örtülü ödenek harcaması yaptı. Yani devletin resmi kesin hesaplarıyla kıyaslırsak, sarayın 13 günlük harcaması ile şeker fabrikalarının tüm zararını karşılanıyor” dedi.

Sayıştay raporlarına göre şeker fabrikaları iyi yönetilmediği için 2016’da 22 milyon TL faiz ödedi. Erdoğan bu açıklama-

nan zarara ilişkin şunları söyledi: “Türkiye’deki 43 şeker fabrikasının 25’i kamuya, 5’i Pankobirlik’e ait. 2016 yılında 15 milyon hektar alanda tahıl ve bitkisel ürün ekilirken, şeker pancarı ekim alanı ise 322 bin hektar civarında gerçekleşti. 2017’de pancar üretimi bir önceki yıla göre yüzde 22 artışla 19 milyon 500 bin ton olarak gerçekleşti. Bu miktar Şeker Kanunu’nun uygulanmaya girdiği 2002’den bu yana en yüksek üretim. Üretilen pancar 16 milyon tondan 20 milyon tona yükseldi, dekar başına verim 5,5 tondan 6,1 tona ve ürün taşıyan alan da 2,9 milyon dekardan 3,2 milyon dekara genişledi.” Bu artışa rağmen bu zarar en hafifinden şeker fabrikalarının iyi yönetilmediği sonucunu çıkarır belirlenmesinde bulundu. Ki bunun sorumlusu da işçiler, emekçiler değil.

Patronlar devletten “alacak” peşinde

Doymak bilmeyen patronlar, şimdi de devletin kendilerine borcu olduğunu, bu borcun taksit taksit ödeneceğini dile getirdi.

TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, devletin özel sektöre borcu olduğunu söyleyerek, hükümetle anlaşmalarını, devletin patronlara taksitle ödeme yapacağını belirtti.

Artvin Ahmet Hamdi Tanpınar Kültür Merkezi’nde düzenlenen Ekonomik İstişare Toplantısı’nda konuşan Hisarcıklıoğlu, borcun Katma Değer Vergisi’ne

(KDV) ilişkin olduğunu dile getirerek, “1985’te KDV çıkıyor. O günden bugüne Katma Değer Vergisi’ni devletten alabilen bir tane tüccar, sanayici yoktur. Maliye Bakanımız ile bu konu üzerinde çalıştık. Özel sektör olarak 140 milyar lira devletten alacağımız var. Hükümetimizle de anlaştık. Bunu bize belirli bir taksitle ödeyecek. Bu paranın cebimize girdiğini düşünün, ekonomi ne kadar canlanır biliyor musunuz? 1985’ten beri alamadığımız Katma Değer Vergimizi devletten geri alacağız” dedi.

Berkin Elvan katledilişinin 4. yıl dönümünde anıldı

Haziran Direnişi sırasında polis tarafından başından gaz fişegiyle vurularak katledilen Berkin Elvan, ölümünün 4. yıl dönümünde 11 Mart günü Feriköy'deki mezarı başında anıldı.

Saat 14.00'te başlaması planlanan anma, mezarlık girişlerine ve mezarlığın içine yapılan polis yığınağı ve üst arama dayatması nedeniyle geç başladı.

"EMRİ SEN VERDİYSEN KATİL SENSİN"

Anmada baba Sami Elvan şunları dile getirdi: "Ben 4 yıldır buraya niçin geliyorum, bu soruyu bir tane devlet yetkilisine

soramadım. Niçin buradayım, benim ailem neden dolayı burada? Ve benim çocuğum neden aramızda yok? 4 yıldır bu sorunun cevabını arıyorum."

Baba Elvan, polisin evlerinin önünden defalarca geçerek kendilerini taciz etmeye devam ettiğini belirtti ve mezarlıktaki polis ablukasına tepki gösterdi. Sami Elvan, katillerin korunduğuna şu ifadelerle dikkat çekti:

"Bugün ben adalet sarayına gidiyorum, bomboş bir saraydan her gün geri dönüyorum. En büyük katil en büyük koltukta. Bunu burada üstüne basarak söylüyorum. Emri ben verdim dedi, benim

polisim destan yazdı dedi. Benim çocuğumun katili budur. Emri sen verdiysen sensin katil."

"ÖLDÜRÜLEN ÇOCUKLARIN SAYISI ARTIK SÖYLENEMİYOR"

Anne Gülsüm Elvan da oğlunun katiline işaret ederek başladığı konuşmada şunları söyledi: "Ağzı açıldığında Avrupa'ya diyor ki, sivilleri siz öldürdünüz biz öldürmedik. Rabia'ya ağladı bizi 'terörist' ilan ettirdi, çocuğumu. Bizim ülkemizde öldürülen çocukların sayısı artık söylenemiyor."

Gazi Mahallesi'nde katliam lanetlendi

Gazi Direnişi'nin 23. yıl dönümünde, 12 Mart günü Gazi Mahallesi'nde yürüyüş yapılarak katledilenler anıldı.

Saat 11.00'de Gazi Cemevi önünde toplanan yüzlerce kişi en önde Gazi ve Ümraniye şehitlerinin fotoğraflarının olduğu pankartla eski postaneye doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşü zırlı araçlarla önden ve arkadan takip eden polis de eylem boyunca tacizlerde bulundu.

Öfkeli sloganlar haykırarak yürüyen kitle Haziran Direnişi'nde katledilenleri de andı. Yol üzerindeki Şair Abay Lisesi önünden geçilirken ise öğrenciler zafer işaretleriyle sloganlara eşlik ettiler. Eski postaneye gelindiğinde saygı duruşu gerçekleştirildi ve basın açıklaması okundu.

Devletin mahallede yaptığı provo-

kasyonla Alevi-Sünni çatışması yaratmak istemesine karşın Gazi halkının öfkesinin doğru yere yönlendiği belirtilen açıklamada direnişin 18 şehit ve yüzlerce yaralıya, devlet terörüne karşın sürdüğü vurgulandı.

Katliama ilişkin göstermelik davalar açıldığına değinilen açıklamada, yalnızca iki polise ödül gibi hapis cezaları verildiğine dikkat çekildi. Sermaye devletinin o dönemki şefleri hatırlatılarak cezalandırılmaları gerektiği belirtildi. Efrin saldırısının emekçilerin çıkarına olmadığı belirtilen açıklamada örgütlenme çağrısı yapıldı. Katliamın gerçekleştiği yere karanfiller bırakılmasından sonra mezarlığa yürünerek polis ablukasını altından anma yapıldı.

Newroz programı belli oldu

Halkların Demokratik Partisi (HDP), Demokratik Bölgeler Partisi (DBP), Halkların Demokratik Kongresi (HDK) ve Demokratik Toplum Kongresi'nin (DTK) oluşturduğu merkezi komisyon, 2018 Newroz programını açıkladı. Takvime göre, "Faşizm kaybedecek halklar kazanacak" sloganıyla 17 Mart'ta Silvan'da başlayacak

olan kutlamalar 40 ayrı merkezde gerçekleştirilecek. Kutlamaların finali ise 21 Mart'ta Diyarbakır'da yapılacak.

2018 Newroz programı şu şekilde:

* 17 Mart: Silvan, Kızıltepe, Konya, Sirt, Kocaeli, Antalya, Bingöl, Ardahan.

* 18 Mart: Batman, Mardin, Suruç, Antep, Bursa, Dersim, Bitlis, Maraş.

* 19 Mart: Muş, Hakkari, Iğdır, Adıyaman, Ağrı, Ergani.

* 20 Mart: Malatya, Doğubeyazıt, Manisa, Karakoçan, Kars, Hatay/İskenderun.

* 21 Mart: Diyarbakır, Van, Urfa, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Nusaybin, Cizre, Yüksekova.

Hüseyin yoldaş mezarı başında anıldı!

Hüseyin Temiz, ölümünün 9. yıldönümünde (11 Mart) mezarı başında anıldı. Anma programı Hüseyin Temiz şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirilenler için saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) adına konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada Hüseyin Temiz'in hayatına değinildi. Hüseyin yoldaşın en zor dönemlerde devrimci yaşamdan, örgütlü mücadeleden vaz geçmediği vurgulandı. Onun sadece sınıf bilinçli bir işçi olmadığı, aynı zamanda işçi sınıfını devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanmak için mücadele eden öncü, örgütçü bir devrimci olduğu, işçilerin "Hüseyin Hoca"sı olduğu vurgulandı.

OHAL, baskı ve zorbalık koşullarında bu karanlığı parçalayabilecek tek gücün işçi sınıfını devrim mücadelesine kazanmaktan geçtiği söylenen konuşmada, bunun için Hüseyin Hoca'nın yolundan gitme çağrısı yapıldı. Konuşma Hüseyin yoldaşın bıraktığı kızıl bayrağı daha yükseklere taşımak için devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı ile sonlandırıldı.

Anma programı hep birlikte söylenen devrimci marşlarla bitirildi. Anma programı boyunca "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Hüseyin yoldaş kavgamızda yaşıyor!" sloganları atıldı.

TKİP dava tutsağı darp edildi

Hapishanelerde tutsaklara yönelik baskı, tecrit ve fiziki saldırılar artarak devam ediyor.

Geçtiğimiz ay görüş yasağı saldırısıyla karşılaşan Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) dava tutsağı Onur Kara şimdi de darp edildi.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Kara, mahkemeye götürülürken saldırıya uğradı.

Kara daha önce de birçok kez hücre, iletişim cezalarıyla karşı karşıya kalmıştı.

Aynı hapishanede telefon görüşüne çıkan tutsaklar baskıların artarak devam ettiğini belirttiler.

MİB MYK Mart Ayı Toplantısı Sonuçları

Daha fazla birlik, daha fazla dayanışma, kesintisiz mücadele

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) olarak aylık olağan toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantımızda gündemdeki konular üzerine yaptığımız kapsamlı değerlendirmelerin ışığında çıkardığımız sonuçları paylaşmak istiyoruz:

1. MESS kapsamındaki fabrikalarda grup sözleşmesi süresince yaşanan hareketlilik, sözleşmenin imzalanması ile sona erdi. Bu süreçte MESS-AKP iktidarı, Türk Metal ve diğer sendika beyleri tarafından eşgüdüm halinde oynanan oyunun sonucunda metal işçisi en aza razı edildi.

Önceki satış sözleşmeleriyle karşılaştırıldığında ortaya çıkan sonuç metal işçisi için "iyi sözleşme" düşüncesine zemin oluşturdu. Oysa sözleşme süresinin 3 yıldan önceden olduğu gibi 2 yıla indirilmesi dışında elde bir şey yoktur. Eğer metal işçisi oyuna getirilmeseydi, eğer birliğine dayanarak sonuna kadar gidecek bir örgütlülüğe ve iradeye sahip olsaydı elde edilecek kazanımlar bugün imzalanan sözleşmedekilerle karşılaştırılmayacak kadar büyük olacaktı.

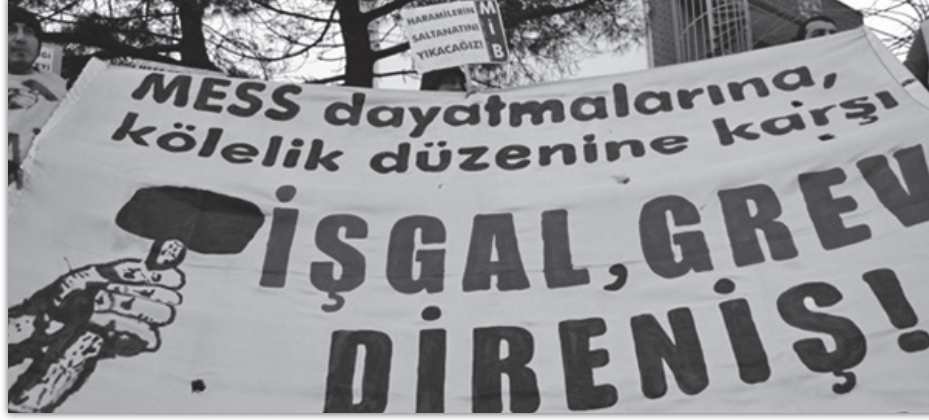
Öte yandan metal işçisi bu sözleşmede ne elde ettiyse, bunun kendi birliği, emeği ve mücadelesinin sonucu olduğunu bir an dahi unutmamalıdır. Çünkü başta Türk Metal ağaları olmak üzere sendika beyleri, ortaya çıkan bu sözleşmeyi kendilerinin eseri sayıyor ve böylelikle kendilerini temize çekip, koltuklarını sağlamlaştırmanın hesabını yapıyorlar. Havai fişeklerle, kesilen pastalarla, çekilen nutuklarla yapılmak istenen budur.

MYK olarak bir kez daha bu gerçeğin altını çizirken, bu tür numaralara başvuranların oyunlarını bozma sorumluluğuna işaret ediyoruz.

2. Bu sorumluluğun bir diğer yönü ise bizzat metal işçilerinin yüz yüze kaldığı saldırılarla ilgilidir. Sendika beyleri "zafer" havaları çaldığı şu sıralar, pek çok fabrikada da patronların karşı hamleler yaptıklarını, kaşıkla verdiklerini kepçeyle almaya hazırlandıklarını görüyoruz.

Yapılan son sözleşme, onca sorunun ağırlığı altında ezilen metal işçisinin yarasına bir parça merhem bile olmadığı gibi, yaratılan mevcut ortamın bu şekilde kullanımıyla zincirlerimiz daha da kalınlaşıyor, sırtımızdaki yük ağırlaştırılıyor.

Fabrikalardan kitlesel işçi kıyımı, esnek çalışma, geçici ve sözleşmeli çalışma, çalışma yükünün ağırlaştırılmasıyla ilgili her gün yeni haberler geliyor. Tüm bunlar daha başlangıç. Kriz ve "işler iyi gitmiyor" gibi bahanelerle önümüzdeki

günlerde kapsamlı saldırı hamlelerinin gelmesi beklenmelidir.

Tüm bu oyunlara metal işçisi uyanık olmalı, gevşememeli, mücadeleye hazır olmalıdır. Bunun için kesintisiz mücadele, kesintisiz birlik, kesintisiz dayanışma diyoruz.

3. Sözleşme sonrasında kaşıkla verilen kepçeyle alınması gerçeğinin bir diğer yüzünde ise ağır ve adaletsiz vergiler geliyor. İşçinin belini büken bu vergi sistemine ilişkin olarak mücadelenin büyütülmesi gündemimizin başında geliyor.

4. "Sendika beyleri 'zafer' havasıyla metal işçisini uyutarak koltuklarını sağlamlaştırmaya çalışıyor" dedik. Bu bir imaj çalışması biçiminde yürütülürken özellikle Metal Fırtına ile açtığımız gedikler onarılmaya çalışılıyor.

Örneğin Türk Metal cephesinden peş peşe göstermelik de olsa seçimlerle gelen şube yönetimleri görevden alınıyor. Metal Fırtına'dan sonra başlatılan işyeri temsilcilerinin seçimle belirlenmesi uygulamasından yan çiziliyor. Yine o dönem gündeme getirilen aidatların düşürülmesi konusunda ise tek kelime bile edilmiyor. Bir dönem metal işçisini kandırmak için yapılan erzak çeki uygulamasının adı bile anılmıyor.

Birleşik Metal-İş cephesinden de aynı yönde gelişmeler söz konusu. Bir süredir sendikal demokrasiyi tahrip eden sendika beyleri toplu sözleşme ile kendilerini temize çekmeye çalışırken, bürokratik ayrıcalıklarını pekiştirirken sendikal demokrasiyi tahrip etmeye devam edeceklerdir. Öte yandan ise Birleşik Metal-İş yönetimi de aidatların düşürülmesi konusunda tek kelime etmiyor artık.

Bu ve benzeri gelişmeler bir arada, bu dönemde sendikal demokrasi konusunda mücadeleye ayrı bir önem kazandırıyor. İşbirlikçi sendikal düzenin bu alanda yaratmaya çalıştığı durum, oldu-bittiler ve unutturmak istedikleri gerçekler üzerinden mücadeleyi büyütme zorunda. Bunun için aidatların düşürülmesi,

Türk Metal bünyesinde işyeri temsilcilerinin seçimle belirlenmesi, söz-yetki ve karar hakkının işçilerde olması talepleri yükseltilmeli, temsilci seçimlerinin yapıldığı Birleşik Metal-İş bünyesinde gerçek sınıf sendikacılığı ilkeleri bayraklaştırılmalıdır. Sendikal ilke ve değerlerimizi metal işçisi kardeşlerimize daha fazla anlatabilmeliyiz.

Konuyla ilgili bakış ve tutumumuzu ortaya koyacak bir belgeyi önümüzdeki günlerde hazırlamış olacağız.

5. MESS Grup sözleşmesi sona erdi ama toplu sözleşme süreçleri tekil sözleşmelerle devam ediyor. Pek çok işyerinde devam eden süreçlerin bir kısmı anlaşmayla sonuçlanırken diğer bir kısmında ise tıkanma söz konusu. Sendika beylerinin oyunlarıyla satmaya çalıştığı bu fabrikalardaki mücadelelere gerekli ilgiyi göstermeli, patronlara ve sendika beylerine karşı metal işçisinin kazanması için gerekli katkı ve müdahaleyi yapmalıyız.

6. MYK önceki toplantımızda bir seferberlik olarak tanımladığımız "MİB'li ol, güçlü ol!" sloganıyla örgütlenme çalışmalarını da değerlendirmiştir. Örgütlenme seferberliğinin hem metal işçisinin MİB'de örgütlenmesini hem de her düzeyde komiteler ve birlikler yoluyla sermaye karşısında örgütlü bir sınıf haline gelmesi anlamına geldiğinin altını bir kez daha çiziyoruz.

Bu çerçevede çıkardığımız ilk somut sonuçlardan bir tanesi, MİB meclis ve komite toplantılarının düzenli olarak gerçekleştirilmesidir. Diğeri ise ileri ve öncü nitelikte metal işçilerinin giderek MİB ilke ve değerleri temelinde eğitimi ve kazanılması açısından MİB programının yeniden yayınlanması olmuştur. Programın yeni baskısı için gerekli hazırlıklar en kısa sürede tamamlanacaktır.

7. İşçi sınıfı olarak bugün en önemli mücadele gündemlerimizden biri 14 şeker fabrikasının özelleştirilmesi kararıdır. Bu plan bir yandan çalışan işçileri, diğer

yandan bu fabrikalara pancar üreten köylüyü, öte yandan ise nişasta bazlı şekerin önünü açarak bir bütün olarak emekçi halkın sağlığını vuracaktır.

MYK olarak ABD tekeli Cargill'e yaran bu saldırıya karşı işçi sınıfı, köylüler ve emekçilerin ortak mücadelesini büyütme çağırıyoruz.

8. Birliğimizi ve kardeşliğimizi tahrip ederek, tüm emekçi yığınları, bölge halklarını çok yönlü ağır bir faturayla yüz yüze getiren bölgemizdeki haksız ve kirli savaşlara karşı mücadelenin son derece önemli olduğuna inanıyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar olarak eşit, özgür ve kardeşçe yaşayabileceğimiz bir Türkiye, bir Ortadoğu, bir dünya istiyoruz. Mevcut iktidarlar ve emperyalistler ise bunu bize veremez. Veremediği gibi, "milli dava" olarak süslenen ama gerçekte iktidar uğruna, rant uğruna, egemenlik uğruna yapılan savaşlarla yakıp yıkıyor, bölüyor, parçalıyorlar... Bugün Suriye'de olan da budur. Bu politikaların sonu yıkımdan, karanlıktan, daha fazla acı ve gözyaşından başka bir şey değildir.

İnsanca ve kardeşçe barış içinde yaşanılır bir geleceği gözleri para ve iktidar hırsı bürümüş olan güçler değil biz getireceğiz, işçi sınıfı getirecek.

9. Önümüzde 1 Mayıs var. Bu 1 Mayıs, emperyalistler, işbirlikçi iktidarlar ve paranın padişahlarına karşı yeni bir hayatı, sömürsüz ve özgür bir geleceği yaratma irademizin güçlü bir ifadesi olmalıdır. Bu, günün en önemli görevlerindedir.

Bunun için şimdiden 1 Mayıs'ta işçi sınıfının birleşik, kitlesel alanlara çıkışını sağlamak için hazırlıklara başlamalıyız.

Dünyanın dört yanında, her dil ve milliyetten işçilerin tek bir yumruk gibi birleştiği 1 Mayıs alanları, şu an insanlığı her bakımdan büyük bir kriz ve çöküşün eşliğine getiren kapitalist haramilere karşı yanıt olmalıdır.

10. Toplantımızda yayınlarımızı da değerlendirerek, güncel görevler ışığında yeni sayılarını hazırlamak üzere bir planlama yaptık, tüm çalışan ve işçi kardeşlerimizi yayınlarımıza katkı sunmaya, daha fazla işçi kardeşimize ulaştırarak güçlendirmeye çağırıyoruz.

Son olarak bütün işçi kardeşlerimizi ve emek dostlarını, baharı karşıladığımız şu günlerde birliğimizi ve dayanışmamızı güçlendirmeye çağırırken, güzel ve güneşli günlere olan hasretimizle selamlıyoruz.

Metalde kıyımlar başladı!

Metalde on binlerce işçiyi kapsayan sözleşmeye imzaların atılmasının ardından işçilere dönük saldırılar başladı. Otokar ve Ford Otosan'da ise toplu işçi kıyımları yaşandı. Bütün planlarını MESS grup TİS'leri üzerinden yapan metal patronları, tehlikenin şimdilik atlatılmasının ardından fabrikalarda kendi hükmünü güçlendirecek ve kârlarını arttıracak saldırılara girişiyor.

Her sözleşme döneminin ardından metal patronları fabrikalarda toplu kıyımlara, aslında gözdağı operasyonuna başlıyor. Bunun kendisi sermayenin pervasızlığı, sendikal bürokrasinin işbirliği ve işçilerin başvurduğu mücadele yöntemlerinin yetersizliğinin sonucu kanıksanmış/kanıksatılmış bir durum aslında. Sözleşme süreci içerisinde öne çıkan işçiler biçilmeye, çevresindeki veya fabrikadaki işçilere ayar çekilmeye çalışılıyor.

Fakat bu sözleşme döneminin ardından henüz genele yansımaya da, MESS'in politikalarına önderlik eden KOÇ sermayesinin fabrikalarından sadece ikisi olan Otokar ve Ford Otosan'da yaşanan kıyımların diğerlerinden bir farkı var. Sendika

ağaları tarafından sözleşmenin 'zaferi' olarak atfedilen kıdem zamlarını alan işçiler, bu kıyımların önemli bir parçasını oluşturuyor. Otokar fabrikasında işten atılan işçilerin büyük bir kısmı 5-18 yıllık işçilerden oluşuyor. Yani maliyeti yeni işçilere göre fazla olan kıdemli işçiler uydurma gerekçelerle işten çıkartılıyor.

Ford Otosan'daki kıyımların odağında ise boyun eğmeyen işçilerin yanı sıra; sözleşme döneminde patronlar için grev, iş durdurma vb. gelişmeler karşısında tedbir olarak işe alınan sözleşmeli işçiler oldu. Sözleşmeli çalışan 400 civarında işçinin sabah işe girerken turnikelerde işe giriş kartları basmazken, kadrolu ve kıdemli işçiler ise düzmece gerekçelerle işten atıldı.

Sözleşme masasından küçük tavizlerle ayrılan metal patronları, bu küçük tavizleri bile hızla telafi etmenin yollarını aramaya başlamış bulunuyor. Fabrikalarda üretim bantlarının hızları artarken, yeni rekorlar birbiri ardına geliyor. İşçiler üzerinde basınç yaratılarak sözleşme bir kırbaç gibi kârları arttırmak için kullanılıyor. Özellikle de kıdemli işçiler üzerindeki

mobbing gün be gün yoğunlaşıyor.

Metal patronları sonuna kadar kullandıkları devlet teşvikleri ve peşkeş çekilen işsizlik fonu ile sözleşmeyi kendi kârını büyütmenin aracına çevirmek istiyor. Bugün itibari ile işten atma saldırısı genele yansımaya da kâr amacı doğrultusunda yeni kıyımlara girişecektir. Bu kıyımlarda ise kıdemli işçileri seçeceğini şimdiden belli etti. Her fırsatta "piyasa koşullarında ayakta kalmak ve rekabet edebilme kabiliyetlerini yükseltmek" için daha fazla kâr etmeleri gerektiğini ifade eden sermayedarlar, kapitalizmin doğası gereği kâr etmek için emek gücü maliyetini en aza indirmeye çalışacaktır. Sözleşmede işçileri bölmek ve imzalanan anlaşmayı az da olsa meşru hale getirebilmek için verilen kıdem zamları ve bu zamları alan kıdemli işçiler ise saldırıların hedefinde yer alacak. Toplam çalışan işçilere nazaran sayılarının azlığına rağmen eylemsel deneyimleri ve maliyetleri açısından önce bu işçiler fabrikalardan atılmaya çalışılacaktır. Zira son gelişmeler bunu işaret ediyor.

KOCAELİ'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

"Taşeron kadro" yalanına karşı iş bırakma

DİSK Ege Bölge Temsilciliği'nin çağrısıyla İzmir'de belediye işçileri 9 Mart'ta yarım gün iş bıraktı. 696 Sayılı KHK'yla taşeron düzenlemesinin ardından işsizlik tehdidiyle karşılaşan işçiler "taşeron kadro" yalanını protesto etti.

Binlerce işçinin yanı sıra, çeşitli sendikalar ve siyasi kurumların da destek verdiği eylem için saat 14.00'te Konak'ta bulunan Başbakanlık binası önünde toplandı. İşçiler gelmeden önce alan polis ablukası altına alındı.

Eylemde "Taşeron yasaklansın herkese güvenceli iş", "Suçlu değil işçiyim ekmeğime dokunma!" ve "Çalışırken müjde dedin sonra işimizden ettin" dövizleri açıldı.

Eylemde konuşan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı, AKP'nin 696 Sayılı KHK ile taşeron işçilerinin sorunlarını derinleştirdiğini belirterek ayrımsız, koşulsuz kadro hakkının gasp edildiğini vurguladı.

"Merkezi idarede kadro verilirken, belediyelerde çalışan alt işveren işçileri belediyelere değil, belediye şirketlerine geçiş yapmaya zorlanmaktadır. Bu, Anayasanın eşitlik ilkesine aykırıdır" diyen Sarı, devlet memurları için istenen koşulların taşeron işçilerinden beklendiğini dile getirerek "Bu uygulama hukuki temeli olmayan bir keyfiyettir" dedi.

İşçilere "güvenlik soruşturması" dayatmasının da binlerce işçinin işsizliğe mahkum edilmesine yol açtığına dikkat çeken Sarı, 150 bini aşkın işçinin başvurusunun, bu soruşturma sonucunda reddildiğini dile getirdi. "Bu KHK'nın sorumlusu AKP'dir" diyen Sarı, AKP şeflerinin "taşeron işçilerine kadro" sözlerinin yalan olduğunu teşhir etti. Açıklama, düzenleme iptal edilene dek yeniden iş bırakma eylemlerinin yapılacağı vurgusuyla noktalandı.

Hakları gasp edilen 160 madenci işten atıldı

AKP iktidarının TTK'ya ait maden sahalarını peşkeş çektiği Hattat Holding'in maden işletmelerinde işçi düşmanı icratlar devam ediyor. Holdinge ait Hema Endüstri şirketi, taşeronu Ersamak firmasıyla birlikte Bartın'ın Amasra ilçesindeki maden ocağında çalışan işçilerin haklarını gasp etti.

Ersamak taşeronuna bağlı olarak çalışan 160 maden işçisi, 2,5 aylık ücretlerini alamamışken 1 ay "ücretsiz izne" çıkarıldı.

Kazınarı-2 kuyusundaki galeri açma işlerinde çalışan işçilerin iş akitlerinin

feshedileceği ortaya çıktı.

Ersamak patronu şantiyede işçilere yaptığı açıklamada Hema'yla karşılıklı sözleşmelerini feshettiklerini, kıdem ve ihbar tazminat hakları saklı kalmak şartıyla iş akitlerini feshedeceklerini söyledi.

Taşeron patronu, işçilerin alacaklarını "ödeyemezlerse" sorumlunun Hema olduğunu öne sürerek topu Hema'ya attı.

Gerekçe olarak 4 aydır iş yapmadıkları ve Hema'nın kendilerine iş bölgesi göstermediğini belirten Ersamak patronu "Bu kadar çalışanın sorumluluğunu

üstlenemeyeceklerini" ileri sürdü. Kendilerine tebligatın yarın yapılacağını söyleyen patron sözlü taahhüt dışında işçilere yazılı bir güvence vermedi. Jandarma da alana yığınak yaptı.

Hema'dan yapılan açıklamada ise Ersamak'a hiçbir borçları olmadığı ileri sürülerek "Madencilerin işsiz kalmasıyla ilgili de bir tasarrufumuz yoktur" denildi. İşçilerin haklarının gasp edilmesinde sorumlulukları bulunmadığını iddia eden Hema, yeni ihale alacağını ileri sürdüğü taşeron şirkete "işçileri önereceklerini" boş vaadinde bulundu.

14 Mart Tıp Bayramı:

Sağlık çalışanları tükeniyor, intihar ediyor, şiddete uğruyor

Sağlık çalışanları 14 Mart Tıp Bayramı'nı kutlayamıyor. Çünkü sağlıklı bir ticaret, rant alanı olarak gören sermaye devletinin ve dümenindeki AKP'nin "dönüşüm" adı altında hayata geçirdiği programlar hastaların yanı sıra sağlık çalışanları için de ayrıca bir soruna dönüşüyor.

AKP eliyle 2011 yılında hayata geçirilen 'Sağlıkta Dönüşüm Programı' sağlık çalışanlarının yükünü 5 kat arttırırken tükenmişlik sendromunu yaygınlaştırdı.

Sağlık çalışanları içinde en önemli sorunlardan biri haline gelen tükenmişlik duygusunun oranı yüzde 24 seviyesine çıkmış bulunuyor.

Çünkü sağlık çalışanlarına 33 saati aşan nöbetler, 100 saati aşan haftalık çalışma süreleri ve her 5 dakikada 1 hasta-ya bakma dayatmaları söz konusu.

2007-2017 yılları arasında 215 sağlık çalışanı, şiddet, baskı, mobbing ve tükenmişliğe iten çalışma koşulları nedeniyle iş cinayetine kurban gitti.

CHP Ankara milletvekili Murat Emir'in Başbakanlık Bilgi Edinme Merkezi'ne (BİMER) yaptığı başvuru üzerine son 3 yıla

ilişkin açıklanan veriler ise sağlık çalışanlarının karşılaştığı vahim tabloyu bir kez daha ortaya koydu.

Verilere göre;

*Son üç yılda iş yükü altında kalan 431 sağlık çalışanı intihar etti.

*2015'te 10 hekim, 71 hemşire, 99 diğer personel olmak üzere toplam 180 sağlık çalışanı intihar etti.

*2016'da 11'i hekim, 56'sı hemşire, 62'si diğer personel olmak üzere 129 sağlık çalışanı intihar etti.

*2017'de ise 3'ü hekim, 53'ü hemşire, 66'sı diğer personelden oluşan 122 sağlık çalışanı intihar etti.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası'nın (SES), 800 sağlık çalışanının

katılımıyla düzenlediği ankete göre;

*Sağlık çalışanlarının 441'i sözle, 57'si fiziksel olmak üzere 498'i yani yüzde 62.3'ü şiddete uğradığını belirtti.

*156 sağlık çalışanı birden çok kez şiddete uğradığını yani şiddet oranının yüzde 82'ye çıktığı belirtti.

*En çok şiddete maruz kalanlar hemşire, hekim ve güvenlik görevlileri olarak sıralandı.

*Şiddetin yüzde 78'i hasta ve yakınları, yüzde 10'u yöneticiler, yüzde 4'ü birim sorumluları, yüzde 4'ü çalışma arkadaşları tarafından uygulandı.

*Ayrıca şiddet görmüş 33 sağlık çalışanının beyaz kod vermesine karşın hiçbir sonuç alamadığı vurgulandı.

Ankara'da sağlık emekçilerine polis saldırısı

Ankara'da polis terörü 14 Mart'ta da Tıp Bayramı dolayısıyla basın açıklaması gerçekleştirmek isteyen sağlık çalışanlarını hedef aldı.

Saat 12.30 sularında Numune Hastanesi önünde toplanan sağlık emekçileri, polis "valilik kararı nedeniyle eylem yapmanız yasak" dayatmasıyla karşılaştı.

Sağlık emekçilerine yönelik şiddete, performans dayatmalarına ve güvencesiz çalışmaya dikkat çekmek amacıyla basın açıklaması yapmak isteyen emekçiler, yasağın kanunsuz olduğunu söyleyerek açıklama yapacaklarını vurguladı. Bunun üzerine "dağılın" dayatması ve saldırı tehditleri savuran polis, açıklama

yapmaya başlayan emekçilere saldırdı.

Daha sonra biber gazı ve plastik mermilerle kitleye saldıran polis açıklama yapmaya başlayan SES Genel Başkanı İbrahim Kara'yı işkenceyle gözaltına aldı. Ayrıca, Ankara Tabip Odası'ndan Onur Naci Karahancı ve SES Yönetim Kurulu Üyesi Adem Bulat da gözaltına alındı.

"KHK'lar gidecek biz kalacağız!"

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçilerinin İstanbul, Ankara ve Düzce'deki direnişleri devam ediyor.

İSTANBUL

KESK'li emekçiler haftanın üç günü Kadıköy ve Bakırköy'de, bir gün ise Kartal'da oturma eylemleri gerçekleştirerek direnişlerini sürdürüyor. 10 Mart günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda coşkulu ve kitlesel 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği yapıldı. İlginin yoğun olduğu etkinlikte şarkılar söylendi ve 8 Mart'ın direniş ruhuyla kadın-erkek birlikte mücadele çağrısı yapıldı.

Direnişçiler eylemlerinde yaptıkları

açıklamalarda parasız eğitim ve sağlık istedikleri, çağ dışı uygulamalara karşı durdukları ve AKP'nin memuru olmadıkları için ihraç edildiklerini anlatarak mücadele çağrısı yaptılar.

ANKARA

Nuriye Gülmen'in 9 Kasım 2016'da başlattığı Yüksel direnişi ihraç edilen diğer emekçiler tarafından sürdürülüyor. Her gün 13.30 ve 18.00'de Konur Sokak'ta açıklama yapmak için toplanan emekçilere saldıran polis işkence ile gözaltı yapıyor. Emekçiler işlerini geri istemenin yanında tutuklu kamu emekçileri ve Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatla-

rının serbest bırakılmasını da talep ediyorlar.

Cemal Yıldırım ve Zeynep Yerli'nin Ulus'taki Defterdarlık Muhasebe Müdürlüğü, Mahmut Konuk'un Çankaya Toplum Sağlığı Merkezi önündeki direnişleri de polis saldırılarına karşın sürüyor.

DÜZCE

Bir yılı aşkın süredir oturma eylemi yapan ve iki kez gözaltına alınan mimar Alev Şahin'e şimdi de para cezası verildi. Düzce Cumhuriyet Başsavcılığı 'valiliğin aldığı tedbire aykırı hareket ettiği' gerekçesiyle 750 TL para cezası verdi.

Sider Demir Çelik'te iş cinayeti: İki işçi katledildi

İzmir demir-çelik fabrikalarında gün geçmiyor ki yeni bir iş cinayeti, 'kazası' yaşanmasın. Bir iş cinayeti haberi de 9 Mart'ta Sider Demir Çelik'ten geldi.

"İş kazaları" ile olduğu kadar işçilerin maaşlarını da zamanında ödemesi karşısında yakın zamanda işçilerin eylemiyle gündeme gelen Sider Demir Çelik'te iki işçi iş cinayetine kurban gitti.

Mehmet Emin Arık ve Mehmet Sait isimli işçiler vincin halatı kopması sonucu ezilerek katledildiler.

Çalışan işçilerden aldığımız bilgilere göre; saat 11.00 sularında çelikhane bölümünde ocağın ringi değiştiriliyordu. Bu sırada ringi taşıyan vincin halatları zayıf olduğu için koptu.

Halatın kopması üzerine ring taşıyan Mehmet Emin Arık ve Mehmet Sait isimli işçilerin üzerine düştü. İki işçi feci şekilde can verdi.

İşçiler; "Burada toz, zehir, kazalar daha kaç can alacak. Patronlar için çok para, çok kazanç. İşçiyi takan yok! Burada çok kaza oluyor. Ancak ölümcül olunca duyuluyor. Diğerleri yansımıyor bile. Umarım bu son cinayet olur" diyorlar.

İki işçinin katledilmesi karşısında Ege İşçi Birliği de üzerine "Dün Denizciler'de, Bugün Sider'de iş cinayetlerine son" şiarlı afişleri Aliğa'da servis noktalarına astı.

Çimtaş işçileri hakları için eylemde

Toplu sözleşme süreci tıkanan Çimtaş'ta işçiler 12 Mart'ta gündüz vardiyasında protesto eylemi yaptı.

Gemlik'te kurulu fabrikada, haklı taleplerini kabul etmeyen Çimtaş yönetimini protesto eden işçiler, sıklıkla "Direne direne kazanacağız!" ve "Bu daha başlangıç!" sloganlarını haykırdı.

Arabalucu aşamasında devam eden toplu sözleşme sürecinde, son yapılan arabulucu toplantısında fabrika yönetimi; ilk altı ay için enflasyon+2, ikinci altı ay için enflasyon+2, üçüncü altı ay için enflasyon+2, dördüncü altı ay için enflasyon+2, beşinci altı ay için enflasyon+2, altıncı altı ay için enflasyon oranında zam teklifiyle 3 yıllık sözleşme ve sefalet sundu.

Ortadoğu, Türkiye

Afrin'e saldırının ardından verilmiş iki ayrı konferansın hayli hacimli kayıtlarından seçtiğimiz bölümleri bu sayımızda birkaç ayrı metin halinde yayınlıyoruz. Aynı konuda iki ayrı konferans doğal olarak tekrarlar içeriyor. Bunları mümkün mertebe en aza indirmeye çalıştık...

ORTADOĞU'NUN BÜTÜNÜ ACILAR İÇİNDE

Gündemde Afrin saldırısı üzerinden bir kez daha Kürtler var. Ama yazık ki Ortadoğu'da acı çeken tek halk Kürtler ya da Filistinliler değil. Ortadoğu toplamında acılar içinde bir bölge ve bu uzun yıllardır da böyle. 11 Eylül sonrasında, daha somut olarak da 2003'ten itibaren, önce Irak'ın yıkımı yaşandı. Emperyalist müdahale yüz binlerce insanın yaşamına, milyonlarca insanın her biçimiyle mağduriyetine yol açtı. Ülke baştan başa yakılıp yıkıldı. Aradan geçen on beş yıla rağmen bu kanama hafiflemekle birlikte hâlâ da sürüyor.

2011'deki Mısır-Tunus halk isyanlarının ardından emperyalist müdahalenin hedefi bu kez Libya oldu. Ülke paramparça edildi, sonu gelmez bir iç kargaşa ve çatışmanın içine itildi. Elbette bu arada petrol zenginliklerine de el konuldu. Halen Libya kendi içinde en az üçe bölünmüş harabe halinde bir ülke. Farklı emperyalist odakların arkalediği birtakım gerici güçler senelerdir burada birbirlerini boğazlayıp duruyorlar.

Yemen uzun yıllardır acılar içinde kıvranan bir başka ülkedir. Batı emperyalizminin desteğinde 2015 yılında başlatılan dış müdahaleyle birlikte ise artık kapsamlı, acımasız, kuralsız bir insani yıkımın pençesinde acı çekiyor. Kitlelölümler, salgın hastalıklar, en temel insani hizmetlerden yoksunluk, yaşam alanlarının yakılıp yıkılması halen Yemen'in de, Ortadoğu'nun bu alabildiğine yoksul ülkesinin de gündelik çehresini oluşturuyor.

2011 Mart'ından beri benzer bir durum Suriye'de var. Şu an bölgesel düzeydeki çatışmanın odak noktası olan bu ülkede yüz binlerce insan yaşamını yitirdi. Milyonlarca mağdur edildi, yerinden yurdundan oldu. Kentler, kasabalar, köyler yerle bir oldu. Şu sıra Afrin'de yaşananlar yıllardır Suriye'nin toplamında

yaşanıyor. Afrin Suriye'deki bu yıkımın dışında kalmayı başarmış biricik yerd. Artık o da bu genel yıkımın bir parçası haline gelmiş durumda.

Ortadoğu toplamında çok büyük acılar içinde kıvrılıyor. Ortadoğu'nun her yerinde kan akıyor, yalnızca Kürtler değil hemen tüm halklar acı çekiyor. Bunu unutursak, devrimci olmamızın bir anlamı kalmaz.

EMPERYALİST MÜDAHALE BÜYÜK YIKIMLAR GETİRDİ

Ortadoğu büyük çoğunluğu emperyalizmin hizmetindeki bir diktatörlükler bölgesi ve halklar bunun acısını on yıllardır yaşıyorlar. Mısır'ın Mübarek'i, Tunus'un Bin Ali'si, Yemen'in Ali Abdullah Salih'i, Irak'ın Saddam'ı, Suriye'nin Hafız Esad'ı, bunların tümü de eli kanlı diktatörlerdi ve halklarına acılar çektiriyorlardı. İran'daki teokratik dinci diktatörlük, Suudi Arabistan'daki, Fas'taki, Ürdün'deki Ortaçağ kalıntısı krallıklar, Körfez'deki şeyhlikler ve Türkiye'deki modern sermaye diktatörlüğü de aynı şekilde... Evet Ortadoğu'da demokrasi değil diktatörlükler var. Ortadoğu'da toplumsal-siyasal acılar yapısal ve sürekli bir durum.

Peki, 2003'ten itibaren yapılan emperyalist müdahalenin Ortadoğu'ya yeni olarak getirdiği nedir? İnsanların her şeye rağmen iyi-kötü belli bir dengede sürmekte olan olağan gündelik yaşamının tarifsiz yıkımlar ve acılarla tümenden altüst edilmesidir. Milyonlarca insanın yerinden yurdundan edilmesidir, toplamında milyonlarca insanın yaşamını yitirmesi ya da sakatlanmasıdır. Ülkelerin boydan boya yakılıp yıkılmasıdır. Etnik, dinsel, mezhepsel, kültürel bölünmüşlük içinde sonu gelmez boğazlaşmalardır. Bunlarla halklar arası ilişkilerin tahrip edilmesi, etkisi kuşaklar boyu sürecek biçimde zehirlenmesidir. Ortadoğu'ya 2003'ten beri yapılan emperyalist müdahalenin bilançosu bu ve bu bütün şiddetle halen de sürüyor.

Emperyalistler Büyük Ortadoğu ya da Genişletilmiş Ortadoğu Projeleriyle Ortadoğu'ya demokrasi ve refah getirecekleri iddiasındaydı. Refah yerine akıl almaz boyutlarda maddi ve insani yıkım getirdiler. Demokrasi yerine her türlü acımasızlığın ve kuralsızlığın egemen olduğu

kör bir boğazlaşma getirdiler. Bölge düzeyinde sınırlı bazı hak ve özgürlükler her şeye rağmen Türkiye'de vardı, bu arada bunlar da yok edildi. Tam da bu aynı politikanın ve pratik sürecin Türkiye'ye bir yansıması olarak. 2003'te Ortadoğu'ya yönelik yeni emperyalist müdahale başlatıldı. Hemen öncesinde Türkiye'de, tam da bu müdahale çerçevesinde bir "proje partisi" olarak AKP iş başına getirildi. Aradan geçen 15 yılın ardından bugün Türkiye geçmişte sahip bulunduğu o sınırlı hak ve özgürlüklerden de artık yoksun durumda bir ülke. Türkiye de keyfi ve kuralsız bir dinci-faşist diktatörlüğün egemen olduğu sıradan bir Ortadoğu ülkesi haline geldi. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya yeni müdahalesinden beri ve adım adım...

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahalesinin bölge halkları için yarattığı sonuçlar üzerinde önemle durulmalıdır. Bu müdahalenin halen Kürtler de dahil halklara kazandırdığı hiçbir şey yok; tersine, her alanda yıkım, katliam, tahribat, düşmanlıklar, boğazlaşmalar vb. var. Irak'tan Libya'ya, Suriye'den Yemen'e, Kürdistan'dan Filistin'e kadar... Ortadoğu'da yalnızca tek bir ülke, siyonist İsrail bunun dışında. Olup bitenlerden her bakımdan kazançlı çıkan tek ülke de o. Bu bile başlı başına çok şey anlatılabilir.

Bu gerçekleri kuşkusuz Türkiye'nin devrimcileri iyi-kötü biliyorlar. Dahası bu sonuçları genel hatlarıyla önden de tahmin ediyorlardı. Emperyalizmin, her zaman ve her yerde olduğu gibi, Ortadoğu'da da özgürlük değil fakat yalnızca egemenlik peşinde olduğunun altını çiziyorlardı. Oysa çeşitli kesimleriyle Kürt hareketi bu gerçeğe daha baştan gözlerini kapattı. Dahası emperyalizmin bölgeye bu yeni müdahalesinden, statükoların bozulması ve Kürtlere imkanlar doğması adına yararlar umdu. Bu mantıkla, 2003 yılında, Irak'a müdahalenin hemen öncesinde yapılan açıklamalarla emperyalist müdahaleye destek verildi. Abdullah Öcalan 2005'te yayınlanan *Bir Halkı Savunmak* başlıklı kitabında Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahalesini teorize etti. Bunu II. Dünya Savaşı sonrasında ABD'nin Avrupa'da yaptıklarıyla karşılaştırdı. Savaş sonrası müdahalenin

Avrupa'ya demokrasi getirdiğini, bunun şimdi de Ortadoğu için pekala mümkün olduğunu yazdı. ABD'nin "yukarıdan" müdahalesinin "aşağıdan" da halkların inisiyatifiyle tamamlanması, her iki çabanın birleşmesi durumunda, bölgeye özgürlük ve demokrasi geleceğini ciddi ciddi iddia etti. Bunlar dayanaksız, boş ama son derece tehlikeli hayallerdi. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahalesinin gerçek bilançosu on beş yılın ardından bugün gözler önündedir.

Kuşkusuz Kürt partileri bugün bazı kazanımlarla teselli bulabilecek durumda görünüyorlar. Ama yazık ki bu henüz yalnızca görüntüdür. Sonucun ne olacağı ise hâlâ da tümüyle belirsizdir. Bağımsızlık referandumu sonrasında Güney Kürdistan'da olup bitenler, Afrin saldırısından beri de Rojava üzerine kirli hesaplar ve pazarlıklar, bu açıdan yeterince aydınlatıcı ve uyarıcıdır.

Bütün bu süreç 2003 emperyalist müdahalesi ile başladı. Ortadoğu'nun bütün dengeleri bu tarihten itibaren altüst oldu. Emperyalist müdahale halklara büyük acılar ve yıkımlar getirdi. Yıkımdan, acıdan, ölümden, tepeden tırnağa silahlanmadan ve sürmekte olan sonu belirsiz savaşlardan başka hiçbir şey yok ortada.

Ve daha da kötüsü, hâlâ da işin bir bakıma başında sayılırız. Vekalet savaşları gelinen yerde ikinci plana düştü. Artık emperyalist rakipler ile bölgenin gerici devletleri kendi öz güçleriyle yeniden sahneler. Dün Suriye rejimine karşı IŞİD ya da öteki cihatçı gruplar kullanılıyordu. Bugün artık ana aktörler doğrudan devrede. ABD emperyalizminin Suriye devletiyle doğrudan çatışmasının ilk örnekleri yaşandı bile. Türkiye Fırat Kalkanı'ndan sonra şimdi de Afrin işgaline girişmiş durumda. İran ile Rusya zaten yıllardır savaşın içindeler. Artık devletler karşı karşıya ve denebilir ki her şey yeni bir düzeyde yeniden başlıyor. Vekalet savaşlarıyla götürülen işler bir yere geldi, vekiller sahadan sürüldü ya da ikinci plana itildi. IŞİD önemli ölçüde temizlendi, cihatçı gruplar büyük ölçüde İdlib'e sıkıştırıldı. Şimdi sahada dolaysız olarak devletler karşı karşıya. Ortadoğu'da şimdi her zamankinden çok daha zor, daha gerilimli, daha tehlikeli bir durum var.

ve Kürt sorunu - I

H. Fırat

Ortadoğu'nun diktatörlükleri ile uğraşmak, hele de onları devirmek zor işti kuşkusuz. Ama bu zorluk karşısında Amerikan emperyalizmini kurtarıcı olarak görmek gafletten de öteye bir ham hayal idi. Bugün geniş çaplı bir yıkımdan ve kitlesel acılardan başka ne var ortada? Amerikan emperyalizminin zerre kadar umurunda mı bu yıkım? Hâlâ hangi sahayı İsrail lehine nasıl tutacağına, hangi ülkeyi İsrail lehine nasıl böleceğine, hangi stratejik mevziyi ya da kaynakları kendi hesabına nasıl denetim altına alacağına bakıyor. Irak'ın en az üçe bölünmesi, Suriye'nin üç ya da mümkünse daha fazla parçaya bölünmesi, bunlar siyonistlerin 1980'lerin başında geliştirdikleri stratejik planlardı. Yıllardır olup bitenler aynı zamanda bu planlara hayatiyet kazandırmak içindir. Emperyalist müdahalenin ardından Irak fiilen tam da siyonist planlarda öngörüldüğü gibi üçe bölünmüştü. Irak halkının direnişi ve bölgeden IŞİD'in temizlenmesi bunu şimdiye ikiye indirdi. Suriye halihazırda üçe bölünmüş durumda, yaklaşık olarak siyonist planlarda öngörüldüğü gibi.

Emperyalist ve siyonist politikalara alet olmanın kime ne kazandırdığı henüz belli değil. Güney Kürdistan Kürtleri son yirmi yıldır Amerikan emperyalizmine tam bir sadakatle hareket ettiler. Peki ne faydası oldu bunun onlara? Halen daha '70'li yılların başında kendi öz mücadeleleri ile elde ettikleri sınırların içinde

duruyorlar. Ellerindeki her şeyi çullandı aldı İran destekli Irak rejimi, ABD kılını kıpırdatmadı. Bunu yapmayın bile demedi, tarafsız ve sessiz kaldı. Zira çıkarları, mevcut rejim ile ilişkileri bunu gerektiriyordu. Doğrusu farklı davranmak bir yanıyla da gücünü aşıyordu.

KÜRT POLİTİKASININ VAHİM YANLIŞLARI

Kürt partileri izledikleri politikalarda temel önemde yanlışlar yaptılar, yapmaya da devam ediyorlar. Buna rağmen belli mevzileri tutuyorlarsa eğer, bunun gerisinde haklı ve meşru bir ulusal dava izliyor olmaları var. Milliyetçilik köklü ve derin bir duygudur. Binlerce Kürt gencini fedakarca savaştırmakta bir güçlük yok, haklı temellere sahip bir ulusal özgürleşme davası söz konusuysa eğer. Bunu dinsel ya da mezhepsel duygular üzerinden yapanlar da var. Yani dindi, mezhepti, ulusal davaydı, bunlar uğruna bugün kavgaya binlerce insan sürmekte bir güçlük yok. Bugün için güç olan aynı şeyi devrim için yapmakta. Zira devrim dalgasının tarihsel olarak gerilediği, sosyalizmin önemli ölçüde itibar kaybettiği bir dönem bu. Oysa '70'li yıllarda Türkiye'de binlerce genç devrimci devrim uğruna her bedeli göze alarak mücadele ediyordu. Binlercesi bu uğurda öldü. Devrimin dönemi o yıllar. Şimdiyse birkaç on yıldır süren bir gericilik dönemi içindeyiz. Gericilik dönemleri aynı zamanda

insanların dinsel, etnik, ulusal, mezhepsel kimlik ya da duyarlılıklar üzerinden harekete geçirilebildiği dönemlerdir. Nitekim o zamandan beri dünyanın dört bir yanında olan da bu. Din, mezhep etnik kimlik uğruna yapılıyor bütün bunlar. İşte bakınız, Yemen'de kararlı, militan, çok da başarılı bir Şii hareketi olarak Husiler var ve Suudi Arabistan liderliğindeki savaş makinasına karşı başarıyla direniyorlar. Afrin'de de Kürt halkı, özellikle de gençleri direnir, bunda bir güçlük yok. Kendi vatanlarıdır, savunurlar.

Ama bu Kürt partilerinin yıkıcı sonuçlar yaratan yanlış çizgisini bir nebze olsun mazur göstermez. Ortadoğu'da Amerikan emperyalizmine bel bağlamak, mazlum bir halk adına en olmayacak davranıştır. Ortadoğu'da Amerika demek İsrail demektir. Amerikan-İsrail cephesinde yer aldığınız zaman, ön yargıların payı ne olursa olsun, bütün Ortadoğu halklarının antipatisini, hatta giderek düşmanlığını kazanırsınız. Size hep güvensizlikle bakarlar. Sizi İsrail ve Amerika'nın aleti sayarlar. Siz ezilen bir halksınız; gücünüz var, ulusal bilinciniz, duyarlılığınız var, yaşanan gençleriniz var. Kendi öz topraklarınızı kendi öz gücünüzle savunmaya ve mümkün merteye bölge halklarıyla kendi davanızın haklılığına onları inandırarak iyi bağlar, güçlendirilmiş bağlar kurmaya bakmalısınız. Amerika'nın ve İsrail'in size kazandıracığı hiçbir şey yok, ama kaybettireceği çok şey var ve olacak. Baba

Barzani'den beri Güney Kürdistan ABD ve İsrail ile iç içedir. Ama bağımsızlık referandumunu izleyen gelişmeleri ikisi de soğuk bir sessizlikle izlemekle yetindiler.

Kürtler emperyalizm gerçeğini bu kadar kolay unutmamalıydılar. Türkiye devrimci hareketinin en güçlü yanı anti-emperyalist gelenekleriydi. Deniz Gezmiş demek anti-emperyalizm demekti. Kürt hareketi de zamanında bu gelenek içinde şekillendi. Yeri gelince, "ben Deniz'in, Mahir'in bugünkü sürdürücüsüyüm" diyor Abdullah Öcalan. Oysa onları belirleyen en temel özellik anti-emperyalist bilinç ve tutumlarıydı. Anti-emperyalist mücadele mirası bu denli kolay geri plana itilmemeliydi. Yanlış politikalar, ödenen bedelleri çoğaltıyor.

Türkiye'deki sözde "barış süreci" politikası da tepeden tırnağa yanlıştı. AKP gericiliğinin kendi iktidarını kurmak hesabının kirli bir aletiydi bu politika ve bunu anlamak o kadar da zor değildi. Kürtlerin özgürlük ve eşitlik istemlerinin dinsel gericiliğin zerre kadar umurunda olmadığı bugün bütün açıklığı ile görülebiliyor. Bunu önden görebilmenin ne gibi bir güçlüğü vardı peki? Türkiye'nin devrimcileri daha en baştan bunu görebildiklerine göre pekala Kürt hareketi de görebilirdi. Dinsel gericilik bugün kendi Kürdü bir yana, bölgedeki Kürde bile özgürce yaşam hakkı tanımak istemiyor ve bu onun kendi öz karakteriyle son derece uyumlu bir davranış. Ama AKP bugünkü gücüne izlediği o ikiye bölünmüş "çözüm süreci" politikasının imkanlarıyla ulaştı aynı zamanda. Bu yolla Kürt hareketini nötralize etti, hatta bazı durumlarda yedeğine bile aldı. Böylece önündeki öteki engelleri nispeten kolayca bertaraf edebildi.

Kürt hareketinin Kürt sorununa siyasal yollarla bir çözüm arama çabasında meşru olmayan bir şey yok. Devrimci bakış açısıyla bunu reformist bir çözüm arayışı olarak niteleseniz bile, bu tercih ulusal açıdan tümüyle meşru bir haklı. Sorun AKP'nin bu arayışı kendi iktidar mücadelesine alet etmeyi başarabilmesindedir. Oysa Kürt hareketinin bunu görebilmesinde esaslı bir güçlük yoktu. Dinci gericilik ezilen bir ulusun eşitlik ve özgürlük istemlerine, demokratik bir çözüm arayışına karşılık verme konum ve kimliğinden yapısal olarak yoksundur.

Onun hedefi, Türkiye'ye demokrasi getirmek bir yana, ülkeyi olduğundan daha gerici ve karanlık bir rejime sürüklemektir. Gelinen yerde bu artık herkesin görüş anlayabileceği açıklıkta bir olgudur. En kritik dönemde Kürt hareketinin yaptığı yanlışlar olmasaydı, bu sonuç bu denli kolay gerçekleşmezdi. Kürt hareketinin izlediği politika bunu kolaylaştıran temel etkenler arasındadır.

Kürt hareketi izlediği bu politikaların herhangi bir ciddi muhasebesini de yapmış değil henüz. Öcalan birden fazla kez Tayyip Erdoğan'ı kurtardığını iddia edebilmiştir. Bu beyanda alışılmış abartının yanı sıra gelişmelerin bugünkü tablosu karşısında ciddi bir sorumluluğun itirafı da var gerçekte. Selahattin Demirtaş'ın şu günlerde gerçekleşen duruşmalarında açıkladığı gerçekler bu sorumluluğa yeni boyutlar eklemektedir.

SURİYE SAVAŞI VE RUSYA

Amerikan emperyalizmi Fas'tan Afganistan'a uzanan geniş bir coğrafyada çıkar ve ihtiyaçlarına uygun yeni bir düzen kurmak istiyordu. Bu emperyalist proje sonuçta başarılı olamadı. Halklar buna direnç gösterdiler. Irak ve Suriye buna direndi. Bu da devreye başka bazı güçlerin, Rusya ve İran'ın girmesini kolaylaştırdı. Suriye direnmeseydi Rusya için bu olanak doğamazdı. Suriye'ye müdahalenin ilk yıllarında, artık Rusya'nın Akdeniz'de ayağı kesildi deniyordu. Dünyadaki tek dış askeri üssü olan Tartus'tan da çekilip gitmek zorunda kalacak diye bakılıyordu. Eğer Rusya bugün Ortadoğu'nun göbeğine bu kadar rahatça girmişse, gene de Ortadoğu halklarının direnci sayesinde olmuştur bu. Kuşkusuz Rusya tümüyle kendi öz emperyalist hesapları için Ortadoğu'dadır, hiç de halklara yardım için değil. Suriye Esad rejimi bir yerden sonra onun desteğine sığındı. Böylece Ortadoğu'da emperyalistler arası güç dengesinde çok büyük değişimler meydana geldi.

Rusya'nın Suriye üzerinden Ortadoğu'ya dönüşü Amerikan emperyalizmine büyük bir darbe oldu. Suriye savaşı Amerikan emperyalizminin emperyalist dünya sistemi içerisindeki hegemonyasının bitmiş bulunduğunu teyit etti. Rusya döndü, Suriye'de etkin bir konum kazandı. İran ile ilişkilerini güçlendirdi. Irak rejimi ile bir biçimde ilişkileri var.

Suriye'ye emperyalist müdahale 2011 yılında başladı. Rusya'nın olaya doğrudan dahil olması ise 2015 sonbaharıdır. Dört buçuk yıl boyunca Suriye kendi imkanlarıyla, en fazla İran desteğiyle direndi ve dayandı. Bunları Rusya'nın zaman zaman Suriye yönetimini hiçe sayan emperyalist kibrine dikkat çekmek için hatırlatıyorum. İlişkilerin perde arkasını bilmiyoruz, ama açıktan yansıyanlar bile Rusya'nın bir sömürgeci efendi gibi davrandığını gösteriyor. Astana Süreci, Türkiye ile ilişkiler, Anayasa tartışmaları ve nihayet son Afrin olayındaki tutumu

bunun örnekleri. Suriye devletinin arzusuna hilafına Türkiye'ye hava sahasını açtığına ciddi belirtileri var.

Suriye Kürtleri "Rusya bize ihanet etti" diyorlar. Oysa bölgede Rusya ile değil ABD ile saf tutmuş durumdadır. Afrin özelinde Rusya ile ilişkiler, bu emperyalist ülke için anlamlı ve yeterli değil. Rusya bunu, Kürtlerle rejimin arasını bulmanın bir imkanı saydı, bir dönem bu çerçevede sıcak da karşıladı. Elbette sorun kendi emperyalist çıkar ve hesapları üzerinden bakılıyordu. Rusya'nın amacı Kürtlerin meşru haklarını güvencelemek değil, fakat özerklik sınırları içerisinde tutarak Suriye'nin bütünlüğünü korumaktır. Rusya Sovyetler Birliği deneyiminin de yardımıyla ulusal sorunun ezilerek halledilemeyeceğini iyi bilen bir ülke. Bunun sağladığı gerçeklikle hareket ediyor. Kürtlerin belirli sınırlarda haklarını tanımanın ve böylece Amerikan planlarını bozmanın Suriye'nin bütünlüğünü koruyacağını düşünüyor.

Kürtlerse Amerikan politikasına dayanmayı seçtiler. Bu durumda Rusya'yı suçlamak ancak ahlaki bir anlam taşır, emperyalizmde de ahlak zaten yok. Rusya kendi çıplak emperyalist çıkarlarına bakıyor. Bu çıkarlarsa Suriye Kürtleri ile rejimi uzlaştırmayı gerektiriyor. Gerçekte bu, bugün Kürtler için de en uygun çıkış yolu. Fakat girdikleri ilişkilerle kendilerini karmaşık bir açmazın da içine gömmüş durumdadır. ABD ile girdikleri ilişkileri bir anda terk etmeleri de öyle kolay değil. Bu, Fırat'ın doğusunda Türkiye'nin önünün açılması demektir. Üstelik tam da ABD'nin teşviki ve cesaretlendirmesiyle...

SURİYE SAVAŞI VE KÜRTLER

İŞİD'i Amerikan emperyalizmi yarattı, besledi ve Suriye'nin üzerine sürdü. Suriye'nin parçalanmasında, bu hale gelmesinde İŞİD'in çok özel bir rolü oldu. Kürtler o dönemde kendi bölgelerini meşru bir biçimde tutuyorlardı. Suriye rejimi buna karşı çıkmadığı gibi oluşmuş yeni yönetimin memur maaşlarını bile ödemeye devam ediyordu. Kamışlı Havaalanı bugün hâlâ Suriye rejiminin elindedir ve Kürtler de bunu sorun etmemektedirler. Kamışlı'da ve Haseke'de hâlâ rejimin denetiminde bölgeler var. Suriye devletinin bir noktadan sonra Kürtlerin kendi topraklarına egemen olmasına rıza göstermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Cihatçı çetelerin eline geçeceğine kendi yaşam alanları Kürtlerin denetiminde kalsın diye bakılıyordu. Kaldı ki bunun Türkiye'ye yaratacağı sıkıntıdan da yarar umuyordu. Kendisi yönünden yerinde, akıllıca bir politikaydı bu.

Kürtler de bu politikadan gereğince yararlandılar. Suriye Kürt hareketi, Kobanê kuşatmasına kadar doğru bir tavır sergiledi. ABD emperyalizminin ve AKP iktidarının kirli girişimlerine karşı diren-

di. Dinci-faşist iktidarın Rojava Kürtlerine bütün kını, yıllarca çaba gösterdiği halde onu cihatçı cepheye katamamasından kaynaklanıyor. Bütün çabası Rojava Kürtlerini dinci-cihatçı muhalefetin bir parçası haline getirmeye yönelikti. Zamanında Salih Müslim bunun için davet edildi, CHP liderinin şu günlerde diline doladığı "kırmızı halı"lar bunun için serildi. Suriye Kürtleri buna doğru bir tutumla uzun zaman direndiler, bu kirli politikanın aleti olmayı reddettiler. Kendi bölgelerinde egemen durumlarını korumaya ve güçlendirmeye baktılar.

Bütün bu dengeler Kobanê'den sonra altüst oldu. Kobanê olayı İŞİD'in Kürtlerin üzerine sürülmesiydi. Bunu açıkça Türk devleti ve el altından ABD yaptı. Son günlerdeki gerici dalaşmaların ardından eski Musul Başkonsolosu ve şimdiki CHP milletvekili, bütün bu pis işleri ifşa etti. Münasip bir dille o günlerde İŞİD'le birlikte hareket edildiğini açığa vurdu. Bütün pislik açığa çıktı. Türkiye'nin hesabı Kürt hareketinin kazanımlarını boğmak, ABD'ninkiyse Kürtleri kendine mecbur etmekte. İkincisi oldu, ABD'nin hesabı tuttu.

İŞİD'e karşı Rojava topraklarında savaşıldığı sürece, bu bir yere kadar anlaşılabilir bir ilişkiydi. Ama işin bununla kalmadığını, önce Tabka ve Rakka'ya, sonra Deyrizor'a ve nihayet şimdilerde Ürdün sınırına kadar uzandığını biliyoruz. Bu denli bir yayılmaya getirilen açıklamalar var, ama bunlar inandırıcılıktan yoksundur. Kürtler kendi topraklarında kalmalı ve kendi topraklarını savunmalıydılar. Haklı ve meşru konumu ancak bununla koruyabilirlerdi. Suriye Kürtlerinin ABD hesapları çerçevesinde savaşı Rojava'nın dışına taşımaları, haklı ve meşru konumlarını tartışmalı hale getirmiştir. Bunu isteyen, kışkırtan ve planlamasını yapan, kendi emperyalist hesapları gereği bizzat ABD oldu. Deyrizor ve ötesi tümüyle Arapların yaşadığı topraklar ve buralarda petrol ve doğalgaz yatakları var. ABD'nin amacı bu stratejik bölgeyi kendi denetimine almaktır. Suriye Kürtleri de buna alet edilmiş oldular.

Amerikan emperyalizmi Suriye'de büyük bir darbe almıştı, oysa Kürtler sayesinde şimdi yeniden etkin bir konum kazandı. Üstelik öncesinden daha güçlü bir biçimde. Fırat'ın bütün bir doğusunda, tarımsal bölgelerin önemli bir bölümünü ve enerji kaynaklarının neredeyse yüzde doksanını kapsayan bir bölgede, şu an fiilen ABD var. Bu Kürtler sayesinde oldu. Fakat bu Kürtlere henüz bir şey kazandırmadığı gibi, tersine onları büyük risklerle de yüz yüze bıraktı. Bölge gericiliğinin onlara karşı bütün bir düşmanlığı azdırdı. ABD'yi burada bir güvence olarak görmek, bunca deneyime rağmen kendini aldatmaktır. Amerika savunabilseydi, güney Kürtlerini savunurdu. Otuz yıllık ilişkiye, sadakate ve hizmete rağmen savunmadı. Güney Kürtlerini savunmadığı yerde Rojava'yı nasıl ve neye

göre savunacak?

Ulusal dava meşrudur, ama kendi sınırları içerisinde. Kürt gençlerinin Ürdün sınırında ne işi var? Kimin için, ne için oradalar? Ele geçirdikleri her yerde yeni Amerikan üsleri kuruluyor. Amerika'nın Ortadoğu'daki üslerini genişletme çabasına alet olmak Kürtlere mi düştü?

ULUSAL BENCİLLİK POLİTİKASI VE TARİHSEL BİLANÇOSU

Bölge düzeyinde Kürt akımlarının izlediği politika ulusal bencillığe dayalıdır. ABD emperyalizmi ile girilmiş ilişkiler bunun ifadesidir. Bu politikanın Kürt halkına da büyük zararı dokunacaktır. Daha şimdiden de dokunmaktadır. Kısa bir süre öncesine kadar Güney Kürdistan'da Kerkük'ü de içine alan bağımsız bir devlet kurulacak gibi görünüyordu. Oysa eldeki sınırlar alabildiğine daraldı. Kaybedilen bölgeler gerçekte kimindi tartışmasının şu an önemi yok. Sonuçta Kürtlerin kendi bakış açısından bu bölgeler Kürdistan'ın bir parçasıydı, ama ellerinden alındı. Geriye kalan şimdiki özerk bölge, 1970 başında Irak Baas rejimi ile yapılmış özerklik antlaşmasının kapsadığı sınırlarla aşağı yukarı aynı. Oysa aradan Güney Kürdistan halkı için büyük acılara sahne olan elli yıl geçti, yüzbinlerce Kürdün katledildiği Enfaller yaşandı.

1991'den beri Amerikan emperyalizmiyle girilmiş çok yakın ilişkiler var. Birinci ve ikinci Körfez savaşları desteklendi. Desteklenmenin ötesinde askeri emperyalist müdahalenin kuzey cephesi olarak hareket edildi. Peki kazandırdığı ne? 1970 yılında otonomi antlaşmasıyla zaten tanınan sınırların aşağı yukarı kendisine sadakatle hizmet eden Talabaniler'e, Barzaniler'e sağladığı yeni bir şey yok. '70'li yıllarda kendi mücadelesiyle alabildikleriyle, elli yıl sonra, bunca acıdan sonra, bir de Amerikan emperyalizminin bölgesel işbirlikçileri olarak lekelendikten sonra aldıkları aşağı yukarı aynı.

'70'teki o anlaşma tam da şimdiki gibi Kerkük'ten dolayı, Kerkük petrolünün paylaşımından dolayı boşa çıkmıştı. Hâlâ da Kerkük meselesi çözülmemiş değil. '70'lerdeki sınırlara, elli yıl öncesine geri dönüldü. Hani devrim zor işti, devrim uzun işti, bu iş uzlaşmalarla, reformlarla, emperyalizme teslimiyetle olunca, çok daha hızlı ve çabuk oluyordu! Oysa aradan elli yıl geçmiş, aynı yerde duruyor Irak Kürtleri. Aynı sürede ciddi bir ulusal devrim çizgisi izlenseydi, şimdi pekala başka bir yerde de olunabilirdi. Bölge halkları nezdinde de büyük bir itibarı olurdu Kürtlerin. Amerikan işbirlikçiliği ile anılmaz, kendi özgürlüğü ve öz vatanı için direnen bir halk olmanın onurunu taşırdı.

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM'in Mart 2018 tarihli 311. sayısından alınmıştır...)

Alman ve Türk sermaye devletleri arasındaki kirli pazarlıklar üzerine

Almanya-Türkiye ilişkilerinde, özellikle 2016 yılında yapılan referandum sırasında büyük kırılmalar yaşanmış, iki devlet arasındaki gerilim tepe noktasına varmıştı. Ciddi ciddi iki devlet arasındaki iplerin kopacağı bile ileri sürülüyordu. Gerçekte bu geçici bir durumdu. Zira her şeyden önce, Almanya ile Türkiye arasında köklü tarihsel ilişkiler, yanı sıra da özellikle iktisadi ve ticari alanda çok güçlü bağlar var. Nitekim, karşılıklı olarak yapılan ağır suçlamalar sırasında bile bu iki kirli devlet kirli ilişkilerine ve tümüyle kirli çıkarlar temelinde yapılan pazarlıklarına devam etti. İlişkileri normalleştirmek için sadece ve sadece uygun zaman ve vesileler beklendi.

Araya önce eski Alman Başbakanı Gerard Schröder gibi hatırlı kişiler girdi. Ardından Alman Dışişleri Bakanı Gabriel Türk Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nu evinde ağırladı. Böylece soğuk savaş sona erdirildi. Karşılıklı suçlamalarla süren atışmalar bir yana bırakıldı. Bu kez de iki devlet arasındaki "ilişkileri normalleştirmek"ten söz edilmeye başlandı.

Nihayetinde söz konusu olan dünyanın iki kirli ve karanlık devletidir. *Die Welt* muhabiri Deniz Yücel'in jet hızıyla serbest bırakılması olayı da dahil tüm görüşmelerin arka planında çok kirli pazarlıklar yapıldığına kuşku yoktur. Her görüşmenin ardından ortalığa pis kokuların yayılması boşuna değildi ve bunların ne olduğunun anlaşılması için fazla zaman geçmesine gerek kalmadı. Türk sermaye devletinin kardeş Kürt halkının bugüne kadarki tüm kazanımlarını tasfiye etmek amaçlı, tümüyle haksız, gerici; her şey bir yana, emperyalist haydutların dillerinden düşmeyen "uluslararası hukuk" açısından bile hiçbir meşruiyeti bulunmayan ve düpedüz bir işgal hareketi olan "Zeytin Dalı" hareketi, Türkiye ile Alman devleti arasındaki bu kirli pazarlıkları tüm kapsamı ile açığa çıkardı. Adına büyük bir utanmazlıkla "Zeytin Dalı" denilen Efrîn'i işgal saldırısının, ABD'nin yanı sıra aynı zamanda Alman devletine de uzatılmış bir "zeytin dalı" olduğu anlaşıldı.

ALMANYA KÜRT HALKINA VE EFRİN'E DÖNÜK SAVAŞIN SUÇ ORTAĞIDIR

Alman devletinin yıllardır sermaye devletinin Kürt halkına büyük acılar ve yıkımlar yaşatan kirli savaşı desteklediği bilinmektedir. Almanya dünyada en çok silah üreten ve satan bir devlettir. En fazla silah sattığı ülkelerden biri de Türkiye'dir. Türk sermaye devletinin dün

Kuzey Kürdistan'da, bugün Efrîn'e dönük işgal hareketi sırasında kullandığı silahların başında ise Alman Leopard tankları gelmektedir. Sermaye devletinin Rusya'nın izni ve ABD ile AB (ve dolayısıyla Almanya'nın) onayı ile gerçekleştirmekte olduğu, gelinen yerde sivil katliamlar biçiminde sürdürdüğü işgal saldırısı bu gerçeği bir kez daha açığa çıkarmış bulunuyor. Yine bu vesileyle anlaşılmalıdır ki Almanya sadece 2006 ve 2011 yılları arasında 354 adet modern donanımlı panzer satmıştır. Şu sıralarda Türkiye'nin elinde 700 adet Leopard 1 ve Leopard 2 tankı bulunmaktadır.

Bu arada Almanya, iki devletin yaptığı kirli pazarlıkta bir de yeni ihale sözü almıştır. Buna göre Rheinmetall firması söz konusu Leopard tanklarına, mayın ve diğer etkili patlayıcılara dayanıklı yeni paletler takacaktır. Buna, esası Almanya'da yapılan, bir başka tank ihalesini de eklemek gerekir. Belirtmek gerekir ki tüm bu silahların namluları kardeş Kürt halkına dönüktür.

Gerçek şu ki Alman tekelci devletinin, son dönemlerde Dışişleri Bakanı Sigmar Gabriel'le yaptığı kirli pazarlıkların en önemli kalemini silah satışları, somut olarak da Leopard tankları için yapılan pazarlık oluşturmuştur. Bu kirli ve bir o denli de kanlı pazarlığın karşılığı ise Türk sermaye devletinin Efrîn'i işgal savaşını Alman emperyalizminin desteklemesidir. Dolayısıyla, ABD ve Rusya gibi, Almanya da tartışmasız olarak bu kirli ve kanlı savaşın suç ortağıdır.

ALMAN DEVLETİ KÜRT HALKINA DÜŞMANLIKTA SINIR TANIMİYOR

İki devlet arasındaki kirli pazarlıkların sonuçlarından biri de Efrîn'i işgal saldırısına karşı yapılan protesto eylemlerini kriminalize etmek amaçlı polis provokasyonlarındaki artış oldu. PKK'ye ait bayrak, sembol ve A.Öcalan posterlerinin

taşınması bahanesi ile Efrîn gündemli toplantı ve Efrîn'i işgal saldırısını protesto gösterileri önce fiilen yapılamaz hale getirilmeye çalışıldı, şimdi ise resmen yasaklandı. Gelinen yerde daha önce yasaklar listesine sokulmayan ve nispeten tolerans gösterilen YNK ve YPG/YPJ bayrak ve flamaları da PKK ile ilişkilendirilerek bu yasaklar zincirine eklenmektedir.

Alman devleti ve polisi, Kürt halkına düşmanlığının açık ifadesi olan bu yasaklara, geçtiğimiz günlerde, Hitler faşizminin 10 Mayıs 1933'te gerçekleştirdiği kitap yakma operasyonunu hatırlatan, Mezopotamya Yayınevi ve Mir Multimedia Müzik Stüdyosu baskını eklemiş bulunuyor. Gestapo ruhlu Alman polisi, savaşa gider gibi bu kurumları basmış, baskın sırasında tam bir haydutluk örneği sergilemiş ve tırlar dolusu materyali alıp gitmiştir. Dikkate değer olan şudur ki bu baskın Nazilerin 1933 yılındaki kitap yakma saldırısının 85. yılında yapılmıştır ve oldukça manidardır.

Alman polis devleti bu saldırısı ile Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımadığını ve çıkarları gerektirdiğinde bundan da acımasız olacağını göstermiştir. Alman İçişleri Bakanlığı'nın 2 Mart 2017 tarihli kanun hükmünde kararname nitelikli 6 sayfalık genelgesi bunun en somut kanıtını oluşturmaktadır. Adı geçen bu genelge, Almanya'nın 16 eyaletinde uygulanmak istenmektedir ve dışişleri ve adalet bakanlıkları, Anayasayı Koruma Teşkilatı, Federal Emniyet Müdürlüğü ve tüm yerel polis teşkilatlarına gönderilmiştir.

İçişleri bakanlığının kanun hükmündeki bu genelgesi, 1993 yılında yürürlüğe sokulan "PKK yasağı"nın bundan böyle daha katı biçimde uygulanmasını, "PKK ile bağlantılı olduğu" iddiası ileri sürülerek, hemen tüm Kürt kurumlarının da bu yasağa dahil edilmesini, Kürtlere ait sembol, çizim, görüntü, ses kaydı ne varsa tümünün yasaklanmasını, A. Öcalan

posterlerinin taşınmasına izin verilmemesini ve yeni olarak da PYD'nin PKK'nin uzantısı olduğu iddia edilerek, PYD, YPG ve YPJ'nin de yasaklara dahil edilmesini içeriyor.

Söz konusu bu genelge şimdiden hükmünü göstermeye, bu çerçevede, Kürt kitlesini kriminalize etmek amaçlı polis provokasyonları her yerde artış göstermeye başlamıştır. Yeni olan ise Alman polisinin daha önce sahneye çıkmakta tereddüt eden Türk faşistlerini, elbette ki kendisi ile işbirliği halinde sahneye sürmesi, Türk sermaye devletini ve başındaki Erdoğan diktatörünü protesto eylemlerini kriminalize etmek üzere harekete geçirmesidir. Kısacası, Alman polisi şimdi de bu faşist grup aracılığıyla provokasyon peşindedir. Başarabilir de protestocuları kurduğu tuzağa düşürürse eğer, yeni yasakların yolunu da düzleyecektir.

SONUÇ YERİNE KISA BİRKAÇ SÖZ

Kürt hareketine ve Türkiyeli kimi devrimci yapılara dair yasaklama ve engeller 90'lı ilk yıllardan bugüne süregeldi. Tüm bunların yegane hedefi devrimci-politik faaliyeti engellemek, tutuklama ve cezai yaptırımlarla ilerici, devrimci ve yurtsever örgütleri çalışamaz hale getirmek, başarabilirse eğer tasfiye etmektir. Günümüzdeki hedefi de budur.

Hiç kuşkusuz yasaklar burada durmayacaktır. Polis ve Türk faşistlerinin ortak yapımı provokasyonlarına karşı uyanıklığı arttırmak, yerli ilerici ve devrimci güçlerle yakınlaşmayı esas almak, en önemlisi de yerli ve göçmen tüm uluslardan işçi ve emekçilerle safları sıklaştırmak, daha anlaşılır bir ifade ile devrimci kader birliği çizgisinde birleşik mücadeleyi büyütme günün en acil ve yakıcı görevi ve sorumluluğudur. Bu görev ve sorumluluk boylu boyunca yerlisi ve göçmeni ile sınıf devrimcisi komünistlerin omuzlarındadır.

Almanya'da büyüyen yoksulluk ve yabancı düşmanlığı

"Sosyal devlet" olarak geçinen Alman devleti dünyanın en zengin devletlerinden birisi olsa da ülkedeki yoksulluğa, işsizliğe ve perspektifsizliğe karşı hiçbir önlem almıyor. Tam tersine, kapitalizmin 2008 krizinden beri derinleşen bu sorunları teşvik ediyor. İktisadi ve sosyal sorunların yarattığı sonuç ise ülke çapında bir sağa kayıştır. Böylece ırkçılık ve faşizm son yıllarda hem yasal alanda sağcı partilerin yükselişi ile hem de yasadışı alanda özellikle mültecilere karşı yapılan saldırılarla tırmandı.

YOKSUL İLE ZENGİN ARASINDAKİ UÇURUM

Avrupa ülkeleri arasında kriz zamanını en iyi atlatan ülke olan Almanya bu üstünlüğüne rağmen yoksulların daha da yoksullaşmasına yol açmıştır. Yoksulluk oranı bugün yüzde 15,7'e ulaşmış bulunuyor. Yani neredeyse 13 milyon insan insanca bir yaşamdan dışlanıyor. Bu sayının büyük bir kısmını göçmenler oluşturmaktadır. İstatistiklerde Almanya'da yaşayan göçmenlerin üçte birinin yoksulluk sınırı altına düştüğünü görebiliyoruz.

Çocuklarda bu oran yüzde 20 ile daha ürkütücü bir boyuttadır. Her 6 çocuktan biri Hartz IV denilen işsizlik parasından geçinen bir ailede yaşıyor. Çocuğunu yalnız büyüten annelerin yarısı ise sosyal yardımlara muhtaç. Almanya'da Hartz IV ve sosyal yardım ile geçinmek en iyi durumda bile temel ihtiyaçların karşılanmaması demektir.

Toplumda aynı zorlukları çeken bir diğer grup da emeklilerdir. 2006'da emeklilerde yoksulluk oranı %10 iken, bugün %16'ya yükseldi. Maaşları geçinmeye yetmediği için bir milyona yakın emekli hâlâ çalışmak zorunda kalıyor. 2012'de bunların 128 bini 75 yaş üstündeydi.

En büyük sefaleti çeken insanlar hâlâ evsizlerdir. Toplam olarak ülkede 860 bin insan evsiz barksızdır ve bu sayı gitgide artıyor. 2014'ten beri evsizlerin sayısı iki katına çıktı. Genelde yoksulluğa ve sefalete yol açan nedenler çoğunlukla işsizlik, yükselen kiralara ve giderler, düşük ücretler ve son olarak sürekli artan borçlardır. Yetişkin insanların 10'da biri borçları altında eziliyor. Borçlu olanların sayısı geçen seneye göre 65 bin kişilik artışla 7 milyonu bulmuş durumda. Kendilerini kurtarmak amacıyla Alman nüfusunun bütün bu yoksul kesimleri daha fazla borçlanabiliyor veya daha fazla şeyden vazgeçmek zorunda kalıyorlar. Hatta mecbur kaldıkları için aşevlerinde sıraya

Almanya'da yoksulluğun daha da derinleşeceği kesindir. Dolayısıyla faşizm ve ırkçılığı besleyen gelecek korkusu da artacaktır. Emperyalist Alman devleti "böl ve yönet" politikasıyla, kirli yöntemlerle bundan faydalanıp sömürüyü daha da yoğunlaştırmak istiyor.

girişiyor ve en kötü ihtimalde dileniyorlar.

Kapitalist sistemin doğasında olan adaletsizliği görmek için derinleşen yoksulluğun karşısındaki zenginliğe bakmak yeter. Almanya'daki insanların en zengin %10'u var olan bütün zenginliklerin %65'ini elinde bulunduruyor. En zengin 45 milyarder, nüfusun yarısından, yani 42 milyondan daha fazla servete sahip. Zenginlerin sayısı düştükçe, yoksulların sayısı gittikçe artıyor.

YOKSULLUĞUN İHRACATÇISI ALMAN EMPERYALİSTLERİ

Emperyalist Alman devleti sadece Almanya'da değil, işgalci saldırgan politikasıyla yoksulluğu ve sefaleti bütün dünyada yayıyor. Ya NATO adına doğrudan savaşlara katılarak ya da zayıf ülkelerin pazarlarını ele geçirip insanları en düşük ücretlerle sömürerek, dünya halklarını büyük yıkımlara maruz bırakıyor. Bir başka önemli faktör, emperyalist devletlere, işbirlikçilerine ve Ortadoğu'da kirli savaşlar yürütenlere sattığı silahlardır. Bunun sayesinde Almanya dünyada en çok silah satan ülkeler arasında yine yükselip 4'üncü sırada yer alabildi. Alman emperyalizminin, bugünkü insanlık tarihinde yaşanan en büyük mülteci krizindeki payı apaçıktır.

Mülteciler yurtlarını ve geçmişini arkada bırakarak, açlıktan ve çaresizlikten kurtulmak için, daha iyi bir yaşam sür-

dürmek umuduyla Almanya'ya sığınıyorlar. Bundan dolayı 2015'ten beri PEGIDA ve AfD gibi ırkçı faşist hareketlerde gözle görülür bir büyüme yaşanıyor. Mülteciliğin ve sığınmacılığın asıl kaynağına işaret etmek yerine Alman halkının duygularından faydalanarak yabancılar hakkında bir korku yaratılıyor. Fakat sağa kayışın tek nedeni mülteci akımı ve Müslümanların Avrupa'ya sığınması değildir. Daha önce belirtildiği gibi Almanya'da yoksulluk sorunu diye bir gerçek var. Bunun ile sağa kayış arasındaki bağlantıyı kavramak için, ırkçılığın ve faşizmin nerede en güçlü olduğuna bakmak yeterlidir.

YABANCI DÜŞMANLIĞININ KALESİ DOĞU ALMANYA

Faşizm potansiyelinin en güçlü olduğu bölge Doğu Almanya'dır. 2017'de AfD, Doğu Almanya'da Merkel'in partisi CDU'dan sonra en güçlü parti olmayı başardı. Bu başarının gerisinde ne var diye sorulursa, Doğu Almanya'daki işsizlik ve yoğun sömürü göze çarpar. Berlin duvarının çöküşünden sonra neredeyse 30 yıl geçmiş olsa da, ülke hâlâ ikiye bölünmüş durumda. Almanya'nın doğu eyaletlerinde ücretler batıdakilere göre iki kat, hatta bazen üç kat daha düşüktür. Bununla birlikte emeklilik maaşlarında da büyük bir eşitsizlik oluşuyor.

İşsizlik oranları karşılaştırıldığında da benzer bir durum görülür. Batı Al-

manya'da işsizlik oranı resmi olarak %9 iken, Mecklenburg-Vorpommern veya Sachsen-Anhalt gibi doğu eyaletlerinde işsizlik oranı %9'a yaklaşıyor. Doğu Almanya'daki yoksulluk ve eşitsizlik 2017 federal seçimlerini oldukça etkiledi. Bütün eyaletlerde faşizmin parlamenter kolu olan AfD sadece dört sene içinde eski oylarına ortalama yüzde 15 daha ekledi. Aynı zamanda yabancılara karşı saldırılarda ve mülteci kamplarının kundaklanmasında müthiş bir artış yaşandı. "Yurttaş savunması" denilen beyzbol sopalılarıyla silahlanmış sağcı çetelerin özellikle doğu eyaletlerinde oluşup çoğalması da bir tesadüf değildir.

Almanya'da yoksulluğun daha da derinleşeceği kesindir. Dolayısıyla faşizm ve ırkçılığı besleyen gelecek korkusu da artacaktır. Emperyalist Alman devleti "böl ve yönet" politikasıyla, kirli yöntemlerle bundan faydalanıp sömürüyü daha da yoğunlaştırmak istiyor. Sürekli işten çıkarmalar planlıyor ve sosyal hak gaspları gerçekleştiriyor. Kapitalist sistemin yarattığı acılardan ve günbegün büyüyen faşizm tehlikesinden kurtulmak için, işçi ve emekçilerin yürüyebileceği tek yol örgütlü sınıf mücadelesidir. Artan öfkeyi sorunların kaynağı sermaye devletine yönlendirebilirse, ne mülteci diye bir düşman kalır ne de sınıf kardeşleri arasında bölünmeler.

İnsan ve kadın olmanın ağır yükünü omuzlayan Olga Lyubatoviç

"Malikanelerde büyümüş, Avrupa üniversitelerinde özgür entelektüel çalışmanın tüm çekiciliğini tatmış ve sonra öylesine cesur bir sadelikle sıradan işçiler olarak Moskova'nın kirli fabrikalarına girmiş olan Moskova amazonlarından biri"dir, Olga Lyubatoviç.

Lyubatoviç, 19. yüzyılın yükselen devrimci hareketine sahne olan Rusya'da, köylülüğün toprak talebini benimseyen halkçı devrimci akımın (Narodnizm) kadın öncülerindedir. Tuğla imalathaneleri sahibi mühendis bir baba ve altın madeni sahibi bir aileden gelen, kendi dönemine göre iyi bir eğitim kültürü almış bir annenin kızı olarak 1854 yılında dünyaya gelmiştir.

Olga Lyubatoviç ilk ve orta öğrenimini Moskova'da yapar ve kız kardeşiyle birlikte ileri bir eğitim için yurtdışına, siyasi Rus göçmenlerin mesken tuttuğu Zürih'e gider. 1871 yılında Paris Komünü yaşanırken, henüz 17 yaşında olan Olga, tıp eğitimi için gittiği Zürih'te devrimci rüzgarın esintisini daha yakından hissetmektedir. Zürih'e çıkan yolculuğu, burada çok geçmeden feminizmden devrimci popülizme doğru bir yolculuğa evrilecektir.

Avrupa sosyalizminin eserleri, Zürih'teki siyasi özgürlük ortamı, ifade özgürlüğü, çeşitli çevrelerde süren politik tartışmalar, Olga ve kız kardeşini de etkiler. Kendilerini ilk olarak kadınların bir araya geldiği Fritsche grubunda ifade etmeye başlarlar. 1874'te kadın ve erkek grupların bir arada devrimci faaliyet için Rusya yollarına düştüğü grubun içinde yerlerini alırlar. Eğitim için gittikleri Zürih'ten, Rusya'ya dönüşteki amaçları devrim uğruna halkın eğitim idealidir artık.

Lyubatoviç, Rusya'da 1875 yılında bir fabrikaya girer ve işçiler arasında sosyalist propaganda çalışması yürütür. İki yıl sonra, 1877'de aralarında pek çok Rus kadın devrimcinin yer aldığı "Elliler Davası"nda yargılanır. Hükümetin, devrimcileri "cani" olarak göstermeye çalıştığı bu yargılamada, davayı izleyenler toplumsal adalet için kendi ayrıcalıklı konumlarını bırakıp fabrika işçilerinin o korkunç yaşamını paylaşan idealist gençler topluluğuna büyük bir saygı duyarlar. Özellikle kadın sanıklar güçlü bir izlenim bırakırlar. Sanıklardan biri olan Sofia Bardina'nın son sözleri bir meydan okuma olarak salonda çınlar: "Bize zulüm edenler, şimdilik maddi güç sizin ellerinizde beyler, fakat bizde de manevi güç, düşüncelerin gücü var; düşünceleri ne yazık ki, süngülerinizle delip geçemezsiniz!"

Olga Lyubatoviç, bu davada 9 yıl kürek cezasına çarptırılır. Ceza sürgüne çevrilir ve Olga Sibiry'a'nın bir kasabasına sevk edilir. Zürih'te aldığı tıp bilgisini sürgün kasabasında yaşayan halka yardım etmek için kullanır. Olanacağını bulduğunda sürgünden kaçır, devrimci faaliyet yürütmek için çıktığı tehlikeli yolda, 1878 yılında St. Petersburg'a varır. Olga Lyubatoviç, savundukları düşüncelerin Rus halkı tarafından anlaşılacağına inancıyla dolu olsa da dönemin popülist hareketinin şekillenme sürecine dair sarf ettiği şu sözler, Narodnik akımın gerçekliğine ışık tutan bir itiraftır aynı zamanda:

"İnsan haklarının bilincinde bir halk bulmayı ummuştuk. Bunun yerine, ara sıra birkaç güçlü kişi çıkararak ama genel olarak derin ve uyusuk bir uykuya dalmış şekilsiz köle bir halk bulduk. Ve bu nedenle insan doğasının çarpıtılmasının öcünü almak için biz devrimciler devlete karşı kılıçlarımızı çektik. Önce idealizm, sonra da sancılı bir zorbalık -işte devrimci tarihimizin klasik ya da kahraman döneminin tam psikolojisi."

Olga Lyubatoviç, başlangıçta devrimci çevrelerde, aşırı gizlilikleri nedeniyle Troglodytes (mağara adamları) diye adlandırılan küçük bir grup halinde, 1876'da şekillenmeye başlayan Toprak

ve Özgürlük grubu üyesidir. Bütün toprakların kamulaştırılıp köylüler arasında yeniden dağıtılması, köylü komünleri aracılığıyla özyönetim amaçlarını ilke edinen, bu yolun şiddete dayanarak açılacağını benimseyen Toprak ve Özgürlük, farklı siyasi gruplardan yeni üyeler kazanmakta ve büyümektedir. 1874 yılında toplu halka giden ve köylülere sosyalizm propagandası yapmak suçlarından tutuklanan, davaları ancak 1877'de görülüp serbest bırakılan pek çok devrimci Toprak ve Özgürlük'e katılır.

1878 Ocak ayında Vera Zasuliç'in, general Trepov'u vurması terör aşamasına geçişin ilk adımı sayılır. Bunu, Şubat'ta Kiev'de bir savcı yardımcısına yönelik suikast, Mayıs'ta bir polis memurunun, Ağustos'ta Toprak ve Özgürlük liderlerinden Sergey Kravçinskii tarafından St. Petersburg siyasi polis şefinin öldürülmesi izlemiştir. Bu eylemler baskı ve tutuklama terörünü her seferinde daha fazla artırır. Bu süreçte, Zürih'e giden Olga, buradaki Rus kolonisinde Stefanoviç, Vera Zasuliç, Deič gibi devrimcilerle tanışır. Rusya'da şiddet eylemleri baha-nesiyle ağırlaşan baskı koşulları köylüler arasında propaganda yürütmeyi, hatta yaşamayı imkansız hale getirir. Bu durum, ifade, basın, toplantı özgürlüğü gibi

temel siyasi haklar olmadığında, köylüleri örgütlemenin mümkün olmayacağı fikirlerini olgunlaştırır ve Olga Lyubatoviç'in de üyesi olduğu Toprak ve Özgürlük grubunda bu düşünceler tartışılmaya başlanır. Köylülere toprak dağıtma amacını taşıyan toplumsal devrimden devlet yetkililerine yönelik suikastlarla rejimi taviz vermeye zorlayacak siyasal devrime doğru giden iki çizgi belirginleşmeye başlamıştır. Devrimciler yolları ayırmaya doğru gitmektedir.

Bu süreçte Aleksandr Solovyov, Çar'ı öldürme planıyla Toprak ve Özgürlük'e başvurur. Partide açığa çıkan farklı eğilimler bu plan üzerinden uzlaşma sağlasalar da 1879'da kaçınılmaz ayrışma yaşanır, parti ikiye bölünür. Çar'ı öldürme fikrinden vazgeçmeyenler Halkın İradesi'ni, karşıtları Kara Paylaşım'ı kurarlar. Rus tarihinin ilk profesyonel devrimciler partisi olan Halkın İradesi'nde yer alan Olga bu ayrılıktaki düşüncelerini şöyle özetler: "Kara Paylaşım ve Halkın İradesi arasındaki ayrılığın ilkelerdeki ayrılıktan çok mizaçtaki farklılıkların sonucu olduğunu düşünüyorum." 1880'in ilk aylarında ise partiden ayrılır.

Pek çok devrimci gibi Olga'nın yaşamı da hapis, sürgün, yoğun bir baskı ve denetimin olduğu Rusya'da yeryüzü yaşamının türlü zorluklarıyla geçer. Bunların yanında Olga'nın bir bebeği olur, fakat seçmiş olduğu yaşamdan kaynaklı kızını uzaklarda bırakmak zorunda kalır. Manevi yönden Olga'yı en çok yıpratılan durum, kızından uzak kalması ve onu kaybetmesi olmuştur.

Olga, eğitim için terk ettiği ailesini uzun zaman görmez. Yıllar sonra babasını kısa süreliğine ziyaret eder. Bu ziyarette, yaşadığı acıların ve zorlukların gölgesinde çocukluğunun düşünceleri ve küçükken kendi kendine sorduğu şu soru zihnini doldurur: "Ah, niçin bir erkek olmadın?" Tanrının, kendisini erkek yapması için saatlerce dua ettiği çocukluk anıları canlanır. Bu geçmişteki anıdan çıkıp bugüne döndüğünde yaşamının ikili bir yüke katlanmak zorunda olduğunu anlar: "Bir insan olmanın ağır yükü ve bir kadın olmanın ağır yükü..."

Olga Lyubatoviç, polis tarafından sokakta yakalanır ve yargılanmadan Doğu Sibiry'a'da Irkutsk'a sürülür, 20 yıldan fazla sürgünde yaşar. 1905 Devrimi'nden sonra Rusya'nın Avrupa kesimine döner. 1917 yılında, fedakarlığını, devrimci çabasını, mücadelesini miras bırakarak yaşama veda eder.

Karanlığa inat, 8 Mart'a kadınların öfke ve tepkisi damgasını vurdu!

Dünyada ve Türkiye'de siyasal gerici- liğin tırmadığı bir süreçte 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü karşıladık. Gericilik üreten emperyalist kapitalist sistemin, aynı zamanda kadınlara yöne- lik çifte sömürüyü, baskı, şiddet ve tacizi tırmadığı bir süreçte, dünyanın dört bir yanında kadınlar öfke ve tepkilerini eylemlerle dışa vurdu. Farklı ülkelerin özgünlüğünü yansıtan talepler ve eylem biçimleri öne çıkarken (İspanya'da çifte sömürüye karşı kadın grevi, İran'da "öz- gür bırak" eylemleri vb.), kadına yönelik şiddet, taciz vb. sorunlar pek çok ülkede eylemlerin temel başlığı olarak ön sırada yer aldı.

Türkiye'deki eylemlerde ise AKP iktidarı eliyle yaratılmak istenen karanlık tabloya karşı kadınların öfke ve isyanı öne çıktı. Zira AKP iktidarının dinsel gericilik eliyle kadınlar üzerinden izlediği politikalar, son 1 yıl içinde daha da artmış durumda. Müftülere nikah yetkisi tanıyan yasanın onaylanması, devletin kurumlarını da etkin şekilde kullanarak (diyanet, eğitim vb.) dinsel gericiliğe dayalı olarak toplumsal yaşamın şekillendirilmesine ilişkin hamleler (diyanetin vaazları, kadına yönelik aşağılayıcı söylemler, din eğitiminin anaokullarına kadar uzanması vs.) toplumun ilerici kesimlerinde büyük tepkilere yol açtı. 8 Mart eylemlerinde, AKP iktidarı eliyle yaratılmak istenen rejime karşı tepkiler öne çıkarken, Efrin operasyonu ile birlikte savaş ve saldırganlık politikalarına karşı öfke ve kapitalizmin yapısal krizi, çifte sömürü ve ezilmişlik de diğer öne çıkan başlıklardı.

Öte yandan 8 Mart eylemleri OHAL rejimine dayanarak keyfi baskı ve saldırılar ile karşı karşıya kaldı. Ankara ve Çorlu'da 8 Mart eylemlerine müdahale edilirken, Diyarbakır'da yasak geri çekildi. İzmir'de ise yasağa rağmen fiili olarak eylem gerçekleşti. AKP iktidarının sokakları yasaklamaya dönük hamleleri kadınların öfkesi karşısında sökmedi. Yasakların ve engellemelerin olduğu yerlerde, sokaklara çıkılarak yasaklar fiilen yerle bir edildi.

Gericiliğe, cinsel istismara, savaş politikalarına karşı ülke çapında kadınlar sokaklara dökülürken, AKP iktidarı eliyle yaratılan tabloya kadınların belirgin bir şekilde itirazı öne çıkarken, eylem-etkinliklerde kadın işçilerin katılımının ve taleplerinin sınırlı olmasının, bu sürecin temel zayıflığı olduğunu söyleyebiliriz. Öyle ki bu süreçte yıkımı en fazla yaşayan kadın işçiler olmasına rağmen, sendikal düzlemde dahi yapılan 8 Mart kutlamaları sınırlı oldu, sendikaların bu

eylemlere katılımı da çok cılızdı. Oysa ki izlenen politikardan en fazla etkilenen kadın işçiler olmasına rağmen, gerek fabrika zeminlerinde gerekse eylem alanlarında sınırlılık, kadın işçilerin örgütlenme ihtiyacına işaret ediyor.

Kuşkusuz ki son 8 Mart eylemlerinde en fazla dikkat çeken yön, 2003'lerden itibaren Taksim'de gerçekleşmesine rağmen, Haziran Direnişi'yle birlikte meşrulaşan, on binlerce kadının kendi talepleriyle yer aldığı, feminist kadın yürüyüşü oldu. Her yaşta kadının katıldığı eylem, ne burjuva basının ve gerici güruhun öne çıkardığı gibi cinsellik temalarının hakim olduğu bir gösteri, ne de eylemi düzenleyenlerin ifade ettiği biçimde "hayatımız, isyanımız, mücadelemiz: Feminizm" sınırlarında ele alınabilir. Geçtiğimiz yıl olduğu gibi bu yıl da gece yürüyüşü, binlerce kadının özellikle AKP eliyle yaratılmak istenen rejime ve izlenen kadın politikalarına karşı çıkışının yanı sıra, sömürüye, işsizliğe, yoksulluğa, savaşa karşı tepki-

lerin bulunduğu bir eylem oldu. Eyleme katılım sağlayan İşçi Emekçi Kadın Komisyonları da baskıya, gericiliğe, şiddete karşı mücadeleyi ve sosyalizm davasını büyütme çağrılarını yükselttiler.

8 MART'IN ÖFKESİNİ BÜYÜTELİM...

8 Mart, iktidar ne yaparsa yapsın, toplumsal mücadelede kadınların oynadıkları rol kadar, kadınların öfke ve tepkisinin yok edilemeyeceğini, saldırdıkça kadın kitlelerinin daha fazla bilendiğinin göstergesi oldu. Sermayenin demir yumruğu olan AKP eliyle yaratılmak istenen karanlığa, tek adam rejimini tahkim etmeye dönük politikalara, savaş ve saldırganlığa rağmen, önümüz bahar... Baharın ilk adımı olan 8 Mart'ta baskılara-yasaklara-engellemelere rağmen kadınlar öfkelerini haykırdılar. Önemli olan bu öfkeyi başta işçi kadınlar olmak üzere, emekçi kitleler içinde büyütme ve örgütlülükle ete kemiğe büründürmektir.

Helin Palandöken davasında 2. duruşma

İstanbul Pendik'te okul çıkışında Helin Palandöken'in Mustafa Yetgin tarafından katledilmesine ilişkin davanın 2. duruşması 14 Mart'ta görüldü.

Geçtiğimiz haftalardaki ilk duruşmaya, Yetgin'in yerine başka tutuklunun getirilmesi nedeniyle duruşma ertelenmişti.

Anadolu Adliyesi 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşma öncesi Helin'in ailesi, arkadaşları, kadın örgütleri ve çeşitli siyasi parti temsilcilerinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Helin'in babası Nihat Palandöken tarafından okunan açıklamada "iyi hal" vb. gerekçelerle kadın katillerinin ödüllendirilmesi teşhir edildi.

Duruşma ise saat 13.00'te, tutuklu Mustafa Yetgin ve tutuksuz Halis Can Dağıstan'ın kimlik tespitleri yapılarak başladı.

Dağıstan savunmasında kendisinin olaydan habersiz olduğunu savunarak "Helin'i öldürmek için gittiğini de bilmiyordum" dedi.

Katil Yetgin ise "Arkadaşları karşısında kendimi aşağılanmış hissettim ama cim arkadaşlarını korkutmaktı. O anki panikle silah patladı, pişmanım; Helin'i öldürmek istememiştım" iddiasında bulundu.

Müşteki Cemil Yıldız ise; "Yetgin, Deniz'i vurduktan sonra Helin'e 3-4 el ateş etti, Helin yerdeyken de ateş etmeye devam etti" dedi. Diğer müşteki Deniz Morsümbül de katilin araçtan iner inmez ateş ettiğini anlattı.

Okulun kantininde çalışan ve davada müşteki olarak yer alan Gülşen Ölmez "Yetgin, 'Dışarıda 3 kişiyi öldürdüm, senin de beynini patlatırım' diyerek kantinden bıçak aldı. Kantinden çıkarken 'Müdür nerede, onu öldüreceğim' diyordu" dedi.

Pendik İTO Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Müdürü Olcay Çınar, müşteki olarak katıldığı duruşmada "Okulun içinde sanıkla karşılaşmadık ama içeride bir el silah sesi duydum ve polisi aradım" dedi.

Baba Nihat Palandöken ise "Evladım öldürüldü, canım gitti. Buradan örnek bir ceza çıksın, caydırıcı olsun" ifadesini kullandı.

Tanıklar da müştekilerle benzer ifadelerde bulunurken Adli Tıp Kurumu raporuna göre Helin'in vücuduna en az 4 kez ateş edildiğini belirten Palandöken'in avukatı, Yetgin'in Helin Palandöken'i tasarlayarak öldürdüğünü ve katile ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilmesi gerektiğini dile getirdi.

Savcı, katil Mustafa Yetgin'in "çocuk yaştaki bir insanı tasarlayarak öldürme/öldürmeye teşebbüs suçlarından tutukluluk halinin devamına karar verilmesini" Dağıstan'ın ise bu suça yardım etmekten tutuklanmasını istedi.

Mahkeme heyeti, Yetgin'in tutukluluk halinin devamına, Dağıstan hakkındaki tutuklama talebinin reddine ve adli kontrol uygulanmasına ve yurt dışına çıkış yasağı getirilmesine karar vererek, duruşmayı 11 Mayıs 2018 tarihine erteledi.

Bir gözlem öyküsü....

Kızıl fularlı kadınlar yürüyor

Metrobüste camın kenarında boş bir koltuğa atmıştı kendini. Eve dönüş yolundaydı. Çok yorgundu, oturmuş olmak büyük şanstı. Saatin geç olmasının ve Zincirlikuyu durağından binmenin avantajı idi bu boş koltuk. Aksi takdirde metrobüste yer bulmak imkansızdı. Sadece kendisi değil yoldaşları da oturmuşlar, eylem hakkında konuşuyorlardı. Bahar ise kurulduğu koltukta camdan dışarıya bakıyordu. Hâlâ kızgındı. İçinde yükselen öfkeye engel olamıyordu. Kollarını iki yana açarak kendisine bağırarak kadın gözlerinin önüne geldi. "Hayır! İndir! Sadece feminist sloganlarla eyleme katılabilirsiniz!" Bahar ise sakince elindeki dövizi göstererek, "Barış için sosyalizm istemek feminizme aykırı mı?" diye sormuştu. Kadın birkaç saniye duralamış ardından "Tartışma yok! İndirin dövizleri" diye bağırmişti.

O ana kadar aslında her şey çok güzel ilerlemişti. Taksim'de anıtın yanında buluşmuşlardı. Yağmur hafiften çiseliyordu. Gün boyu aralıklı olarak yağmıştı yağmur. Yürüyüş saatinde biraz hafiflemişti neyse ki. İlk defa "feminist gece yürüyüşü"ne katılacaklardı. Her şey hazırdı. Kızıl fularlarını taktılar. Sosyalizm şiarının öne çıktığı imzasız dövizlerini aldılar ellerine. Bahar da kırmızı fularını pek çok yoldaş gibi başına bağladı. Yanlarından akın akın kadınlar geçiyordu İstiklal Caddesi'ne doğru. Yağmur kadınların İstiklal'e akmasını engelleyememişti. Gelenler çoğunlukla genç kadınlardı. Bahar etrafına göz gezdirdi. Kitle, Bahar'ın alışıktığı işçi-emekçi kitesinden farklıydı. Yanından beyaz başörtüsü ile geçen teyzeler ve işçi kadınlar da yok değildi. Ama çoğunluk orta sınıfa mensup olduğunu belli ediyordu. Ellerindeki dövizlerde genel olarak yaşam tarzlarına yapılan gerici müdahaleler hedef alınmıştı. Gericiliğe karşı biriken öfke göze çarpiyordu.

Bahar'ın içinde garip bir huzursuzluk vardı buraya gelirken. Evet, kadınlar son yılların en kitlesel eylemlerini gerçekleştiriyorlardı ve kadın sorunu toplumun gündemine fazlasıyla girmişti. Kitleler

nerede orada olmak gerektiğini biliyordu. Yürüyüşün adı "feminist" idi ancak alana gelen binlerce kadın kendi taleplerini haykırarak ve kadın cinayetlerine, çocuk istismarına "hayır" demek için buradaydı. Gericiliğe karşı kitlesel bir tepkiydi bu yürüyüş. Adını koyamadığı huzursuzluk yürüyüşüne katılıp katılmamak gerektiğine dair değildi. Bu da çokça tartışılmıştı son günlerde. Onunki, daha çok yürüyüşte neyle karşılaşacağını bilememenin verdiği bir huzursuzluktu. Garip bir yabancıdı.

Yürümeye başladıklarında huzursuzluğun yerini coşkuya bırakması çok sürmedi. Yabancılar ise kaybolup gitmişti. Sarı-kırmızı renklerdeki dövizleriyle kırmızı fularlı kadınlar oldukça dikkat çekiyorlardı. Etraflarındaki kadınlar ilgiyle morların arasında ilerleyen kızıl renge bakışlarını çeviriyorlardı. "Yaşamak için sosyalizm", "Barış için sosyalizm", "Eşitlik ve özgürlük için sosyalizm", "Çocuk istismarına son!" şiarları hem dövizlerde hem de dillerdeydi. Bahar sadece görsellikleri ile değil şiarları ile de dikkat çektiklerini fark etti.

Sloganları alkışlarla karşılanıyordu. En çok, kitlenin içinde gökkuşağı şemsi-

yesinin altında bir kadının "Yaşamak için sosyalizm!" sloganının ardından "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganını attırmasına şaşırı. Attıkları sloganların bu kadına cesaret verdiğini görmek coşkusunu ikiye katlamıştı. Kitlenin içinde kendileri gibi kırmızı fularlı iki kadın Bahar'a uzaktan el salladılar. Gülümsüyorlardı. Yaşça büyük teyzeler "Aferin!" diyordu. Yanlarına gelerek sloganlara eşlik edenler az değildi. Özellikle dövizlerin fotoğraflarını çeken genç kadınlar ise çoğunluktaydı. Kim olduklarını soranlar da olmuştu. Cevap memnuniyetle karşılanmıştı.

Sonra İstiklal'deki Ortodoks Kilisesi'nden başlarına dökülen çiçekler... Bahar havada yakalayamamıştı çiçeklerden. Ama yoldaş elindeki iki çiçekten birini ona uzatmıştı. Bahar kulağının arkasına taktığı çiçeği ile "sosyalizm" sloganlarını daha da gur haykırarak ilerliyordu. Erkek yoldaşlardan birkaçını gördü kenarda, el salladı. Yürüyüşü izliyorlardı...

Morların arasında ilerleyen kızıl fularlı kadınlar kitlenin başına doğru geldiğinde ise kitlenin ruhuyla tümüyle zıt olan o tutumla karşılaşmışlardı. "Sosyalizm" şiarı kitle içinde sempatiyle karşılanırken eylemin örgütleyicisi olan feminist-

ler için bu kabul edilemezdi. Bağırma, hatta itmeler sonuç vermeyince mor dövizlerle barikat kurmaya kadar varan bu tutumun, etraftaki kadınlar tarafından benimsenmediğini fark etti Bahar. Birkaç feministin, "sosyalizm" şiarına olan öfkesi destek bulamadı. Tersinden artık dövizlerden ikisi Bahar'ın tanımadığı iki kadının elinde ön taraftaydı. "Sosyalizm" şiarını savunmanın ve sahiplenmenin güzel bir örneği idi bu iki kadının pratiği.

Sonrasında ise bindikleri metroda kitleye seslenmişler "dünya emekçi kadınlar günü"ne özel bir konuşma yapmışlardı. "Yaşamak için sosyalizm" şiarı alkışlarla karşılanmıştı. Alkış tufanı iki-üç peron boyunca kesilmemişti.

Metrobüs camından İstanbul'un çehresine dalıp gitmişti Bahar, bu düşüncelerle. Öfke yerini makul bir anlayışa bırakmıştı. Feministler ait oldukları platformun duvarlarına çarpmışlardı yine. Kendilerini ele vermişlerdi bir kez daha. Bahar için aslında bu şaşılacak bir durum değildi. Kitleler ise o duvarları yıkacak bir önseziye sahip olduklarını göstermişlerdi. İşte bu Bahar için umut dolu bir keşifti. İş, bu önseziyi örgütlü bir bilinçle buluşturmak ve o duvarları parçalayıp atmaktı.

Yorgunluk ağır basmış, göz kapakları uykuya teslim olmuştu. Yoldaşları incekleri durakta onu uyandırdıklarında o, işçi sınıfının örgütlü gücünün kitlelerin özlemlerine yanıt vereceği ve kitleleri arkalarından sürükleyeceği günleri düşünüyordu. Kızıl fuları ise hâlâ başındaydı...

**KÜÇÜKÇEKMECE'DEN
BİR KIZIL BAYRAK OKURU**

Ankara'da kadın cinayeti

Sermaye düzeninin ve AKP'nin teşvik ettiği kadın cinayetleri vahşi şekilde devam ediyor. 10 Mart günü Ankara Keçiören'de evlerinde Feyzi Ç., eşi İlnur Ç.'yi bıçaklayarak öldürdü. Sigara kaçakçılığından dolayı Sincan Açık Hapisha-

nesi'nde tutuklu olduğu öğrenilen Feyzi Ç.'nin 8 Mart günü hapisneden izinli olarak çıktığı belirtildi.

Aralarında yaşanan tartışma nedeniyle İlnur Ç.'yi 4 yaşındaki kızının önünde bıçaklayan Feyzi Ç.'nin kızını

yanına alarak evden çıktığı, daha sonra tekrar eve gelerek eşini bir kez daha defalarca bıçakladığı öğrenildi. Polisi arayarak teslim olan Feyzi Ç. gözaltına alınırken yaşamını yitiren İlnur Ç.'nin vücudunda 15 bıçak darbesi tespit edildi.

Sermayenin gözünden mesleki eğitim

Sermaye devleti özellikle son yıllarda meslek liselerini stratejik bir hedef olarak önüne koyuyor. Mevcut lise öğrencilerinin arasında mesleki eğitim alan öğrenci oranını yüzde 70'e çıkarma hedefiyle hareket eden sermaye devleti, mahalli yerleştirme sistemi ile meslek liselerini zorunlu bir şekilde dayatırken -kuşkusuz bu sistemle bir yandan da boş kalan imam hatip liselerini doldurmak istiyor- kamu spotları vb. araçlarla meslek liselerini özellikle öne çıkarıyor. Gelişen üretim teknolojilerine uyumlu ara eleman yetiştirme amacı güden sermaye ve devleti meslek liselileri bugünün ve yarının ucuz iş gücü olarak görüyor.

Sermaye grupları da çeşitli projelerle, hibelerle, burs imkânları ile mesleki eğitime destek(!) sunuyor. Sektöründeki en büyük patron örgütü olan MESS, bunu "İşveren" isimli dergisinde de işliyor. Dergide yer alan "Mesleki Eğitime Destekte Çıtağı Yükseltiyoruz" başlıklı yazıda "Mesleki Eğitime Tam Destek" projesinde meslek liselilere verdikleri burs miktarını ve burs verdikleri öğrenci sayısını arttıracaklarını duyuruyor. Okul-işletme işbirliği projesinden de övünçle bahsedilen yazıda projeye dair ayrıntılar sunuluyor.

Tuzla'da bulunan İstanbul Anadolu Yakası Organize Sanayi Bölgesi yönetiminin -eski adıyla Mermerciler OSB- dört ayda bir çıkardığı "Sınaı" isimli dergide çıkan bir yazıda ise, sermayenin meslek liselilere dönük hedefleri net bir şekilde

tarifleniyor. Söz konusu yazının başlığı: "İstihdamın Sigortası Mesleki Eğitim." Bakırköy Milli Eğitim Müdürlüğü Şube Müdürü Erol Demir'in yazdığı bu yazıda Türkiye'deki işsizlik gerçeğine değinilerek eğitim-istihdam ilişkisinde sorunlar yaşadığı vurgulanıyor ve buna çözüm olarak da mesleki eğitim-istihdam ilişkisinin güçlendirilmesi gerektiğinin altı çiziliyor. Yazının devamında mesleki eğitimde öğretim gören öğrenci sayısının, ortaöğretim içerisindeki oranının yüzde elliye aştığı halde sektörün nitelikli eleman ihtiyacının neden karşılanmadığı konusunda yakınıyor. 2010 yılında hayata geçirilen UMEM projesi ile işletmelere gidilerek "ne kadar, hangi mesleklerde elemana ihtiyacınız var" diye sorulduğu, bu doğrultuda yüzün üzerinde meslek lisesi seçildiği ve son teknoloji ile donatıldığı belirtiliyor. Yani mesleki eğitim projelerinde öğrencinin ve toplumun ihtiyaçlarının değil, sermayenin ihtiyaçlarının belirleyici olduğu itiraf ediliyor. Demir yazının devamında patronlara şu şekilde sesleniyor; "Mesleki eğitim almış, genç, kadın, engelli istihdam eden hatta yeni mezun üniversiteli istihdamında, bir yıl maaşın yüzde 50'si, ikinci yıl yüzde 25'i devletten, yemek ve yol vergiden düşülebilecek. 42 aya kadar SGK işveren payı desteği, bir personel için yaklaşık 275 TL asgari ücret avantajıyla işbaşı eğitim programında, 'Yetiştirdiğin elemanı beğenirsen çalıştırmaya devam edebilirsin' deniliyor. Daha ne kaldı? Her şey düşünülmüş. Hâlâ ka-

yıtsız ve yabancı eleman çalıştırmaya gerek var mı?"

Sermaye devletinin önüne koyduğu hedeflerden biri olan "4 gün atölye, 1 gün okul" sistemine de değinilen yazıda Milli Eğitim Şube Müdürü, "gençler neden hâlâ üniversite kapısına yığılıyor, bu ülkenin bu kadar üniversite mezununa ihtiyacı var mı" diye sorarak "Biz meslek lisesi öğrencisini lise birinci sınıftan itibaren meslek seçtirip, ilk yıl haftada bir gün, her yıl bir gün artırarak ve iş hayatına dâhil ederek işbaşı meslek öğretimine geçmezsek, bu buluşmayı son sınıfa bırakırsak, meslek sevgisini, üretmenin-kazanmanın-başarmanın hazzını gençlere tattırmazsak sorunu çözemeyiz. Mezun olmadan dört yıl staj yaptığı işyerinde başarılı olup kendisini kabul ettiren öğrencilerin, bence iş aramak gibi bir sorunu olmayacaktır" diyerek işsizliğe sözde çözüm buluyor.

Sermaye devletinin eğitim müdürlerinden birinin bir sermaye grubunun dergisine yazdıkları aslında devletin mesleki eğitime bakışını gözler önüne seriyor. Devlet her türlü teşvikle sermayeye kolaylık sağlarken bir yandan da ucuz işçi orduları hazırlıyor.

Sermayenin işçi sınıfının geleceği olan meslek liselilere verdiği önem ortadayken, sınıf hareketinin temel bir halkası olan bu alana önümüzdeki günlerde daha fazla yüklenmek gerektiği ise açık.

Ankara'da Berkin anmasına polis saldırısı: 4 gözaltı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) tarafından Ankara'da Berkin Elvan için yapılan eyleme polis saldırdı.

Berkin Elvan'ın polis tarafından katledilmesinin 4. yıl dönümünde (11 Mart) DGB ve DLB'liler Konur Sokak'ta eylem yaptı. Ajitasyon ve kuşlamalar yapan DGB ve DLB'liler, emekçileri Berkin'in hesabını sormaya çağırdı.

"Katillerden hesabı soracağız! Berkin Elvan onurumuzdur!" yazılı pankart açan DGB ve DLB'lilere polis saldırı. 2 DGB'li ve 2 DLB'li, işkenceyle gözaltına alındı. Gözlerine direkt olarak biber gazı sıkılan devrimciler kafaları yere vurularak ve tekmelenerek gözaltına alındı. Ters kelepçe işkencesi yapılarak gözaltı aracına atılan DGB'lilerden birinin dudağı yarıldı. Bunun yanı sıra polisler, çevreye toplanan ve yapılan işkenceye tepki gösterenlere de "dağılmamaları halinde gözaltına alınacakları" tehditleri savurdu.

Gözaltına alınan devrimciler, Devlet Demiryolları Hastanesi'ne götürüldü. Gözaltılar daha sonra para cezası kesilerek bırakıldı.

Çocuğa yönelik şiddete karşı mücadele çağrısı

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), "Çocuğa yönelik şiddete son!" şiarlı kampanya kapsamında, Sarıgazi Demokrasi Caddesi ve çevresinde bulunan sokaklarda liselilerin yoğun olarak kullandığı duraklara "Haberin var mı?" şiarlı duvar gazetelerini astı. Faaliyet liseliler ve emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

DLB ve Meslek Liseliler Birliği (MLB), Esenler ilçesinde bulunan bir lisede "Çocuğa yönelik şiddete son!" ve "Çocuk işçilik yasaklansın!" şiarlı yazılamalar yaptı ve "Çocuğa yönelik şiddete son!" kampanyası kapsamında anket ve imza çalışması gerçekleştirdi. Birçok liseli ile çocuk işçilik üzerine sohbetler edildi.

Öte yandan, 13 Mart'ta Avcılar metrobüs çıkışında Kızıl Bayrak gazetesi dağıtımı gerçekleştirildi. Devrimci basına yönelik baskıların teşhir edildiği ajitasyonlar ile devrimci basını sahiplenme çağrısı yapıldı. Kızıl Bayrak gazetesi işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

DGB'den TTE karşıtı faaliyet

Sermaye devleti hapisanelerde tek tip elbise (TTE) dayatmasını hayata geçirmeye çalışırken, dışarıda da saldırıya

karşı faaliyet sürüyor.

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Avcılar'da merkezi noktalarda "Tek tip elbi-

seye hayır! Tek tipleşmeyeceğiz!", "TTE saldırısına son!" yazılamaları yaparak gençliği mücadeleye çağırdı.

İstanbul direnişi yol ayrımında...

Gelişmeler ve tartışmalar üzerine bir değerlendirme

İhraç saldırısına karşı bir yılı aşkın bir zamandır gerçekleştirilen İstanbul direnişinde bugün bir yol ayrımına gelinmiş bulunmaktadır. Geçtiğimiz yılın son çeyreğine doğru direnişin bir güne indirilmesi eğilimi üzerinden bir tartışma dönemi yaşanmış ve Ocak ayına kadar direnişin mevcut biçimiyle sürdürülmesi kararlaştırılmıştı. Bu tartışma bugün gelmekle de olsa bir kez daha alevlendi.

Direnişte kritik bir eşiğe gelinmiş olması, Kamu Çalışanları Birliği (KÇB) olarak tartışmalara ilişkin değerlendirmelerimizi ve tutumumuzu kamuoyu ile paylaşmayı zorunlu hale getirmiştir. Yaşanan tartışmalara ve bu tartışmalar karşısındaki tutumumuza geçmeden önce, söz konusu tartışmaların hangi zeminde doğup geliştiğini ortaya koymak açısından, tekrara düşmek pahasına, İstanbul direnişinin gelişimi, özgün yanları ve sorunlarına ilişkin kısa bir değerlendirme ile başlamayı yararlı görüyoruz.

KESK DİRENİŞİN NERESİNDE?

İstanbul'da direniş 2017 Şubat'ında başladı. Direniş başlamadan önceki aylarda yüzlerce KESK üyesinin de içinde olduğu kitlesel kıyımlar yaşanmıştı. KESK ve bağlı sendikalar bu kıyımlar karşısında protesto niteliğinde birkaç eylem dışında, kesintisiz bir direnişi örgütlenme yönünde bir tutum geliştirmemişler, süreci, ekonomik yardım, diplomasi ve hukuki başvurularla geçiştirmeye yönelmişlerdi.

Bu süreçte dair kamuoyu ile paylaştığımız bir dizi değerlendirmemiz olduğu için burada tekrar ayrıntıya girmeye gerek duymuyoruz. Fakat şu kadarını belirtmek gerekir ki, KESK ve bağlı sendikaların kesintisiz bir direniş hattı örnekten uzak durması, "hata" veya "öngörüsüzlük"ten değil, siyasal-sendikal bir tercihten ileri geliyordu. Uzun bir dönemdir fiili ve meşru mücadeleden alabildiğine uzaklaşmış bulunan KESK'in ve bağlı sendikaların tutumunun gerisinde, sınıf mücadelesine duydukları inançsızlık bulunuyordu. Uzunca bir dönem bürokratik ilişkilere, hak elde etmekten uzak protestocu alışkanlıklara dayalı olarak ve nispeten kolay sendikacılık yapanlardan, başı dönmüş bir faşist baskı altında gelişen tarihsel bir saldırı karşısında bedel ödemeyi göze alan bir tutum sergilemeleri beklenemezdi. Direniş hattında yol almak ödenecek bedeli de büyütebilirdi üstelik!

Darbe girişimini takip eden ilk dönemlerde ortalığı kaplayan "milli birlik,

beraberlik" ve "demokrasi" söylemlerinin reformist solu da etkisi altına almış olduğunu, dolayısıyla sürece dair tutumların gelişmesinde dönemin siyasal atmosferinin de önemli bir yer tuttuğunu belirtelim. HDP'nin diğer partilerle birlikte TBMM'de AKP ile ortak bildiriye imza atması, reformist sol kesimlerin CHP'nin Taksim mitinginin arkasında sıralanması, KESK ve bağlı sendikaların tutumlarına da etki ediyordu. Dahası yaşanan pratik süreçler KESK ve bağlı sendikaların bürokratlarında, ihraç saldırısının KESK'i teğet geçeceği yönünde bir beklentinin varlığına da işaret ediyordu. KESK ve bağlı sendikalara hâkim reformist anlayışların sınıfsal konumları ile bizzat bu konumlarından ileri gelen siyasal yaklaşımları birleşince, kamu emekçileri bu tarihsel saldırı karşısında savunmasız bırakıldı.

"Direniş-mek-te" karar kılınmıştı ve dolayısıyla da, KESK'in çizgisinin sınırları dışına çıkanlar sendika bürokratlarının hedefi haline geliyordu. Yüksel'de başlayan ve sonrasında çeşitli yerelerde gelişen direnişler sendika bürokratları tarafından "örgüt disiplinine aykırılık"la suçlanıyordu. İstanbul direnişi KESK ve bağlı sendikaların bürokratları ile hâkim reformist sendikal anlayışların mücadele kaçınılığını tercih ettikleri bu atmosfer altında başladı. Direniş kararlılığı gösteren emekçilerin iradesiyle başlayan ve KESK çatısı altında yürütülen direniş, tüm bir yıllık dönemi boyunca KESK ve bağlı sendikaların merkezlerinden anlamlı bir destek bulamadı. Böylece "örgüt disiplini" söyleminin, mücadele kaçınılığının üzerini örtmeye yarayan bir kılıf olarak kullanıldığı da gözler önüne serildi. Tüm bir yıl boyunca direnişi emekçilere ta-

nıtmak için tek bir bildiri, tek bir çağrı yayınlamayan KESK ve bağlı sendikaların bürokratları, direnişe destek adına da hiçbir somut tutum geliştirmediler. İstanbul direnişi KESK ve bağlı sendikalarca başından itibaren yok sayıldı. Örneğin TEKEL direnişine onlarca bildiri, onlarca dayanışma eylemi örgütleyen bir sendikanın, kendi üyelerinin direnişine tek bir bildiri ile dahi destek vermeme si ancak direnişten duyulan rahatsızlıkla açıklanabilir. "Direniş-me-yi" bir tercih haline getirenlerin, direnişler karşısında rahatsızlık duymaları kaçınılmazdır. Çünkü İstanbul direnişi onların kendi gerçekliklerini yüzlerine vurmuştur. İşte bu nedenle ki, KESK bürokratları İstanbul'da yapılan OHAL karşıtı mitingde direnişçilere absürt gerekçelerle söz hakkı vermemişlerdir.

İstanbul direnişi karşısında reformist sendikal gruplar da sus pus kesilmişlerdir. KESK'in çizgisinin belirlenmesinde de başrolü oynayan bu grupların (Demokratik Emek Platformu-DEMEP, Devrimci Sendikal Dayanışma-DSD, Emek Hareketi-EH ve Sendikal Birlik-SB), ihraç saldırısına karşı somut bir mücadele çağrısı içeren tek bir resmi açıklamaları olmadığı gibi, İstanbul direnişine ve ihraç saldırısına karşı yürütülen çeşitli mücadelelere dair tutumlarını ortaya koyan tek satır açıklamaları da bulunmamaktadır. Kısacası İstanbul direnişi karşısında KESK'e hâkim reformist sendikal gruplar ortak bir tutumda buluşmuşlardır. Kimilerinin direnişte kendi unsurlarının ve kimi şubelerde de, sınırlı da olsa direniş destekleme çabası gösteren insanların bulunması da bu durumu değiştirmemiştir. Geçerken belirtelim ki, İstanbul direnişini -yereldeki tutumundan bağımsız

olarak- merkezi bir tutum olarak yok sayan bir başka sendikal grup ise başka direnişlerde önemli bir yer tutan Kamu Emekçileri Cephesi-KEC olmuştur. Bu tutumun KEC'in KESK karşısındaki merkezi tutumundan ve direnişin de KESK çatısı altında sürdürülmesinden ileri geldiği biliniyor. Fakat İstanbul direnişini görmezden gelen aynı KEC, "KESK'in mücadele programı açıklaması" talebi ile KESK binasında oturma eylemi yapmak gibi çelişkili bir durumun da sürdürücüsü olabilmektedir.

İstanbul direnişi karşısında KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun (İŞP) tutumu da ayırt edici olmamıştır. Her ne kadar sınırlı sayıda şube yöneticisi direniş destekleyen tutumlar geliştirmiş olsa da, İŞP bütünlüğünde direniş sahiplenmeye dönük bir tutum gelişmemiştir. İŞP'nin direnişle ilişkisi ise dönem yürütmelerinde yer alan az sayıda yönetici üzerinden şekillenmiştir. Kısacası direniş bizzat direnişte yer alan ve destek veren emekçilerin ısrarı ile bugünlere getirilmiştir. İŞP adına atılan bazı adımların tamamına yakını da direnişçilerin iradi tutumları sayesinde atılabilmektedir.

BÜGÜNÜN TARTIŞMALARI, DÜNÜN İZLERİ

İstanbul'da gerçekleşen OHAL mitinginde kendilerine söz verilmemesi, direnişçilerde öfke ve tepkiye yol açmış ve bu tepki üzerinden çeşitli tartışmalar yürütülmüştü. İlk günlerde direnişçiler "İŞP pankartının kaldırılması ve direnişin 'KESK'li Emekçiler' imzası ile sürdürülmesi, bir deklarasyon yayınlanması" gibi kararlar almışlar, bu kararları tartışmak üzere destek veren emekçiler ve

kurumlar ile bir toplantı yapmışlardı. Bu toplantıda KÇB olarak, “bir yıllık dönemi boyunca direnişin iç bütünlük konusunda aşılmayan sorunları bulunduğunu ve esas olanın bu iç bütünlüğü sağlamak olduğunu, biçimsel olarak pankart kaldırmak üzerinden bir tartışmanın doğru olmadığını, ortak tutum geliştirmek anlamında deklarasyon yayınlamanın, OHAL komisyonu eylemi, Kurultay ve dayanışma etkinliği yönündeki kararların hayata geçirilmesinin önemli olduğunu” vurgulamıştık. Nihayetinde sonraki birkaç haftalık kısa bir dönem görünürdeki ‘tutum birliğinin’ ne kadar da kırılğan olduğunu gözler önüne serdi. Bir basın toplantısı ile kamuoyu ile paylaşılan deklarasyonun ardından OHAL İnceleme Komisyonu önünde eylem yapmak üzere Ankara’ya gidildi. Burada kararlı bir tutum sergileyen ve gözaltına alınan emekçiler, serbest bırakılmalarının ardından bir basın toplantısı gerçekleştirdiler. Devamında ise -yeterli bir taban çalışması yapılmadan- bir Kurultay çağrısı yapıldı. Ne var ki, Kurultay çağrı metni taslağı üzerinden başlayan tartışmalar gelinen noktada fiilen direnişin bitirilip bitirilmemesi eksenine kaymış bulunmaktadır.

İstanbul direnişinin en özgün yanlarından biri; birbirinden farklı aidiyetlere veya siyasal düşüncelere sahip emekçilerin omuzları üzerinde yükselmiş olmasıydı. Bu bir yanıyla direnişe güç katan bir durum iken, bir başka yanı ile de bir dizi sorunun kaynağı olan bir durumdu. Bu, her şeyden önce kolektif iş yapmayı zorlaştıran bir unsurdu. Bunun aşılması ancak bilinçli bir çaba ve birbirinin hasasiyetlerini gözetken bir tutum ile mümkün olabilirdi. Bunun için de karar süreçlerini kolektifleştirmeye özen gösteren, düzenli toplantılar ve görev bölüşümlerine dayanan bir iç yapılanma gerekliydi. Hepsinden önemlisi ise direnişin, ileri kamuoyuna dönük çeşitli yönelimlerin yanı sıra ve ondan da önemli olarak kamu emekçileri tabanına yönelmesi, kamu emekçilerine ya da hiç değilse KESK üyesi emekçilere dönük sendikal çalışmanın gündelik bir parçası haline gelmesi hayati bir önem taşıyordu. İç sorunlara ve ilişkilere kilitlenip kalmanın aşılması ancak böyle bir yönelim ve bu yönelim üzerinden şekillenecek bir üretkenlik ile mümkün olabilirdi.

Zaman zaman kolektif işler üretilebilse de, bu durum hep geçici oldu. Daha ilk günlerinden itibaren yaşanan olumsuzluklar zaman zaman aşılmış görünse de her defasında yeniden ortaya çıktı. “Grupçuluk”, “KESK sözcülüğüne soyunma”, “ben yaptım oldu tutumu”, “direnişin sözcüsü gibi davranma” gibi tutumlar her defasında baş gösterdi.

Direnişin iç sorunlarını aşamamasında birçok besleyici faktör bulunuyordu. Her şeyden önce İstanbul direnişi KESK bütünselliğinde bir sahiplenmeye konu olmamıştı. İstanbul Şubeler Platformu (İŞP) bünyesinde yer alan şubelerin hiç

değilse yönetimleri düzeyinde de olsa -sınırlı sayıdaki yönetici ve kadronun çabası dışında- direnişle bütünleşen bir tutum bulunmuyordu. Dahası KESK ve bağlı sendikaların merkezleri ile sendika şubelerine hâkim reformist gruplar, direniş üzerinden bir sorumluluk almaktan özenle kaçınıyorlardı. Direnişte ise mevzi tutmaya indirgenen, kamu emekçileri tabanına yönelmeyen bir tutum söz konusuydu. Tüm bu saydıklarımız, farklı kültürel-siyasal yaşamlardan geliyor olmak ile birleşince, bütünlüklü ve kolektif bir yönelim geliştirmek ancak sınırlı durumlarda mümkün olabildi. Kısacası bugünün tüm tartışmaları, dünün aşılamayan sorunlarının yarattığı zemin üzerinden yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor.

Şimdi tüm bu söylediklerimizden sonra bugünün tartışma başlıklarına, bu tartışmaları yürütenlerin gerekçelerine ve bizim bu tartışmalara ilişkin tutumu muza geçebiliriz.

DİRENIŞİ GÜÇLENDİRMEK Mİ, BİTİRMEK Mİ?

Kısa bir zaman öncesine kadar; çeşitli eylem ve etkinlik kararları alan, OHAL mitinginde söz hakkı verilmemesi üzerine İŞP pankartını kaldırarak direnişi “KESK’li emekçiler” pankartı altında sürdürme yönünde tutumlar geliştiren -KÇB’li direnişçi arkadaşlarımızın da ilk günlerde eğilimi bu yönde olmuştur- bir direnişçi kitlesinin, kısa bir süre sonra alınan kararları hayata geçiremez duruma gelmesi nasıl açıklanabilir? Bu kararların-eğilimlerin tartışıldığı toplantıda KÇB olarak “iç bütünlük” sorununa çubuk bükmemizin boşuna olmadığı kısa sürede görülmüştür. Bugün farklı tutumları temsil eden kimi direnişçiler, direnişin bir güne indirilmesi -daha doğrusu bitirilmesi- çabası içerisindeyler.

Son olarak 3 Mart’ta direnişçilerle İŞP yürütmesinden sendika yöneticilerinin katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Öncelikle direnişe devam etmek isteyen emekçiler karşısında İŞP adına toplantıya katılanların “iyi ama biz gelmeyince de eleştiriyorsunuz” gibi sözler kullanmalarının, İŞP’nin direniş karşısındaki tutumunu gözler önüne serdiğini belirtmek isteriz. Anlaşıyor ki, direnişçilerin İŞP pankartını kaldırmamaları en çok

da İŞP bileşenlerini üzümüştür. Öyle ya, pankart kaldırılmış olsaydı “alana gelmiyorsunuz” yönündeki eleştirilerden kurtulmuş, “alana gelmek” gibi küçücük sorumluluklarından da sıyrılmış olacaktı (ki bu genellikle yerine getirilmeyen bir sorumluluktur.) Bunun gerçekleşmemesi onları, direnişçilerin bir bölümünde gelişen-geliştirilen “direnişi bir güne indirme” tutumuna yaslanmaya itmiştir. Kimi şubelerde gerçekleşen olumlu katkıları bir yana bırakırsak, İŞP bileşenlerinin direnişle bütünleşen bir tutumu en başından beri olmamıştır. Bugün yaşanan tartışmalarda bunun belirleyici bir rolü vardır ve direnişi sınırlandırmaya dönük gerekçeler üzerinden yürüteceğimiz değerlendirmelerde de bu gerçekliği açıkça görmek olanaklı olacaktır.

Direnişi bir günle sınırlandırmak -Cumartesi günü- özü ve pratik sonuçları bakımından direnişi bitirmek anlamına geliyor. Çünkü Cumartesi günü oturma eylemi kararı KESK’in kararıdır. Fakat İŞP bileşenlerinin ve şube yönetimlerinin dahi sahip çıkmadığı Cumartesi eylemleri, direnişçilerin ve direnişe destek veren emekçilerin sırtına kalmıştır. Malzeme taşımaktan tutun da basın açıklaması okumaya kadar her şey direnişçilerin sırtına itilmiştir. Cumartesi günü alana gelenler de kendilerini KESK’in çağrıcısı olduğu eyleme değil, direnişe destek vermeye geldiklerini düşündüler. Öyle ki, temsilen katılan İŞP yürütmesinde olan yöneticiler bile Cumartesi günü kendi örgütlemeleri gereken eyleme değil, direnişe gelmiş oluyorlardı! KESK tarafından alınan bir karar, hukuken İŞP tarafından kaldırılamayacağına göre -birçok ilde fiilen uygulamama tutumu geliştirilmiştir-, direnişçilerin ve İŞP’nin kararları ile sürdürülen diğer günlerdeki eylemleri kaldırmak direnişi bitirmek anlamına gelecektir. Kuşkusuz mücadele bir bütündür ve dolayısıyla da, ihraçlara karşı Cumartesi sürdürülen oturma eylemleri de bu mücadelenin bir parçasıdır. Fakat hafta içi alan eylemlerini ortadan kaldırmak, İstanbul’a özgü olanı, yani İstanbul direnişini bitirmek anlamına gelecektir. Bugün yaşatılan tartışmaların direnişi güçlendirme ekseninde yürütülmediğini belirterek, İstanbul direnişinin bitirilmesi yönündeki eğilimlerin temel gerekçeleri-

ni ele alabiliriz.

1- EKONOMİK ZORLUKLAR VE ÇALIŞMA İHTİYACI

KÇB olarak henüz ihraçlar yaşanmadığı bir dönemde, kitlesel ihraçların kapıda olduğu öngörüsü ile “kıyımlar karşısında direniş ve direnişle dayanışma” ekseninde bir tutum belirledik ve kamuoyu ile paylaştığımız bu tutumu bulduğumuz tüm platformlarda dile getirdik. İstanbul direnişinin ilk günlerinden itibaren ise uzun soluklu bir direnişte maddi ihtiyaçların karşılanmasının önemli bir yerde durduğunu dile getirdik ve direnişle dayanışmanın örgütlenmesi yönünde müdahalelerde bulduk. Ne var ki İŞP, direnişle dayanışma yönünde hiçbir tutum geliştirmedigi gibi, direnişçiler içerisinde de “soframızdakini paylaşırız” türünden sloganik söylemler ile “para ile mi direniyoruz” gibi anlamsız tutumlarla karşılaştık. İŞP tarafından Bostancı Gösteri Merkezi’nde yapılan etkinliğin gelirlerinin direnişçilere ihtiyaçları doğrultusunda dağıtılması yönünde çeşitli tartışmalar yürüttük. İŞP yürütmesi etkinlik gelirlerinin KESK’e gönderilmesi yönünde bir tutum geliştirmişti. Etkinliğin yapıldığı günlerde “gelirlerin bir kısmı direnişçilere ayrılabilir” denilse de tartışmalar sonuçsuz kaldı. Bu dönemler Eğitim Sen’in ihraç edilen üyelerine 2 bin TL dayanışma ödemediği dönemlerdi. Fakat diğer sendikalara üye olup yeterli dayanışma alamayan ve ekonomik zorluklarla yüz yüze kalan direnişçilerden bazıları kısa sürede iş bulmak ve çalışmak zorunda kalmışlardı. Eğitim Sen’in dayanışma tutarını 1.200 TL’ye düşürmesi ile maddi dayanışmanın önemi daha hissedilir hale geldi (bugün bu tutar 900 TL’ye düşürülmüştür.) Etkinlikten uzunca bir süre sonra yürütülen tartışmalar sonucunda etkinlik gelirlerinin bir bölümü direnişçilere dağıtıldı. Bu sınırlı dayanışma dışında -çeşitli yerel etkinliklerden yapılan sınırlı dayanışmaları saymazsak- İstanbul direnişine örgütlü bir maddi dayanışma gerçekleştirilmedi. Direnişçiler ya kendi imkanları ile ya da kendi çevrelerinin desteği ile maddi sorunlarını aşmaya çalıştılar.

Şunu belirtmek gerekir ki, maddi dayanışma yalnızca “ekonomik daya-

nişma" değildir. Örgütlü bir dayanışma çalışması, her şeyden önce emekçilerle yüz yüze gelmenin ve dolayısıyla da direnişin emekçilerle buluşturulmasının bir parçasıdır. Örneğin bir kalem çıkartılıp iş yerlerinde KESK üyelerine ulaştırılması, aynı zamanda direnişin sesinin de emekçilere taşınması anlamına gelir. Salon etkinlikleri gibi etkinlikler de aynı çabayı gerektirir. İŞP, tüm bir direniş dönemi boyunca örgütlü bir dayanışma çalışmasını örgütlemekten özenle kaçınmıştır. Direnişçilerin bu konuda bütünlüklü bir tutum geliştirememesi de bunu kolaylaştırıcı bir rol oynamıştır. Zaman içerisinde direnişçilerin önemli bir bölümü maddi sorunlarını çözemez duruma gelmiş ve iş bulup çalışmak-ış aramak zorunda kalmışlardır. Bu da -tek nedeni olmamakla birlikte- her geçen gün direnişte yer alan emekçilerin sayısında azalmalara neden olmuştur.

Öyleyse "ekonomik zorluklar" üzerinden ortaya konulan gerekçeleri doğru yerden tartışmalıyız. "İş aramak" bireysel bir çözüm yoludur. Örgütlü çözüm ise dayanışmayı örgütlemektir. "Alana gelmek zorunda kalmak" gibi küçücük sorumluluklardan kaçınmaya çalışan İŞP'nin önünde her şeyden önce, hem direnişin emekçi tabanıyla buluşturulması hem de maddi zorlukların aşılması için "kalem çıkarma, etkinlik düzenleme" gibi sorumluluklar bulunmaktadır. Direnişçilerin de yapması gereken İŞP'den ve sendikalarından bunu talep etmek olmalıdır.

2- DİRENİŞİN DOYGUNLUĞA ULAŞMASI, YORGUNLUK VB. GEREKÇELER

Direnişin sınırlandırılmasını talep eden direnişçilerden bazıları direnişin doygunluğa ulaşmış olduğunu ifade etmektedir. Doygunluktan kasıt ise direniş alanlarından gelip geçen halka meramını anlatmış olmaktan ibarettir. Oysa, tuttuğu mezzitlerle sınırlanmış olması, direnişin en temel sorunlarından biridir. Tam bir yıl boyunca ısrarla sürdürülen bir direnişin, kamu emekçileri tabanı ile -hiç değilse KESK üyeleri ile- buluşması için hiçbir çalışma yürütülmemiştir. Tek tek bazı şubeler tarafından sınırlı biçimde afiş, broşür, panel vb. yapılmış olsa da, İstanbul bütünlüğünde kamu emek-

çilerine yönelen örgütlü bir çalışma yürütülmemiş, İstanbul direnişi gündelik sendikal faaliyetin bir parçası haline getirilmemiştir. Kuşkusuz bunda en büyük sorumluluk bir kez daha sendika yönetimleri ve İŞP'nindir. Bu yönde atılmış önemli bir adım olan İstanbul merkezli bir yayın çalışması KESK tarafından özel sayı izni verilmemesi ve İŞP'nin bu yayının başka biçimlerde basılması yönünde bir çaba göstermemesi nedeniyle hayata geçirilememiştir. İŞP ve sendika yönetimleri, ısrarla ve haftalarca sürdürülen bir direnişin sesini-soluğunu iş yerlerine taşımak, bu çalışmalar üzerinden direnişle eylemli dayanışmayı örgütlemek gibi "büyük" sorumluluklardan hep kaçınmıştır. Fakat bu türden çalışmaların örgütlenmesi konusunda bizzat direnişçiler tarafından da bütünlüklü bir sahiplenme gösterilmemiş, bu konuda da İŞP'nin eli rahatlatılmıştır. Kendini tuttuğu alanla, çeşitli eylemselliklerle ve sosyal medya ile sınırlayan bir pratiğin ötesine geçilememiştir. Fakat direnişte olmayan akademisyenler tarafından ve onlar için KESK'in Sesi'nin özel sayısı çıkartılabilmemiş, yine ihraç edilen akademisyenler tarafından bir şubede "KHK'lı" adı ile bülten çıkartılabilmemiştir. Bu aynı şey günlerini direnişte geçiren emekçiler tarafından ne yazık ki yapılamamıştır.

Direnişin çeşitli eylemler örgütlenmesi ve mevzi tutmakla sınırlı bir yaklaşımla sürdürülmesi, daralmayı ve iç sorunların aşılamamasını, yorulmayı vb. beraberinde getirmiştir. Direnişin "bir güne indirilmesi" ise bu sorunların çözümü anlamına gelmemektedir.

3- TEK GÜN OLSUN, GÜÇLÜ OLSUN YAKLAŞIMI

Direnişin Cumartesi günü ile sınırlandırılmasına dönük söylemlerden bir diğeri ise "tek gün olsun, ama güçlü olsun" biçimindedir. Bu söylemin, bir niyet ifade etse de, hiçbir gerçekliği ve somut karşılığı bulunmamaktadır. Hafta içi eylemleri Cumartesi günü kitlesel eylemler örgütlemenin engeli değildir. İŞP'nin ve sendika şubelerinin Cumartesi günlerini örgütlemeye dönük hiçbir çalışması yoktur. İŞP yürütmesinden bile temsilen katılımlar olmaktadır. Elbette istenirse daha kitlesel Cumartesi eylemleri gerçekleştirilebilir. Fakat bu, hafta

içi eylemlerini sonlandırmakla olanaklı olmayacaktır. Tersine hafta içi eylemlerini sonlandırmanın Cumartesi günü gerçekleştirilen oturma eylemlerinin de giderek yapılamaması sonucunu doğuracağından şüphe duymuyoruz.

Yukarıda direnişi bir güne düşürme eğilimindeki direnişçilerin ileri sürdürmeleri gerekçeleri belli yönleri ile ele aldık. Önerilerimize geçmeden önce bir konu üzerinde durmayı zorunlu görüyoruz. Elbette her emekçinin ekonomik zorluklar, yorgunluk veya başka gerekçelerle direnişe dair söz söyleme ve tutum geliştirme hakkı vardır. Fakat bilinmelidir ki, hiçbir direnişte, direnişi bırakan veya belli bölümlerine katılan bir kişinin ötekine de kendi tutumunu dayatma hakkı yoktur, olamaz. Eğer bir kişi bile direnişi sürdürebileceği yönünde irade beyanında bulunuyorsa, diğerlerine düşen, bu irade beyanına saygı göstermektir. Bir direnişçinin ekonomik zorluklar veya farklı nedenlerle direnişi sürdürmemesi anlaşılır bir durumdur. Bugün bir güne düşürmeyi savunanların bir bölümü, bunu bir fikir olarak ileri sürmekle kalmamış, fiilen uygulamaya da koymuşlardır. Bunların bazıları kendi durdukları yerden hafta içi direnişlerini sürdürme iradesi gösteren emekçiler üzerinde basınç oluşturma çabasıdır. Kişi veya gruplar hafta içi sürdürülen eylemlerden çekilebilirler ve bunun tüm sorumluluğu kendilerine ait olur. Fakat başkalarını buna ortak etmeye kalkmak kimsenin hakkı değildir, olmamalıdır. Yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen bir yıldan fazla bir zamandır direnişin yükünü birlikte omuzlayan emekçiler, tüm bu zaman boyunca sorumluluklarını yerine getirmekten kaçınan İŞP bileşenlerinin direniş karşısındaki "biçimsel ve küçücük" sorumluluklarından da sıyrılmaya dönük çabalarına ortak olmamalı ve direnişi hafta içi günlerinde de sürdürebilecekleri yönündeki irade beyanını ortaya koyan arkadaşlarının bu beyanlarına saygı göstermelidirler.

KÇB'NİN TUTUMU VE ÖNERİLERİMİZ

Yukarıdaki değerlendirmelerden de anlaşılacağı gibi KÇB olarak direnişin bir güne düşürülmesi yönündeki tartışmaları doğru bulmuyoruz. Direnişin temel zayıflıklarına ilişkin değerlendirmemizi de dile getirmiş bulunuyoruz. Biz

gücümüz ölçüsünde çabamızı direnişin temel zayıflıklarının ortadan kaldırılması ve kamu emekçileri ve toplumun ileri-duyarlı kesimleriyle buluşturulması yönünde sürdürüyoruz. Kuşkusuz bu, direnişte bir irade birliğinin sağlanması ve programlı bir çalışmanın örgütlenmesi ile mümkün olacaktır.

Her şeyden önce direnişin gün sayısı üzerinden yürütülen tartışmalara son verilmeli, iki üç aylık bir süreci kapsayan bir çalışma programı ortaya konulmalıdır. Bu programda temel olarak şunlar bulunmalıdır:

- Eğer tek bir direnişçi arkadaşımız bile ekonomik zorluklar nedeniyle hafta içi eylemlerine katılamaz duruma gelmiş ise bu İŞP'nin ve sendika şubelerinin utancıdır. Ne zaman "direnişle dayanışma" denilse, konu çarpıtılarak "diren-direnemeyen ayrımı" olarak kodlanmaktadır. Oysa söz konusu edilen "ekonomik yardım" veya bireylerin ihtiyaçlarının karşılanması değil, direnişin ihtiyaçlarının karşılanmasıdır. Bu ise uzun soluklu bir mücadele sürecinin olmazsa olmazıdır. Derhal direnişin ihtiyaçlarını karşılamayı önüne koyan örgütlü bir dayanışma kampanyası yürütülmeli, bu çalışma üzerinden kamu emekçileri ile direniş arasında örgütlü bir bağ geliştirilmelidir.

- Direnişle eylemli dayanışmanın yürütülmesi için İŞP ve sendika şubeleri tarafından düzenli ziyaretler örgütlenmeli, direnişin sesini iş yerlerine taşımak için düzenli ve kesintisiz olarak bildiri, afiş, bülten vb. araçlarla yaygın bir iş yeri çalışması örgütlenmelidir. Demokratik kitle örgütleri, işçi sendikaları ve siyasi partiler, basın yayın kuruluşları ile düzenli bir ilişki geliştirilmelidir.

- Direnişçilerin de katıldığı iş yeri gezileri planlanmalı, sendika şubelerinde çeşitli komisyonlar kurulmalı ve panel-söyleşi gibi etkinlikler örgütlenmeli ve İstanbul direnişi gündelik sendikal çalışmanın bir parçası haline getirilmelidir.

- İhraç edilen emekçilerin, kamu emekçilerinin ve demokratik kitle örgütlerinin katılımı ile İstanbul yerelinde bir Kurultay örgütlenmelidir. Şubelerde Kurultay hazırlık toplantıları örgütlenmeli, bildiri-afiş gibi araçlarla kamu emekçileri Kurultay'a çağırılmalıdır.

- Gelirleri direniş fonu olarak değerlendirilmek üzere İstanbul yerelinde bir salon etkinliği gerçekleştirilmelidir.

Yukarıda KÇB'nin sürece dair değerlendirmeleri ve yaklaşımlarını dile getirmiş bulunuyoruz. Kimden gelirse gelsin, burada ortaya koyduğumuz yaklaşımlarla tezat oluşturan hiçbir tutum, karar ve gelişmenin bizim açımızdan bağlayıcı olmadığını bilinmesini isteriz. Dile getirdiğimiz önerilerin aynı zamanda tüm direnişçilere, ihraç edilen emekçilere, sendika yöneticileri ve kadrolarına bir çağrı olduğunun da bilinmesini isteriz.

KAMU ÇALIŞANLARI BİRLİĞİ

9 Mart 2018

**AKP iktidarı 14 şeker fabrikasını
özelleştirmeye
hazırlanıyor...**

**ÖZELLEŞTİRMELERE
HAYIR**

**Şeker fabrikalarının
yağmalanmasına
geçit verme!**